

Ale potom poznám plně

Petr Vlček

Nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance, potom
však uzříme tváří v tvář.

Nyní poznávám částečně, ale potom poznám
plně, jako Bůh zná mne.

1.Korintským 13,12

Obsah:

Předmluva		5
Kapitola 1	Návrat k podstatě	6
Kapitola 2	Setkání	7
Kapitola 3	Výbuch	8
Kapitola 4	Čas	9
Kapitola 5	Boží moc	10
Kapitola 6	Bouře	11
Kapitola 7	Záblesk	12
Kapitola 8	Zaplacený účet	14
Kapitola 9	Proměňování	15
Kapitola 10	Žralok	16
Kapitola 11	Úder Boží moci	17
Kapitola 12	Povzbuzení	18
Kapitola 13	Evangelium je přesné	19
Kapitola 14	Poselství Evangelia	20
Kapitola 15	Vkročení do spirituálního světa	21
Kapitola 16	Plavba	22
Kapitola 17	Odpuštění	23
Kapitola 18	Kapitán	25
Kapitola 19	Věř Bohu I	26
Kapitola 20	Věř Bohu II	27
Kapitola 21	Očišťování	28
Kapitola 22	Klidná karta	29
Kapitola 23	Obrana před žralokem	30
Kapitola 24	Křest	32
Kapitola 25	Věčný život	33
Kapitola 26	Útok	34
Kapitola 27	Ochrana	35
Kapitola 28	Probuzení	36
Kapitola 29	Voní mi homosexualita ?	37
Kapitola 30	On je ta cesta	38
Kapitola 31	Naše touhy, představy a sny	39

Kapitola 32	Boží laťka	41
Kapitola 33	Mé dítě patří mému Tatínkovi	42
Kapitola 34	Jak jsem se stal prorokem	44
Kapitola 35	Masky	45
Kapitola 36	Tisíc let	47
Kapitola 37	Jaký je Bůh, jací jsme my a jaký je mezi námi rozdíl	48
Kapitola 38	Poděkování Bohu za Markétku Viktorii	50
Kapitola 39	Proč důvěřuji Nebeskému Otci	51
Kapitola 40	V zajetí těla	52
Kapitola 41	Jak poznat světlo	53
Kapitola 42	Nejvyšší meta	54
Kapitola 43	Satisfakce po třiceti letech	55
Kapitola 44	Rotace v Kristu	56
Kapitola 45	Povrchní svatost	57
Kapitola 46	Jak se ukřižovat	59
Kapitola 47	Církev : požehnání či prokletí ?	60
Kapitola 48	Cesta	61
Kapitola 49	Boží změny	62
Kapitola 50	Jediná věta	64
Kapitola 51	Cíl	65
Kapitola 52	Právě pro tebe	66
Doslov		67
O autorovi - Petr Vlček / 1960 /		68
Obrazová příloha		69

Předmluva

Autora této knihy není třeba představovat, čtenář se o něm dozví, bude-li čtenářem pozorným, téměř všechno. Upřímnost, která je patrná z celého obsahu, je dokladem osobního svědectví o hledání vlastní cesty v duchovním životě autora. Nádherný a zvláště fiktivní příběh vyúsťuje neomylně do ticha hlubiny víry, naděje a lásky v Boha a k Bohu. Každý z nás čtenářů, včetně autora jsme my. Jsme zástup lidí, které Stvořitel osobně zná a jsme propojeni Jeho láskou. Ne každý je ale schopen a ochoten tuto lásku toužit poznat, vnořit se do ní a žít s ní. Jak je jen málo lidí ochotných se v pokoře přizpůsobit Kristu tak, jak patrně od nás očekává, jak nás nabádá a někdy i ve svém slově přikazuje, ale i prosí prostřednictvím proroků a svědků. A právě autor se zde řadí do předlouhé kolony svědků, kteří touží říci druhým to, co prožili, prožívají a co se rozhodli ve svém životě otevřeně hlásat – jaký je vztah s Otcem, Synem a Duchem Svatým konkrétně. Symbolická plavba na lodi koresponduje s vlastní cestou autora k Stvořiteli a současně živě a hmatatelně ukazuje na to, že dáme-li si pozor, uvidíme v každém bližním kus sebe samého. Řečeno zcela upřímně, po přečtení Petrovy knihy pozná bedlivý čtenář, že autor nepovažuje sám sebe za příklad či vzor. Evokuje jen, že každý člověk je jiný a také v Božích očích jedinečný. Hledá-li Hospodina z celého srdce v Duchu a pravdě, dostává dar víry zadarmo a ještě s požehnáním. Zajímavé svědectví, které je vtipně a s lehkostí zakomponované do úhlu pohledu autora, odráží nepopiratelnou lásku ke Kristu. Vždyť Pán je jediný, který řekl : „ Já jsem ta cesta ! “ On jediný to říci směl. Tato biblická pravda je současně Boží ujištění, plné absolutního tajemství, protože jen Duch svatý může utvářet neopakovatelnost cesty každého z nás. Podíváme-li se na skutečnost cesty každého svědka, kterého osobně či jinak známe, vidíme jejich svéráz a odlišnosti. Na duchovní cestě jsou však kopie vždy falzifikáty. Proto je i myšlenková hloubka Petrovy práce ryze ojedinělá a často i v mnohém skutečně originální. Autor citlivě ohledává základní pravdy o člověku a Bohu pod povrchem viditelných věcí. A právě u kořenů nám dává poznat jak je víra vážná věc. Ukazuje nám samotná dna našich životů a činí tak způsobem vskutku znamenitým. Vždyť při četbě této knihy můžeš být současně pohlazen a povzbuzen. Petr se přesně trefil do drahocenné pravdy, která tak láskyplně vypočítala kurz naší fiktivní lodi. Před očima čtenáře se však fikce zázračně mění ve skutečnost, vždyť jak jinak si vysvětlit, že při četbě tohoto díla jsem byla opakovaně zalita nesmírnou Boží milostí. Ano, upřímný čtenář je laskavým způsobem donucen o této milosti zapřemýšlet. A právě tato obrovská milost, která přivedla našeho Spasitele až na golgotský kříž je s čtenářem neustále na naší lodi. O tom je především tato kniha.

PHDr. Blanka Andrštová

Návrat k podstatě

Máš s někým schůzku v 14.00. Co to především znamená ? Snad, že si necháš ujet autobus a dostavíš se v 14.10 ? Nebo snad, že si z jakéhokoli důvodu neuděláš pořádek ve svém dni a přijdeš v 14.15 ? Odpovídám ti ne. Schůzka v 14.00 je schůzka v 14.00. To je jednoduchá, krystalická pravda o schůzce v 14.00. Pakliže jsi pochopil podstatu schůzky v 14.00 jsi připraven číst dále a pronikneš až za tento svět a setkáš se s Tím, který vede mou ruku. Pokud jsi přesvědčen, že se nic nestane, když na schůzku v 14.00 přijdeš v 14.15 pak ti říkám, že tě tvůj Stvořitel miluje a po celý tvůj život bude s tebou a bude usilovat o to abys Jej poznal. Ale v tuto chvíli to nejde. Už to chápeš ? V 14.15 jsi na úplně jiné schůzce. Možná si teď říkáš co je to za blázna, který mi vysvětluje takové nesmysly a proč vlastně čtu tyto řádky. Pak ti znovu říkám, že tě Bůh miluje. Ale prosím tě, nečti dále – nepochopil jsi podstatu schůzky v 14.00. A proto nemůžeš pochopit podstatu této knihy. Tebe, který věříš, že na schůzku v 14.00 je třeba přijít v 14.00 vítám na lodi s kterou proplujeme až za hranici námi poznaného vesmíru. Do království, které ještě před stvořením tohoto světa založil Kapitán naší lodi spolu se svým Otcem. Jsem rád, že jsi se nalodil a když si přečteš svůj lodní lístek – co myslíš , že je na něm napsáno ? Je tam napsáno to samé co teď čtu ti, kteří přišli pozdě a teď se dívají z dálky na naši odplouvající loď. Stojí tam, že loď odplouvá v 14.00. Ti, kteří pochopili, že udělali chybu mají ještě naději, že třeba někdy zase naše loď popluje. Ti druzí, kteří žijí v neznalosti a nechali se oklamat, a do této chvíle si myslí , že na nějaké minutě nezáleží naději nemají. Popsal jsem vám princip království mého Otce. Každý je zván na loď, která ho k Němu bezpečně dopraví. A každý si sám svobodně rozhoduje, zda se nalodí. Je pro tebe nachystáno království a jen ty se rozhoduješ zdali v něm chceš žít. Taková je Boží logika. Jednoduchá, chce se mi říci až prostá. To proto, aby ji pochopil i prostý člověk. Jak prosté je přijít na schůzku přesně. Nebo je na tom něco nenormálního ?

" Neboj se, vždyť já jsem s tebou, nerozhlížej se úzkostlivě, já jsem tvůj Bůh. Dodám ti odvahu, pomocí ti budu, budu tě podírat pravici své spravedlnosti. Hle budou se stydět a hanbit všichni, kdo proti tobě planou hněvem, budou jak nic a zahynou odpůrci tvoji. Budeš je hledat, ale nenajdeš ty, kdo na tebe dorážejí, budou jako nic, naprostá nicota, ti, kdo proti tobě válčí. Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, držím tě za pravici, pravím ti : Neboj se, já jsem tvá pomoc. "

Izajáš 41,10-13

Setkání

Aby nám plavba dobře utíkala povím vám zatím něco o sobě. Možná vás to udiví, ale já tady na lodi jsem vlastně otrok. Na jedné straně je můj Otec samotný král největšího a nejmocnějšího království, které si ani člověk neumí a nemůže představit. Na straně druhé jsem dobrovolně podepsal otroctví. Z nějakého zdánlivě podivného důvodu otročím něčemu co jsem nikdy neviděl a vzdávám se dobrovolně věcí, které jsou mi potěšením, které mě lákají. Jak pošetilé. Ale v našem království platí trochu jiné zákony než tady na zemi. To co se zde na zemi jeví jako vysoce logické a správné je často našemu Otci k smíchu a považuje to za bláznovství. Pokud jsem řekl, že věřím v něco co jsem nikdy neviděl, tak to tak docela není pravda. Podělím se s vámi o zážitek, kdy se mě tady na zemi dotklo nebeské království. Psal se rok 1994, byl horký červencový den a já se vydal na procházku do Hostivařského lesoparku. Už od rána jsem nebyl ve své kůži, cítil jsem se mizerně a byl jsem zkrátka takový nějaký nesvůj. Snad právě proto jsem se vydal jen tak v kraťasech a tričku ven do přírody. Očekával jsem příjemný zážitek z pobytu v přírodě ale, že to bude nejužasnější zážitek mého života jsem zdaleka netušil. Předeseilám, že jsem do té doby už s Bohem něco zažil. Ten den mi bylo třicet čtyři let a několik měsíců a byl jsem již sedmnáct let věřící. Takový ten v u uvozovkách křesťan, který poznal Boží milost, ale stejně si žil napůl svým světským životem. Na jedné straně jsem leštil zadkem každou neděli to své místečko v církvi a občas si i něco přečetl v Bibli, na straně druhé jsem byl plně napojen na tento svět a jeho neřesti. Docela mě tento stav uspokojoval a ani jsem se nesnažil něco změnit. Ale ten den se stalo něco, co změnilo všechny mé hodnoty - jako když domeček z karet smete uragán. Asi po dvaceti minutách chůze uprostřed lesa se vedle mě objevila postava, kterou se pokusím popsat. Byla kombinací skupenství stříbrně šedivé páry, zevnitř prozářena zlatou barvou a obklopena takovým jasem, že s tím jasem splývala. Byla tak hmotná jako nic na tomto světě a zároveň se vznášela v prostoru. Uvědomuji si, že můj popis je naprosto chabý a nedostačující. Ale to vlastně není vůbec důležité. Důležité je, že se v ten moment zastavil čas, nevím jestli to trvalo několik vteřin, nebo hodin. / Je pravda, že jsem se vrátil domů až za několik hodin naprosto omámen tím setkáním / Ještě dříve než jsem si začal uvědomovat tuto postavu jsem cítil směsici absolutního pocitu štěstí, tepla a jistoty. Nelze to prostě ani popsat. Najednou jsem slyšel hlas o jehož nádheře nelze ani mluvit. Ještě nádhernější však bylo co mi říkal. Ujistil mě, že mě miluje takového jaký jsem a že se mě nikdy nevzdá. Nebyl v tom ani náznak odsouzení nebo kritiky. Bylo to něco nepopsatelně úžasného. Nejsilnější v tom byl fakt, že existuje, že prostě je, a je tu pro mě. Opět si uvědomuji, že to nemohu ani zdaleka popsat, že je to něco nesdělitelného, něco co se musí prožít. Prostě mě dostal. Když jsem si později uvědomil jak jsem strašně hříšný člověk v mnoha ohledech zavrženíhodný a konfrontoval jsem to s tím jak On mě vidí, jak On o mě přemýšlí, jakou pro Něho mám cenu, v kleče jsem doma plakal a styděl se sám před sebou a za sebe. Ta neuvěřitelně obrovská láska a milost mě dostala. Ještě teď, po dvanácti letech, když píši tyto řádky mám slzy v očích. Vzpomínám si, že jsem přišel domů naprosto omámen milostí. Byl jsem doslova opilý láskou. To bylo něco, o čem bych mohl psát dlouhé hodiny a přitom vím, že bych dostatečně nepopsal ani setinu toho co se odehrálo. Ale proč o tom vyprávím. Jsem přesvědčen, že jenom zážitky s Bohem nás do nebeského království nedovedou. Vždyť i já po tomto silném setkání jsem stále hříšný a chybný člověk. To se mi jen dostalo velké milosti a daru z nebes. Už nikdy nemohu být jiný, už nikdy nemohu říci, že Bůh není.

Výbuch

Dávno jsme již ztratili pevninu z očí. Hledím na nekonečné moře a sytě modrou oblohu a uvědomuji si, že vidím výsledek práce mého Otce. Ano, na každém kroku můžeme vidět Boží dílo. Vzpomněl jsem si, kdy jsem viděl Boží dílo poprvé. Na ten okamžik se nedá zapomenout. V jediné vteřině se mi vše propojilo – bylo to doslova jako výbuch. Tehdy mi bylo šestnáct let a na vesnickou faru mě pozval staříčkový katolický kněz. Myslím, že se jmenoval páter Slíva. Tento vsutku moudrý muž byl nepředstavitelně perzekuován tehdejšími režimem, tajná policie mu ztrpčovala život jak to jen šlo. Ale on se za ně modlil. Bylo to na horách v prosinci a mrzlo až praštělo. Hledal jsem tehdy Boha, už jsem tušil, že asi je. V duchu jsem k němu volal, ale byl jsem zmaten a bibli jsem do té doby nikdy nečetl. Před rokem a půl mi tragicky zemřel můj pozemský otec a já denně hloubal nad tím co je s lidmi, kteří zemřou. S vysvětlením, že smrtí vše končí jsem se nehodlal smířit. Ne, to mi nějak nesesedělo, tomu jsem prostě nevěřil. Na druhé straně jsem Boha neznal, o bibli prakticky nevěděl a žil v tehdy komunistickém Československu. Psal se rok 1976, tuhá normalizace, cenzura. Nebylo myslitelné, aby se někdo např. ve sdělovacích prostředcích či na průmyslové škole kde jsem studoval byť jen zmínil o Bohu. Rok a půl jsem volal k Bohu a nic. Stále nic. Ještě jsem netušil co se v příštích minutách stane. Na faře mě udivilo nejen prostinké a skromné vybavení, ale hlavně příjemná radostná nálada onoho muže. Až po letech jsem si uvědomil, že tento můj první duchovní učitel byl naplněn Duchem svatým. Nejdříve se se mnou rozdělil o již tak skromný oběd, takže jsme měli každý opravdu nepatrnou porci. V tu chvíli jsem ještě netušil, že budu nasycen tím pravým pokrmem. Svěřil jsem se mu se svým hledáním Boha, se svými pocity, ve kterých převažovalo silné tušení, že mě zkrátka něco musí přesahovat. Trpělivě mě vyslechl, pomodlil se za mě a řekl. Věříš, že voda je ve třech skupenstvích a přitom je jedné podstaty? Odpověděl jsem: ano věřím, jsem o tom přesvědčen. V tu chvíli se svíčka na stole divoce zatřepotala a já jsem cítil, že v místnosti s námi někdo je. Někdo seděl uprostřed nás. A právě v ten moment se mi všechno spojilo. Bůh je a navíc sedí s námi u stolu. Pohled starého muže a můj se setkal. Dívali jsme se jeden druhému do očí a slova byla zbytečná. Oba jsme v tu svatou chvíli věděli, že je tu s námi Bůh. Byla to úchvatná scéna. Venku chumelilo, ve vytopené místnůstce naprosté ticho, a já byl naplněn, nasycen samotným Bohem. Po chvíli můj nový duch ve mě velebil a chválil Boha s doslova přetékající radostí. Starý muž si toho všiml a i on se mi později přiznal, že byl zaplaven Boží láskou, a že cítil přítomnost našeho Stvořitele. Po chvíli vstal šel k oknu a ukázal na sklo. Přesně v okamžiku kdy můj pohled padl na sklo jsem vykřikl: Boží dílo! Tehdy poprvé v životě jsem si uvědomil, že vidím práci svého Otce. Na okně byl překrásný obraz, mráz vykreslil tisíce přenádherných kytíček s lístečky. Bylo to tak fantasticky nádherné, že jsme ještě dlouho oba hleděli na tu krásu. A tak se mi v několika minutách dal poznat Ten, jehož dílo můžeme vidět na každém kroku. V prosinci to bylo rovných třicet let a onen muž je již jistě u Toho o Kterém mi svědčil. Od té doby jsem mnohokrát padl do hříchu a mockrát se choval jako bych Boha neznal. Ale vždy to byl On ve mě, kdo mě postavil na nohy, vždy to byl On ve mě, který mě volal k vyznání a pokání, ale vždy to byl On ve mě, který mě potěšoval. Je to zvláštní, moc tomu nerozumím ale Jeho duch si ve mě žije nezávisle na mě. Plně to nechápu, ale mnohokrát v klíčových či mezních situacích se mi stalo, že On mluvil mými ústy.

Kapitola 4.

Čas

Albert Einstein měl pravdu, když vědecky dokázal, že čas ve Vesmíru neplyne stejně. Ano čas v závislosti na rychlosti může plynout na různých místech různě rychle. Bůh sám je nadčasový, vždyť sám čas stvořil. Bůh poroučí času, může jej zpomalovat, zrychlovat, zastavit. Stejně je to s rychlostí a prostorem. Rychlost světla, panečku to už je něco. Představte si, že za jednu jedinou vteřinu světlo obletí sedm a půlkrát naši zemkouli. A teď si představte, že / samozřejmě teoreticky / touto fantastickou rychlostí letíte vesmírem. Letíte celý svůj život, řekněme například 90 let. Víte kam doletíte? V porovnání s velikostí vesmíru dohromady nikam. Už chápete jak je asi vesmír veliký a jakou mocí disponuje náš Otec, který ten nepředstavitelně veliký vesmír stvořil? Lze to vůbec pochopit? A lze vůbec pochopit, že stejný Bůh tě miluje natolik, že dal život svého svatého Syna za tebe, abys nemusel zemřít ale měl život věčný? Přiznám se, že to nechápu. Ale věřím tomu. Věřím tomu, že si mě Bůh vyvolil, a že ještě před mým narozením rozhodl, že mu budu patřit. To On rozhodl, že v Něj uvěřím. To On rozhodl, že budu věřit věcem, které jsou pro nevěřícího naprostým bláznovstvím. Kdysi jsem se snažil vysvětlit jednomu člověku, že jediná kapka Ježíšovy krve je cennější než všechno zlato, všechny poklady tohoto světa. Ten člověk na mě konsternovaně hleděl a netajil se tím, že patřím do blázince. Nechápu, že je můj Otec v každém atomu vesmíru, že je zároveň všude, že má vše pod kontrolou. Nechápu to, ale věřím tomu, že to tak přirozeně je. Nepochybuji o tom. Nepochybuji o jeho lásce ke mě a bojím se jeho hněvu. Tak trochu spoléhám na to že Jeho láska je větší než Jeho hněv a proto někdy dost zlobím. Ale zpět k času. Proč mě čas tak fascinuje? Mám pro to dva důvody. Především si plně uvědomuji, že na každého křesťana se vztahuje věčný život – a to je opravdu něco. Kdo by taky nechtěl žít věčně. Dokonce Boží duch ve mě mi to pravidelně dosvědčuje a já i bytostně cítím, že jsem se již narodil s potenciálem věčného života. Jednak to Hospodin rozhodl dávno před tím, než jsem k tomu mohl vírou a rozumem dojít. Už v lůně matky o tom bylo rozhodnuto. Tedy nemohl jsem se o to, ani kdybych nakrásně chtěl, zasloužit. Takové dary dává Hospodin. Mohu mít snad lepšího Otce? Nemohu, protože žádný jiný není. Takže věčný život. Škoda, že si ani neumím představit, co je to věčný život. Důležité však je, že to Bůh připravil, a že tomu věřím. Nakonec až poznám plně tak to pochopím. Druhý důvod, proč mě čas tak zajímá je v druhém Petrově listu 3,8 “Ale tato jedna věc kéž vám nezůstane skryta, milovaní, že jeden den je u Pána jako tisíc let a tisíc let jako jeden den” Tady doslova Petr říká, kéž vám tato jedna věc nezůstane skryta. Věřím, že je to něco co Bůh chce, abychom si uvědomovali. Neustále uvědomovali. Uvědomovali to jaký On je. Stejně jako si to uvědomoval Mojžíš, když se modlil k Bohu v Žalmu 90,4 “Tisíc let je ve tvých očích jako včerejšek, jenž minul, jako jedna noční hlídka “ Nejen, že nás to posiluje na naší plavbě ve chvílích, kdy předlouhé dny nevidíme pevninu. Ale abys věřil, že ta pevnina vůbec někde je musíš si uvědomit, jaký je Hospodin. Už chápeš? Ty musíš vědět v koho věříš. Čím víc to budeš vědět, tak tvá víra bude silnější. Těším se na okamžik až jednou poznám svého Boha plně, jako Bůh zná již teď mne. Těším se na setkání s ním. Sice mám trochu bázeň, ale na druhé straně převažuje příjemný pocit, že se vrátím domů ke svému Nebeskému tatínkovi. Budu doma a jsem přesvědčen, že jedinečně u Něj se mohu cítit dobře. Můj duch bude zpátky tam odkud přišel.

Kapitola 5.

Boží moc

Plujeme přes ten nekonečný oceán již mnoho let a já pozoruji, že je nás na lodi polovina. Někteří si vyrobili malé loďky a oddělili se od naší velké lodi. Mnozí to zdůvodnili tím, že znají jinou cestu, jiní jednoduše přestali věřit smyslu naší plavby. Další smyslu plavby věřili, ale chtěli plout jinak. Všechny jsem je poslal za Kapitánem a bylo pro mě nepochopitelné, že sice o Kapitánovi hezky mluvili, jak ho berou, jak je pro ně důležitý, že on je pro ně největší autorita, ale málokterý z nich za ním opravdu šel. Popřál jsem jim tedy jen to nejlepší a modlím se za ně, protože mě znepokojuje co s jejich loďkami bude za bouře, nebo když je oklame žralok. Celou plavbu totiž vedle naší lodi plave obrovský žralok. Je zvláštní. Tváří se moc příjemně, sympaticky a neustále nám něco nabízí. Dokonce jsem si všiml, že má v moři spoustu kamarádů žraloků, kteří jej poslouchají na slovo. Kapitán nás před ním několikrát varoval, dokonce řekl, že je to lhář a zloděj. Také pozoruji, že se vytratilo nadšení prvních let, kdy jsme toužili být neustále s naším Kapitánem. Všiml jsem si, že mnozí z nás jdou na palubu jen v neděli, kde jsou ty časy, kdy jsme s Kapitánem trávili, každou volnou chvíli. A přitom je očividné, že ti, kteří s ním tráví hodně času od něj obdrželi určitou moc. Ta moc je na nich nepřehlédnutelná. Mnohokrát jsem viděl, jak pod Boží mocí lidé padají na zem, mnohokrát jsem byl svědkem, když Boží moc proměnila člověka. Zvláště jeden večer mi utkvěl v hlavě. Ten člověk byl satanista, měl za sebou pěknou řádku let strávenou ve vězení, bral drogy, zkrátka byl pod vlivem a mocí toho zlého. Dnes je mým bratrem v Kristu. Nikdy nezapomenu jak jsem vedle něj stál a modlil se za něj. Po chvíli ze za něj modlil pastor a ještě jeden bratr, kterého jsme si vzali na pomoc. Proč na pomoc? Tehdy jsme se trochu báli jaká bude reakce, zdali si ten zlý nebude bránit toho nad kterým měl po tak dlouhou dobu takovou moc. Byl to v pravdě výsostný okamžik Boží slávy a moci. Onen bratr, který tak dlouho sloužil Satanovi / později se mi svěřil, že se přímo pravidelně zúčastňoval satanských rituálů /, se rozhodl, že před shromážděním věřících odmítne moc toho zlého a přijme Ježíše Krista jako svého jediného a pravého Pána. Při modlitbě jsem držel bratra za rameno a cítil velmi nepříjemné brnění, bylo mi až fyzicky špatně a hlavně jsem cítil nepříjemné teplo, které sálalo z těla toho člověka. Ale ihned poté co pastor zrušil ve jménu Ježíše Krista moc toho zlého nastal obrat. Po vyslovení jména Ježíš Kristus se bratr lehce zatřásl a najednou se rozhostil Boží pokoj. Brnění a nepříjemné teplo zmizelo. Najednou nastal mír a klid, ten opravdový, který dává Pán. Plně jsem si v těch okamžicích uvědomil, že jsem jen nástroj v Božích rukou, a že nemám žádné moci, která by nebyla od Hospodina.

Bouře

Černé mraky zastínily slunce a schyluje se k bouři. Vzduch je najednou studený, vítr zesiluje a na mnohé z posádky naší lodi sedlo napětí, nejistota. Znovu jsem si vzpomněl na ty, kteří opustili loď. Netvrdím, že je naše loď dokonalá, a že tady nemáme své problémy, ale přece jen je to velká pevná loď a má svého Kapitána. Ta blížící se bouře vypadá opravdu hrozivě, a ani se nedivím těm, kteří v malých skupinkách diskutují o tom, zdali jsme v bezpečí. Dlouze rozebírají jestli jsou na té správné lodi a poukazují na to co je zde špatné. Duch kritiky mi připadá mnohem zlověstnější než bouře samotná. Prý dokonce jsou jiné velké lodě, pevnější, které se umí plavit lépe. Na chvíli o tom začnu přemýšlet, dokonce se přistihnu při tom jak si sním o dokonalé, perfektní lodi, která by byla právě taková, jakou bych ji chtěl mít. Ne, takhle přece nemohu a nechci přemýšlet. Navíc když vidím, že velký žralok nenápadně kritizuje naši loď a láká některé z nás na svá záda, kde prý budeme spokojenější. Naštěstí si vzpomínám co říkal Kapitán, než jsme vypluli. Řekl tehdy: Zavezu vás do království mého Otce, které bylo založeno dříve než existoval tento svět. On nám přece nesliboval, že loď a posádka bude dokonalá, že to co na lodi děláme, se bude líbit všem. On nám nesliboval příjemnou a pohodlnou plavbu. A my jsme se sami a svobodně rozhodli mu věřit a nalodili se. Nikdo nás přece nenutil. Raději budu věřit slibu Kapitána, tím víc, když vidím jeho klid, jeho schopnosti, a hlavně, když více a více poznávám jeho charakter. Přesně tak je to v našich životech. Přejde problém a my začínáme reptat a zapomínáme na samotnou podstatu a cíl svého života. Necháme se nahlodávat okolnostmi, jež se nám přirozeně v tu chvíli jeví obrovsky důležité. Bůh přece nikomu neslibuje, že jeho život bude bez problému. Bůh ti neříká, že vše půjde tak, jak ty si představuješ. Bůh ti naopak říká: zapři sám sebe a následuj mého Syna, který tě za mnou přivede. Tvé já, tvé Ego tě nikdy k Bohu nedovede. Jak je to jednoduché. Na místě, kde necháš zemřít své já se narodí On. To On v tobě nahradí tvé Já. Je to mnohdy nesmírně bolestivý proces, odevzdat své já Bohu. Víím o čem mluvím, trvalo mi to dlouhá předlouhá léta a i dnes svádím obrovské boje. Je to proces trvajícím často celý život, ale stojí za to do něj vstoupit, protože pak nastane v tvém životě zázračná změna. Je to již jiné, protože On ve mě žije, On dělá za mě věci, kterých bych nikdy ve své lidské přirozenosti nebyl schopen. To On mě denně překvapuje tím, jak za mne jedná. Mohu ti jen doporučit pakliže jsi to ještě neudělal – odumři svému já. Budeš překvapen co se stane v tvém životě. Budeš děkovat Bohu, že může v tobě kralovat. A nakonec, když přijde jakákoli bouře tak On v tobě ji utiší. On je pánem nad bouří i nad tebou. On je Kapitán tvé lodi.

„Vstoupil na loď a učedníci ho následovali. Vtom se strhla na moři veliká bouře, takže loď už mizela ve vlnách, ale on spal. I přistoupili a probudili ho se slovy: „Pane, zachraň nás, nebo zahyneme!” Řekl jim: „Proč jste tak ustrašení, vy malověrní?” Vstal, pohrozil větrům i moři, a nastalo veliké ticho. Lidé užasli a říkali: „Kdo to jen je, že ho poslouchají větry i moře?”

Matouš 8, 23-27

Záblesk

Bouře je pryč. Sluníčko nás zase hřeje po tváři a modré moře je klidné. Stejně klidné a modré, jako bylo o prázdninách roku 1977 na pláži v Polském Gdaňsku. Uplynul půlrok od okamžiku, kdy jsem poznal Boha. Díval jsem se na tu spoustu vody a v srdci jsem měl radost. Bůh se mi dával postupně a pomaličku poznávat. Zrovna jsem měl za sebou první zkoušku víry. Ale hezky po pořádku. Začalo to tím, že jsem se rozhodl jet přes celé Polsko stopem k moři a zpátky. Byly letní prázdniny, měl jsem čas a hlavně velkou chuť sedmnáctiletého jinocha po dobrodružství a dálkách. To, že jsem měl pouhých 50 korun, spací pytel, rifle, tričko a jeden postarší svetr mě vůbec nemohlo odradit od tak daleké a riskantní cesty. Začal můj první opravdový duchovní boj. Na jedné straně velká touha cestu uskutečnit, na straně druhé pochyby, zda to zvládnou a strach z neznáma. Opravdově jsem se s tím pral, a jak se blížil termín, kdy jsem si mohl na policii vyzvednout tzv. cestovní doložku, která mě opravňovala cestovat po tehdejších socialistických státech, tak se mé napětí stupňovalo. Pár dní před tím jsem dostal svou první bibli a nikdy nezapomenu na to, jak velké zklamání jsem prožíval. Jakýmsi starým podivným jazykem tu bylo popisováno cosi, čemu jsem absolutně nerozuměl. Zároveň jsem cítil, že mám v ruce svatou knihu, věděl jsem, že v ní jsou ty správné kalorie a vitamíny pro můj život. Přesto, že jsem byl přesvědčen, že vlastním tu nejlepší knihu knih – živé Boží slovo, nemohl jsem ji číst. Čím víc jsem se snažil číst, tím méně mi to šlo. Absolutní blok. A právě na cestě Polskem mi Bůh pomalu bibli začal otevírat. Cestoval jsem výhradně stopem, pouze na zpáteční cestě jsem se kousek svezl vlakem. Už první den, kdy jsem ujel stopem asi 300Km nastala krize. Blížil se večer, byl jsem unaven a poprvé v životě jsem byl daleko od domova, v cizí zemi a sám. Nastal boj. Něco mi říkalo, vzdej to, vrať se, nebuď blázen. Na druhé straně jsem to tak lehce nechtěl zabalit. Vyčerpán, unaven a neschopen se rozhodnout jsem večer na kraji města Wroclaw otevřel Bibli. Byl studený večer, seděl jsem na ještě nerozbaleném spacím pytli na kraji jakéhosi lesa. Snad poprvé v životě jsem zažil pocit absolutní samoty a začal se propadat do bezedné deprese. A v ten okamžik mi svitlo. Vždyť já nejsem sám, už přece nejsem sám. Mám svého Tatínka v nebesích. Otevřel jsem bibli a začal číst první knihu Mojžíšovu. Ty verše měly takovou šťávu, byly tak barvité, Bůh mě úplně vtáhl do děje, který je zde popisován. Stvoření nebe a země. Mohl jsem číst, jak můj Otec na začátku tvořil. Velkolepé. Sedmnáctiletý chlapec sedí kdesi uprostřed komunistické Evropy v době neskutečného politického útlaku a čte si jak byl stvořen svět. Cítíte tu sílu. Bůh mi otevírá své písmo a sytí mě svým slovem. Tu noc se mi spalo dobře. Neměl jsem sice střechu nad hlavou, ani jsem neležel v posteli, měl jsem však Boží lásku a odpočíval v Jeho náruči. Další dny byly podobné. Hodiny mávání rukou u cesty a další hodiny strávené s dobrými lidmi, kteří mě vezli k cíli mé cesty. Ale v jednom bylo vše jiné. Již jsem mohl číst Bibli. Najednou to nebyla nezáživná, suchá kniha, ale naopak dobrodružné a šťavnaté počteníčko. Sice jsem zdaleka nechápal členění jednotlivých knih, nemluvě o souvislostech mezi nimi, ale dostalo se mi výsady čerpat z této živé studnice. Začal jsem pomaličku objevovat Abraháma, Mojžíše, Joba, Šalamouna. Byl to nádherný čas, kdy jsem na jedné straně objevoval a hltal ten život pozemský a zároveň stejně tak ten život spirituální. A obojí s energií a zvědavostí svých sedmnácti let. Tu polskou cestu jsem po sedmi dnech úspěšně zakončil a dodnes děkuji Bohu, že si ji použil ke svému velkému vítězství v mém životě. Ještě v něčem mě Bůh skrze tuto cestu Polskem začal vyučovat. Začal mi

ukazovat, že jiná cesta životem vede po jeho stezkách a jiná po stezkách tohoto světa. Na jedné straně mě svět přitahoval a lákal, na straně druhé jsem již znal Boha a jeho lásku. Tehdy jsem si chtěl ponechat obojí, ale nějak vnitřně jsem cítil, že to nejde, že to nějak stojí proti sobě. Na zpáteční cestě, kdy jsem si dopřál z důvodu silného deště luxus hodinové cesty vlakem, jsem četl v bibli o křtu. Sám jsem do té doby pokřtěn nebyl a o křtu toho moc nevěděl. Ale tehdy v tom polském vlaku to bylo poprvé, kdy jsem po něm zatoužil. Víím , že si mě Bůh začal pomalu na křest připravovat. Mě osobně spíše v tuto chvíli doslova trápilo na kterou cestu se dát. Čím víc jsem studoval bibli, tím víc jsem zjišťoval jak mnoho věcí v písmu je v přímém protikladu s tím , co jsem doposud znal. Ano , trápil mě pocit, že sedím na dvou židlích a nebylo mi v té pozici dobře. Až později mi došlo v jaké přímé souvislosti byly tyto mé úvahy a můj křest.

Hospodin řekl Mojžíšovi: "U mne jsi našel milost a já tě znám jménem."

2. Mojžíšova 33, 17

Zaplacený účet

Sedím na zádi naší lodi a přemýšlím o našem Kapitánovi. Je mi už dávno jasné, že bez něj bychom se nikdy do Nebeského království nedostali. Přemýšlím o jeho charakteru. Jak mě asi musí milovat, že mě veze ke svému Otci. On, jehož jméno zná celý Vesmír. Měl bych mu být k smíchu a přitom jsem mu vzácný. On, který přemohl samotnou smrt, mi dává nový život. On, který vybojoval vítězně největší bitvu dějin mi nabízí svou pomocnou ruku. On, jediný syn pravého Boha mě miluje takového jaký jsem. On za mě zemřel na kříži. Zavírám oči a je mi nádherně. Věřím, že až budu jednou stát před Otcem bude vedle mě Ježíš a bude mě obhajovat. Bez něj bych musel být odsouzen. Jsem si tím jist. Víím, že je můj Otec spravedlivý a proto bych byl odsouzen. Tolikrát jsem svým chováním urazil Otce, tolikrát jsem ublížil lidem, že to ani nemohu spočítat. Už dávno víím, že nejsem hoden spásy. Nemám nic čím bych se obhájil, kromě své víry, že za mě Ježíš zaplatil můj účet. Přestože to víím, opakovaně hřeším. Je v tom jakási duchovní schizofrenie , přestože toužím být lepší a přiblížit se více Bohu, stále hřeším. Proto prosím Ducha svatého, aby posiloval mou víru. Má víra je totiž jediné co mám. Je to můj nejvzácnější dar. Tehdy, když jsem stál na podzim roku 1977 před Bohem a přijal křest , jsem ještě tolik Ježíše neznal. Ostatně, ani teď po těch letech bych se neopovážil tvrdit, že jej znám natolik jak On si zasluhuje. Zním však jeho moc a víím co pro mě udělal. Tehdy jsem zhruba po ročním studiu bible a především s Boží pomocí uvěřil , že se i za mě Ježíš Kristus obětoval na kříži. Že taky kvůli mě Nebeský Otec obětoval život svého svatého Syna, abych nezahynul, ale měl život věčný. Že i já mohu přijmout Ducha svatého. Ten okamžik byl úžasný. Křtil mě staříčkový katolický kněz v prázdném kostele. Byl večer, venku tma a jen tři postavy stály před oltářem. Spolu s námi tam byl můj přítel Petr Dokládál toho času student teologické fakulty. Jemu patří velký dík, že mi nezištně pomáhal na začátku mé duchovní cesty a připravoval mě na křest. Dodnes si pamatuji jednak atmosféru těch minut, ale hlavně, hlavně to, jak jsem se cítil bezprostředně po křtu. Byla to opravdová Boží slavnost a já se ten večer odevzdal Bohu. Cítil jsem se absolutně čistý, jako by ze mě spadla všechna špína, všechny hříchy. Byl jsem Bohem duchovně očištěn. Už nikdy jsem se necítil tak čistě jako ten večer.

“Byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom – jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce – i my vstoupili na cestu nového života. “

Římanům 6,4

Proměňování

Vždycky jsem miloval moře. Snad pro to, že pocházím z malé zemičky uprostřed Evropy. Možná je to tím, že v moři vidím symbol vesmíru a ve vesmíru symbol Božího království. Jsem suchozemec a moře jsem viděl poprvé ve svých sedmi letech, kdy jsem s rodiči odjel na dovolenou do Bulharska. Už jako dítě jsem přirozeně věřil, že moře existuje. Ač jsem ho nikdy před tím neviděl, věřil jsem, že prostě je. Později v době svého dospívání jsem uvěřil v Boží království, ač jsem je také nikdy neviděl. A víte, že je jednodušší udržet si víru, že je Boží království, než udržet si víru, že existuje moře? Ano, jednoduše proto, že víra v Boží království a v Toho, který království založil, člověka mění. Víra v Boží království na mě působí a přetváří mne již třicet let. Víra v moře se mnou za tu dobu nic neudělala. Ano je moře, mám ho rád, ale nic se mnou nedělá. A i když moře mohu vidět je pro mne mrtvé. Stvořitele Božího království vidět nemohu a přesto je pro mne živý. Protože se mnou něco dělá, protože mě přetváří. Rozdíl je zřejmý. Protože jsem navázal kontakt se Stvořitelem mohu se nechat skrze jeho syna Ježíše Krista přetvářet. Bůh tě může přetvářet jen tehdy, vstoupíš-li s ním v kontakt. Aby ti to usnadnil, poslal svého Syna, aby pro tebe byl osobním chce se mi říci až intimním Bohem. Ježíš zná každou tvoji myšlenku, proto je tvým intimním Bohem. Na naši loď je posádka rozdělena do dvou skupin. Předeseílám, že obě skupiny věří, že plujeme do Nebeského království za svým Otcem. Ta větší skupina s Kapitánem moc nekomunikuje. Pravidelně v neděli chodí na setkání, kde od něj dostáváme instrukce a sílu k další plavbě, ale bližší vztah s ním nemají. Mám rád všechny do jednoho z té skupiny. Jsou to vzácní lidé, kteří uvěřili ve stejného Boha jako já. Neopovážil bych se je soudit, protože jsem byl dlouhá léta stejný. Lidem z druhé skupiny je v neustálém kontaktu s Kapitánem dobře. Proto jej vyhledávají i ve všední dny, mluví s ním, ptají se ho na spousty věcí. Až mě je Kapitána někdy trochu líto, jak mu pořád někdo tluče na kajutu a chce s ním mluvit, nebo s ním jen tak pobýt. Jen tak v jeho blízkosti. I já rád sedávám v jeho blízkosti, dávno jsem poznal, že jen jeho pouhá přítomnost proměňuje. Proto jsem jeho otrokem. Sice zlobivým, neposlušným, ale vědomě jsem se jím stal. Vědomě jsem vstoupil do procesu otroctví. Pochopil jsem, že nestačí o vztahu k Ježíši jen číst, vědět nebo mluvit. Je třeba do něj vstoupit – dokonce je to nutný předpoklad pro tvou úspěšnou plavbu. Aby jsi vstoupil, musíš udělat první krok. Možná je pro tebe první krok přestat pomlouvát svého bratra, možná skoncovat s kouřením, či opíjením se, možná vymažeš ze svého počítače erotické obrázky, možná narovnáš vztah se svým dítětem, rodičem. Nemusíš se veřejně na nedělním shromáždění bít v prsa, vyznávat svůj hřích a slavnostně se kát před lidmi. Radím ti svou zkušenost. Udělej to v tichosti. Zavři se do svého pokojíku a dej to Ježíši. Je to přece váš vztah. Tvůj a Ježíše.

Žralok

Dnes bylo v jídelně lodi slyšet reptání. Několik spolucestujících vyjádřilo svou netrpělivost a nespokojenost. Že prý naše cesta trvá moc dlouho, a že není taková jakou si představovali. Taky jim připadá, že na lodi již všechno znají, že už je nemůže nic překvapit. Mají pocit, že by se mělo už konečně něco dít, vždyť je to tu taková nuda. Mnozí už chodí na nedělní setkání s Kapitánem jen proto, že se tam setkají se svými známými z jiných pater lodi. Kapitán, ten je sice na chvíli pobaví, snad i na pár minut zaujme, ale za pár dní si spíše pamatují co říkali jejich známí, než to co jim chtěl říct Kapitán. Pozorují hvězdy na obloze a žasnu nad Stvořitelovým dílem. Copak ti vesmírní velikáni, kteří miliardy let pokorně krouží po drahách, které jim vytýčil Bůh reptají ? Ach, jak je jen člověk nevděčný. A jak je jen Boží trpělivost a láska k člověku veliká. Pořád musím myslet na ty reptající a jsem smutný, že se zase bude opakovat známý scénář. Pokaždé je to stejné. Vždy někteří z reptajících prohlásí , že jim Kapitán ukázal, že jejich místo je na jiné lodi a opustí nás. Časem je pak vždycky vidím, jak se vezou na zádech velkého žraloka. Ptám se sám sebe: doveze je velký žralok do Nebeského království ? Přitom s naším Kapitánem vůbec nemluvili. A když se za hezkého dne vedle naší lodi plaví na zádech žraloka a povídáme si, je mi moc smutno. Dozvídám se, že žralok je vlastně taky Kapitán, že je to u něj lepší, a že je utěšuje a nabízí jim to co u našeho Kapitána neměli. Cítím nesmírnou lítost, že se nechali oklamat tím Zlým. Ptám se jich : Copak nám Kapitán sliboval, že naše cesta bude krátká a navíc bude taková jakou si my představujeme ? A oni nechápou na co se ptám. Již na tyto otázky ani neodpovídají, protože jim nerozumí. A když jim připomínám co je napsáno v lodní knize, a to, že jenom skrze Kapitána je možno připlout do Nebeského království, tak jejich uši neslyší. To velký žralok jim zatemnil mysl a srdce. Představte si , že na tak jasně položené otázky odpovídají tím, že mě přesvědčují jak teď hodně čerpají, jak jsou naplněni. Jak zajímaví jsou jejich noví známí . Jsme tak blízko sebe a přitom tak vzdáleni. Jsem od nich pár metrů, ale přesto jsem v jiném světě. Komunikujeme, ale každý máme jiný jazyk. Tak blízko je hranice dobra a zla, hranice života a smrti. Leží doslova vedle sebe. Stejně jako naše víra a Boží moc. Bez víry se sice můžeš setkat s Boží mocí, ale nemůžeš s Boží mocí aktivně spolupracovat. Bez víry v Ježíše Krista můžeš být svědkem projevů jeho Moci, ale nemůžeš s Ním aktivně spolupracovat. Ty nemůžeš spolupracovat s někým , v koho nevěříš. A přitom je tolik důležité podílet se a spolupracovat s Boží mocí. Tys byl přímo povolán podílet se a spolupracovat s Boží mocí. Tys byl vyřat z tohoto světa abys ses podílel na Boží moci. Možná řekneš, ale já jsem se včera opil nebo lhal či jinak zhřešil. V tom ti rozumím, protože nejsem lepší než ty. Ale nerozumím ti v tom, že si necháváš ukrást to, co i pro tebe bylo na kříži vybojováno. Říkám ti, vyznej to a přijmi od Boha odpuštění. Nezapomínej, že tě samotný Kristus vyrval z tohoto světa, aby ses podílel na Boží moci. Tvé včerejší opilství, lhaní či jiný hřích – to vše bylo přibito již před dvěma tisíci lety na kříž. Za to je dávno zapláceno. Ty se dnes nemusíš cítit špatně – za tebe se cítil špatně tehdy na kříži samotný Kristus. Přece mu nehodíš do tváře to, co On tehdy pro tebe udělal. Každý den se dívej na kříž a přemýšlej o tom co se tam stalo. To je ta nejlepší terapie na netrpělivost, nespokojenost a na pocity, že se v tvé církvi nic neděje, že je tam nuda. Neustále vzhlížej ke kříži a nestane se ti, že bys někdy jel na velkém žralokovi. Kříž je tvůj nejlepší lék.

Úder Boží moci

Mockrát jsem se setkal s Boží mocí, ale dvě zkušenosti s ní mi zvlášť utkvěly v mysli. Obě se staly před mnoha lety. Ta první zkušenost byla zajímavá tím, že jsem na ni v tu chvíli nebyl připraven a ani jsem nevěřil, že by mohla přijít. Na konci kázání pastor vyzývá všechny, kteří mají nějaký problém, aby přišli dopředu, že se za nás bude jednotlivě modlit. Měl jsem problém a obrovský. Nevěřil jsem, že by se něco podstatného mohlo změnit v mém životě. Dokonce jsem pochyboval, že by se dnes skrze tohoto pastora na mě Boží moc projevila. Navíc jsem byl rozhodnut zůstat sedět na svém místě a dopředu jednoduše nejít. Umíte si představit můj úžas, když jsem si uvědomil, že jdu dopředu a přitom nechci. Něco řídilo mé tělo, něco vedlo mé nohy dopředu. Uvědomoval jsem si tu sílu, které jsem se musel poddat, která mě naprosto ovládala. Přesto, že jsem byl zmaten, cítil jsem se lehce a příjemně. To nejlepší vzápětí přišlo. Pastor na mě vložil ruku a já dostal ohromnou ránu. Jako když vás do hlavy kopne kůň. Ale nebolelo to a bylo to neskutečně příjemné. Ani nevím jak jsem se dostal zpět na své místo, vzpomínám si že jsem byl ještě několik minut v jakémsi transu, doslova omámen Boží mocí. Ano to Boží moc vedla mé nohy dopředu, přesto, že jsem se tomu vzpíral. To Boží moc se mnou pracovala, to Boží moc se mi dala poznat. Jen na okraj poznamenávám, že jsem ten večer od Boha obdržel dar citlivosti na Boží moc, za který dodnes děkuji. Zhruba dva roky na to se stala druhá zkušenost o které chci mluvit. Pastor odjel na dovolenou do Spojených států a na mě bylo vést naše shromáždění. Připravil jsem si tedy slovo, pomodlil se za Boží požehnání pro všechny a stačil s Boží pomocí odrazit nejeden Satanův útok. Hodinu před shromážděním mi zavolal bratr, který měl se mnou sloužit, měl vést sbírku, modlitby a dělat ohlášky. Již podle hlasu bylo jasné, že tento bratr zůstane s chřípkou v posteli. Stejný telefonát jako přes kopírák jsem měl o pět minut později se sestrou, která měla na starost hudební skupinku. Navíc jsme ten večer čekali početnou návštěvu sourozenců z Londýna. Znovu jsem šel do modlitby a svěřil všechny starosti Bohu, ostatně nic jiného mi nezbývalo. Ten večer bylo nabitó. Díky Bohu se mi podařilo přesvědčit jednu sestru, aby vedla chvály. Byl to zázrak, protože ona sestra do té doby nikdy před shromážděním s kytarou nestála a navíc si nevěřila, že by to mohla zvládnout. Měl jsem sice již malé zkušenosti s kázáním, ale že bych měl na starosti celý dvouhodinový večer včetně moderování, sbírky, vedení modliteb a dalšího tak to ještě ne. Tedy premiéra se vším všudy. Těsně před bohoslužbou jsem se krátce pomodlil a vydal se zcela k dispozici Bohu coby jeho nástroj. V tu chvíli jsem začal pociťovat opravdovou Boží moc. Nejen, že naprosto zmizela má nervozita, ale já se ani nezapotil a všechno šlo tak lehce a snadno. To samotný Bůh pomazal svou mocí naše shromáždění. Jeho moc živě proudila skrze sestru, která vedla poprvé v životě chvály, Jeho moc oživila slovo, které jsem si v bázi připravil. Protože kázání bylo na téma uzdravování, vyzval jsem na závěr každého, kdo na sobě cítí nějaký zdravotní problém, aby přišel dopředu, že se za něj s Boží pomocí budu modlit. Nastalo něco neočekávaného, na co jsem vůbec nebyl připraven, něco čím jsem byl naprosto fascinován. Doslova se na mě valil celý zástup věřících. Na toho, který ještě nedávno pochyboval o Boží moci, na toho, kterému Bůh musel udělit grandiózní lekci v podobě té rány, kterou jsem vám popisoval dříve. Na druhé straně jsem cítil nádherný pokoj, klid a jistotu. Asi je zbytečné vám vysvětlovat od koho jsem to obdržel. Začal jsem se jednotlivě za bratry a sestry modlit, vkládal na ně ruce a nechal našeho Stvořitele pracovat. Užasle jsem při tom pozoroval, jak skrze mně proudí Boží moc. Plně jsem si v tu chvíli uvědomoval, že jsem jen jakýsi vodič, kterého si Bůh používá. A tak se večer, kterého jsem se tolik obával stal pro mne nezapomenutelným trumfem Boží moci.

Povzbuzení

Na naší lodi utíká jeden den za druhým. Alespoň mě to tady letí. Zním smysl a cíl naší plavby a znám Kapitána. A tak je i na lodi, každý den vzácný, stejně tak jak jsou mi vzácní mí spolucestující. Věřím, že s nimi budu v nebeském království, vždyť mají stejného Otce jako já. Několik pasažérů sice tvrdí, že se to tady vleče, ale já to tak nevidím. Každý den můžu povzbudit někoho z těch, kterým se to tady vleče. Nebo naopak mohu přijmout povzbuzení od Kapitána. A jsme u toho. Přestože znáš smysl a cíl plavby, přestože znáš Kapitána potřebuješ nutně občas povzbuzení, pohlazení. To největší povzbuzení a pohlazení jsem dostal tehdy v Hostivařském lesoparku při tom velkém setkání. Dodnes nevím, jestli to byl Bůh sám nebo Ježíš anebo anděl. Nevím. Každopádně v tom měl Bůh prsty a něco mi předal. Předal mi povzbuzení. Povzbuzení a pohlazení tak dokonalé, že je neustále je ve mě. Baví-li tě ještě číst tuto knihu a do této chvíle jsi ji neodložil, tak se s tebou o něj podělím. Na tom obrovském a nepopsatelném setkání bylo nejsilnější to, jak mě Bůh vidí. Naprosto úžasné bylo vnímat jeho lásku a neuvěřitelně fascinující bylo být v jeho blízkosti. Ale nejmocnější prožitek, který je vtištěn navždy v mé duši je to, jak mě Bůh vidí. On mě neviděl očima soudce či kritika – On mě viděl skrze brýle kříže. Mě hříšného, zavrženého člověka vidí jako svatého. To je něco na co nemám slova. To je to největší povzbuzení jakého se ti může dostat. Jak víc ještě chceš povzbudit ? Jak jednoduché. Pokud jsi uvěřil, že Bůh poslal svého jediného Syna na kříž, aby tam smazal i tvé hříchy - tak jsou smazány. To samotný Bůh se s tebou smířil a proto jsi pro něj svatý. To pro prolitou svatou krev Ježíše Krista tě Bůh vidí svatého. To je to pravé povzbuzení. A je ho třeba, protože plavba je dlouhá. Nikdy si nenechej ukrást to, jak tě vidí Bůh. Nenechej si nalhat, že jsi tak špatný, že si nezasloužíš Nebeské království. Ty si zaslouhuješ Nebeské království. Tam je tvůj domov. Tam budeš bydlet. Zaslouhuješ si ho proto, že to za tebe někdo vybojoval a ty jsi to přijal. Ano, my jsme hříšní , chybující a slabí lidé. Ale On v nás je svatý. Ano, my sami bychom se nikdy do Nebeského království nedostali. Ale On tě vyrval světu a vede tě k Otci. To jen kvůli Němu tě Otec tak vidí.

“ Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen.”

Jan 3, 16-17

Evangelium je přesné

Na začátku této knihy jsem psal o schůzce v 14.00. O tom, že samotnou podstatou schůzky v 14.00 je přijít na ni právě ve 14.00. Nebylo to náhodou. Svět kolem nás se každý den mění. Mění se pravidla, předpisy a zákony. Denně aktualizuješ svůj počítač, dokonce denně aktualizuješ svůj pohled na pozemské věci. To vše jednoduše proto, že stále ještě žiješ na této zemi. Mění se však podstata schůzky v 14.00 ? Jen za posledních šedesát let se totálně politicky změnil svět. Rozpadly se politické systémy, vznikly nové země, jiné se rozpadly. Ale podstata schůzky v 14.00 se nezměnila. Stejně tak se nezměnila podstata evangelia .Víra není věc rozumu, přesto rozum nezavrhuji. Jen jsem opatrný, protože vím jak jsem svým rozumem omezen. Přesto za něj dík, protože mohu rozumět tomu, proč jsou některé věci postaveny přesně. Věřím evangeliu a mohu mu i rozumět. A já mu rozumím také proto, protože je přesné. Poselství evangelia je jednoduše přesné. A je to tak dobře. Vždyť Bůh dává evangelium pro každého a nikdo není předem diskvalifikován. Tak je Bůh spravedlivý. My se jednoduše nemůžeme vymlouvat na to, že evangelium je složité, že je nepřesné, že nám není jasné, a že mu nerozumíme. To by bylo stejné jako bychom se vymlouvali na to, že jsme nevěděli, že na schůzku ve 14.00 jsme měli přijít ve 14.00. Je přece na mé odpovědnosti jak se postavím ke schůzce v 14.00, stejně tak jak já odpovídám za to, jak se postavím k poselství evangelia. Svůj postoj člověk může různě obhajovat, vysvětlovat dokonce jej i měnit. Ale jak bude znít, když budu obhajovat, že na schůzku ve 14.00 se má chodit ve 14.30 a vysvětlovat , že je to tak dobré a navíc to časem změním na 14.40. Ne, to vůbec nebude znít dobře. Jsem rád, že evangelium je přesné a jednoduché, a že stejně tak, jak můžeš pochopit podstatu schůzky v 14.00, můžeš pochopit podstatu evangelia. Netvrdím, že někdo, kdo chodí celý život pozdě na schůzky nemůže pochopit evangelium.To vůbec ne. Mezi dochvilností a vírou není přímá souvislost. Víru dává Bůh sám. Zdali budeš dochvilný si rozhoduješ ty sám. Stejně jako se ty sám rozhoduješ, zdali si víru od Boha vezmeš. Dobře vím, že kdyby nám víra nebyla od Boha dána, žádnou bychom neměli. A taky dobře vím, že pokud bych si ji tehdy před lety nevzal tak ji nemám. Pokud ji necháš ležet a ani se jí nedotkneš tak jí nemáš. Ale už víš , že existuje. Vždyť i nevěřící lidé ví o tom, že víra existuje. Víra tady prostě je a s tím nic nenaděláš. Radím ti, zkus ji uchopit a zkus poznat Boha.

Poselství Evangelia

Na to, abychom Boha poznali je někdy třeba jednoduchých symbolů. A to je dobře, díky Bohu za to. Předně Bůh je nad rozměrem a nad časem. My naopak jsme rozměrem a časem omezeni, chce se mi říci spoutáni. Pro nás je vesmír nepochopitelně obrovský, nekonečný. Pro Boha je vesmír nepatrným atomem, který On sám stvořil. Proto se přímo s Ním nemůžeme setkat. Ty si Ho nemůžeš ohmatat, osahat, vidět Jej. On se naopak s tebou může setkat, kdykoli a v jakékoli formě. A Bůh dokonce chce, aby se s ním člověk setkal. Jak to udělal ? Naprosto geniálně. Představ si jezero plné ryb. Jezero a tedy i rybám hrozí nebezpečí například v podobě znečištěné, jedovaté řeky. Jak to těm rybám jen vysvětlit? Můžeš na ně z loďky křičet, ale ryby ti nerozumí. Můžeš jim napsat dopis, ale ryby ti nerozumí. Ovšem, když se staneš sám rybou tak to mění situaci. Ano Bůh změnil situaci. On se k nám snížil. On ve svém Synu na sebe bere podobu člověka a přímo se s člověkem setkává. A nejen to. On ve svém Synu Ježíši Kristu člověka vykupuje z otroctví hříchu a navíc s člověkem zůstává do konce světa. On všechno zařídil, všechno připravil. Na tobě se chce jediné – abys tomu uvěřil. K tomu ti navíc dává víru. Je jen na tobě, jestli si víru vezmeš, uchopíš ji a budeš ji držet. Každý člověk je vyvolený a předurčený samotným Bohem, k tomu aby v Něj uvěřil a poznal Jej. K tomu dostává člověk svobodnou vůli , aby se sám rozhodnul. Ještě jsem se nesetkal s člověkem, který by mi řekl, že byl k víře donucen, že jej jiný člověk například pod pohrůžkou násilí donutil, aby uvěřil v Boha. Neznám člověka, který by neměl možnost se sám rozhodnout. Bůh ti dává svobodnou vůli abys ses rozhodl. A zase jsme u až triviálně jednoduché volby. Volíš život nebo smrt. Celé poselství evangelia je ve svém výsledku jednoduché, až tak jednoduché, že je ultimativní. Volba je na tobě. Život či smrt. Radím ti zvol si tu správnou variantu. Nepovažuji se za velkého Božího muže. Naopak, čím více se z bible o Bohu a jeho království dozvídám, tím více si uvědomuji svou ubohost. Nejen, že jsem hříšný, jsem také ubohý a pokud je na mě něco dobrého tak to do mě On vložil – to On ve mě je dobrý. Ale přesto, že jsem skutečně ubohý nemusím se tak cítit. To On ve mě přebíjí svou slávou mou ubohost. Vždyť mám podíl na nejskvělejších vítězství v dějinách. Mám podíl na vítězství Kristově. To On vybojoval pro mě bitvu. Ježíš ji nepotřeboval vybojovat pro sebe, vždyť on je vítěz od počátku. On je jediný Boží Syn, čili On je Bůh. Jeho Otec je i mým Otcem, ale já jsem jen hříšný a ubohý člověk. I tato má kniha je ubohá v porovnání s Božím slovem – Biblí a já si plně uvědomuji svou omezenost a to, že nyní poznávám jen částečně. Neumím vyrvat světu byť jediného člověka a zachránit ho pro Boží království, ale umím říct, tady jsem Bože – použij si mě. Nechci se minout s tím co pro mě Bůh připravil. Nejsem a nikdy nebudu úplně hotov Kristu dokonale sloužit, ale mohu se alespoň v rámci svých možností a sil o to snažit. To On ve mě , mi nedopřává klidu a volá mě k tomu. Vždyť jednou budu stát před svým Stvořitelem.

Vkročení do spirituálního světa

Pokud hledáš Boha a vydržel jsi číst až po toto místo, pak přijmi můj obdiv. Věř mi , že si umím představit, jak je pro tebe těžké rozumět některým termínům. Sám jsem nakonec byl také hledající. Taky jsem byl zmaten a hledal jsem. Jak už jsem se zmínil dříve, měl jsem problém číst samotnou Bibli. Také vím, jak obtížné je se zorientovat v novém světě duchovna. Žádný člověk na světě ti nemůže Boha ukázat, ale chceš-li Ho poznat, tak běž rovnou za ním. Poradím ti. Zavři se ve svém pokoji a svými slovy řekni Bohu to co cítíš. Nemusíš se stydět ani ničeho bát. Vždyť je to tvůj Bůh. Stejně o tobě ví vše. Není mu skryta žádná tvá myšlenka. Neboj se, vždyť On tě miluje a touží mít s tebou společenství. Svými slovy Ho požádej aby se ti dal poznat. Možná to bude tvoje první modlitba. Je to jen mezi vámi. Tebou a Bohem. Nikomu se s tím nemusíš svěřovat. Nikdo v tvém zaměstnání, dokonce nikdo z tvé rodiny se to nemusí dozvědět. Chápu, že se můžeš před nimi stydět o tom jen mluvit. Je to přirozené, netrap se tím. Zkus to, vstup do toho, vždyť tím nemůžeš nic pokazit. Ale slova mají moc a jakmile jednou upřímně řekneš Bohu, že jej chceš poznat tak to bude vysloveno a Bůh tě v tu chvíli uslyší. Možná se ti hned poté bude zdát, že se nic neděje. Tím se nedej odradit. Ono se děje. Minimálně jsi se v tu chvíli změnil. Už nejsi tím, kterým jsi byl před chvílí, ale jsi už navěky tím, který mluvil k Bohu a požádal Ho aby se ti dal poznat. Cesta k Bohu začíná prvním krokem. Udělej ten krok a vstup do spirituálního světa. Za sebe ti mohu říct, že jsem toho svého prvního kroku nikdy nelitoval. Pokud se stal ten zázrak a tys udělal tento první krok, tak mi dovolu abych tě na dálku objal. Úplně slyším jak v nebi zazněl potlesk a jak se andělé radují. Nepochybuji, že si tě od této chvíle Bůh sám povede. Povede tě cestou, na které se dozvíš naprosto úžasné věci. Vzpomínám si, že mi Bůh nejdřív dal poznat, že mě miluje. Později jsem zjistil, že jsem hříšník, a že na mé hříchy existuje Boží lék, a že mohu být spasen. A tak jsem se později rozhodl přijmout Krista jako svého Spasitele. To byly ty další kroky. Vyznal jsem ústy Ježíše jako Pána. Ještě před tím jsem uvěřil ve svém srdci, že Ho Bůh vzkřísil z mrtvých. Prožil jsem opravdu něco úžasného a z celého srdce ti přeji abys tím prošel také. Nechci na tebe naléhat a tlačit ani s tebou nikterak manipulovat. Jen ti předávám co jsem prožil a říkám ti : můžeš být spasen. Je to tvoje cesta k Bohu.

“ Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že Ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. Srdcem věříme k spravedlnosti a ústy vyznáváme k spasení, neboť Písmo praví : Kdo v něho věří, nebude zahanben. ”

Římanům 10, 9-11

Plavba

Proč jsem vlastně nastoupil na naši loď ? Je to pro to, že jsem uvěřil cíli plavby a rozhodl se k němu doplout. Paradoxem je, že smysl plavby jsem při nalodění neznal tolik, jako snad teď po letech a dokonce jsem přesvědčen, že smysl naší plavby za svého pozemského života nikdy plně nepochopím. Pořád jej hledám. Věřím, že smysl je ukryt v Kristu samotném. To Ježíš Kristus je majitelem mého života. Čím víc jej poznávám, tím více jsem rád, že je to právě Ježíš. Někde uvnitř sebe silně cítím, že bych se mu měl více vydat a více odevzdat. Neustále s tím bojuji. Má pozemská dimenze se každý den pere s tou nebeskou. Ty boje jsou někdy hodně kruté. Přitom vím, že Kristus tím prošel také. On mě přece zná a rozumí tomu co prožívám. On to již prožil přede mnou, navíc v naprosto neporovnatelnější míře. Kristus opustil nejčestnější místo, opustil doslova ten nejvyšší bod. A dostal se do místa nejopovrhovanějšího, do nejnižšího myslitelného bodu. To vše dobrovolně. Jen si to na chvíli představuji a žasnu. Křeslo po pravici Otce, místo největší slávy Kristus dobrovolně vymění za kříž, na kterém v nepředstavitelném utrpení umírá zavržen samotným Bohem. Úžasné. Děkuji Bohu, že mi dal tohle poznat, a že tomu mohu rozumět, že tomu věřím. Nahrazuje to právě ty věci, kterým nerozumím, které jsem ještě nepoznal. Například smysl plavby, o kterém se zmiňuji na začátku. Důležité je, že rozumím tomu, že Ježíš je můj Spasitel a poznal jsem, že je můj Pán. Důležité je, že mu věřím. Tak tohle jsou mé myšlenky, které plynou podobně jako modrý oceán, na který se dívám z paluby. A v srdci cítím radost, že nejsem sám, že jsem se svým Spasitelem. Je to zvláštní, když se dívám na svět kolem sebe, přemýšlím o něm, vidím ho, vnímám jej. A přesto ten nejpevnější bod, který mě dokáže naplnit a uklidnit, není z tohoto světa. Ve světě žiji, vidím jej, ale nic podstatného mi svět neříká. V království svého Otce zatím nežiji, nevidím jej a přitom je to nejpodstatnější území mého života. Zklidňuje mě to. Vždy, když přijde nějaký problém, nějaká bouře v mém životě, tak mne dokáže zklidnit vědomí, že Nebeské království je blízko. Tak blízko, že jeho část je ve mě. To On uvnitř mě mi to tiše dosvědčuje. Raduji se z toho, že to tak Bůh zařídil. Nejen, že mě vytrhl ze světa, vykoupil a spasil, On navíc se mnou zůstal, On ve mě bydlí. Já mu mohu dát jen svoji víru, nic jiného nemám. Udělal jsem pouze to, že jsem Mu uvěřil. Já mu věřím, že On mě dovede domů do Nebeského království. Tak takhle dlouhé hodiny přemýšlím, On je se mnou a já s Ním. On je ve mě a já v Ném. Díky za to Bože. Dnes se vrátilo na palubu pár spolucestujících, kteří před časem na malých loďkách opustilo naši loď. Pluli si svou vlastní cestou, ale naštěstí odolali lžím velkého žraloka a pochopili, že na naší lodi je bezpečněji. Vzpomínám si, že mnozí z nich tvrdili, že jim to tak Kapitán ukázal. Víme, že to tak nebylo, že si jen chtěli něco odůvodnit, čemu snad ani oni sami nerozuměli. Mám z nich radost, ale mrzí mě, když někteří z nás nad nimi vynášejí soudy. Jak je lákavé přihrát si svou polívčičku na plameni hříchu svého bratra. Vždyť ve světle toho plamene nejsou vidět ty mé hříšky. Někteří tak činí skrytě, jiní veřejně. Vždyť odsoudit člověka je tak jednoduché. Přistihuji se, že přemýšlím podobně, nejsem o nic lepší. Všichni jsme napnuti zvědavostí co jim u večeře řekne Kapitán. Je mi jich líto, protože si umím představit jejich pocity. Jsem tolik stejný jako oni. Večer se blíží a kuchaři dnes nějak více kmitají. Pozoruji jaké opravdové lahůdky se připravují k dnešní večeři. Že by mi něco uniklo. Ptám se některých pasažérů jakáže se to chystá slavnost, ale nikdo nic neví. Až na večeři je nám jasno. To Kapitán nechal vystrojit tuto slavnostní večeři a vítá se s těmi, pro které mnohý z nás měl jen slova odsouzení. Když vidím Kapitána, jak se objímá s těmi, o kterých jsem i já zapochyboval tak se stydím. Ale Kapitánova radost je nakažlivá a já se mohu radovat společně s Ním. Vítejte na palubě.

Odpuštění

21.srpna 1968 mi bylo osm let. Letní prázdniny jsem spolu se svým starším bratrem Josefem trávil na chatě v Karlově Studánce. V samotném lůnu překrásných Jesenických hor. Spolu s rodiči mého otce jsme se radovali z hezkého počasí, čistého vzduchu a nádherných horských lesů, ve kterých jsme byli doslova od rána do večera. Sbírali jsme lesní plody a chodili na houby. Maminka s tatínkem trávili to léto doma ve městě s naším dvouletým bráškou. Dodnes cítím tu svobodnou, bezstarostnou atmosféru léta 1968. Bohužel 21.srpnem skončila. Ten den začal špatně. Probudil mě rozhlasový přijímač, který toho rána byl slyšet silněji než kdy jindy. U něj seděla plačící babička a děda se zařatými pěstmi. Svým osmiletým rozumem jsem pochopil, že jakási velká a barbarská armáda z východu přepadla a obsadila naši maličkou zem. Z rozhlasu jsem slyšel vzrušený hlas, který líčil, že se na mnoha místech naší země střílí, že jsou první mrtví a mnoho zraněných. Do Karlovy Studánky ještě tanky nedorazily, agresor obsadil nejdříve velká města a strategické body. Přesto městečko uprostřed hor bylo mrtvé smutkem. Šli jsme s dědou pro noviny a cestou potkávali vyděšené lidi. V mnoha oknech vlály státní vlajky, před obchody postávaly hloučky diskutujících lidí. Očima osmiletého dítěte jsem to vše pozoroval a byl jsem zmaten tím náhlým smutkem a bezradností dospělých. Tak začala předlouhá dvacetiletá okupace naší země Ruskou armádou. Ruští vojáci se stali každodenní realitou mého dětství a dospívání. Tím spíše, že jsme bydleli ve městě, kde místní kasárna obsadili Rusové. Denně při cestě do školy jsem potkával Ruské důstojníky, kteří se volně pohybovali po našem městě. Dodnes mám problém odpustit Rusům jako národu. Přestože to bude téměř dvacet let co odešli z naší země, přesto, že dnešní Rusko je jiné než to, které před téměř čtyřiceti lety vyslalo k nám svou armádu, mám dodnes s procesem odpustit jim, problém. A to mi žádný konkrétní Rus přímo neublížil. Ani si nedovedu představit, jak asi poznamená člověka pobyt v nacistickém vyhlazovacím táboře. Jak poznamená vztah tohoto člověka k Němcům. A přesto je třeba odpustit. Nejen proto, že to je hygienické pro tvou duši. Ale hlavně pro to, že nás Bůh vede k odpuštění. Víím, že je neskutečně těžké říkat něco o odpuštění židovské matce, které nacisti vzali její dítě a hodili ho do pece. Víím, že to je šílené. Z lidského hlediska je to naprosto šílené. Ne však z hlediska Božího. Bůh nás přímo vybízí k odpouštění. To, proč říkám svému Bohu Otče je znakem toho, že s ním mám vztah. Je to můj nebeský Tatínek a my dva spolu máme vztah. Vztah Otce a syna. A kdo by neusiloval o to, aby vztah byl čistý a krásný? Vždyť jsem tolik rád za svůj vztah k Otci, za to, že mezi námi nic neleží, že můžeme spolu čistě a svobodně komunikovat. Je to pro to, že mezi námi není neodpuštění. Bůh mi odpustil ve svém Synu Ježíši Kristu a já jsem to odpuštění s díky přijal. A odpuštění na kříži bylo dokonalé. Já na druhé straně Bohu nemám co odpouštět, Jemu mohu být jen a jen vděčný. Tedy je mezi námi dokonalý vztah. Bůh nás dokonce volá k tomu, abychom s Ním měli dokonalý vztah. Stejně tak nás Bůh volá, abychom dali do pořádku vztahy mezi sebou. Člověk s člověkem, národ s národem. Z vlastní zkušenosti víím, že odpuštění se odvíjí na dvou základních rovinách. Ta první je mé vědomé vstoupení do procesu odpuštění. Druhá pak představuje mnohdy dlouhý boj. U mě ten boj trvá roky, stále se mi to vrací, když vidím například v nějakém dokumentárním filmu Ruské tanky na Václavském náměstí. A co je to proti pocitům oné židovské ženy, které hodili nacisté její dítě do pece. Často se modlím Modlitbu Páně a vždy, když přijdu k jedné větě mám trochu pokrytecký pocit. “

A odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům “ Často se přistihuji jak v ten moment uvažuji. Ptám se sám sebe zdali je vůbec pravda co tady říkám ? Odpouštím ? Umím vůbec odpouštět ? Vždyť já se dodnes peru s tím odpouštěním těm Rusům. To je přesně ta druhá rovina odpuštění, to je ten boj. A boj je třeba nevzdávat. Naštěstí vím a věřím, že když Ježíš chodil po této zemi, chodil po ní jako člověk. Aby bylo výkupné za padlé lidstvo legitimní, On jej na kříž přinesl jako člověk. On žil jako člověk, On poznal trápení člověka, On Boží Syn se stal člověkem. Proto mi rozumí. To On ve mě mi říká, že se nemusím u té věty cítit pokrytecky. To On mi to dosvědčuje. Proto ti říkám, klidně vstup do té první roviny odpuštění – rozhodni se odpustit. To je ten první krok. A nemusí tě odrazovat to velké množství dalších kroků v rovině druhé.

Jakým soudem soudíte, takovým budete souzeni, a jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám.

Matouš 7, 2

Kapitán

Zase pozoruji to obrovské moře vody, ten nekonečný oceán. Jak maličká je v porovnání s ním naše loď. Ale nedejme se mýlit. Včera jsem zabloudil do jiných podpalubí a dlouhé hodiny mi trvalo, než jsem se dostal do toho správného patra, mezi ty moje spolucestující. Potkal jsem spousty pasažérů, které jsem dosud nikdy neviděl, ale uklidnilo mě, že znali mého Nebeského Otce. Pochopil jsem jak zajímavě je vystavěna naše loď. Každopádně je velká a mocná, o tom není pochyb. Po včerejšku je mi jasné, že nikdy nemohu projít všechna podpalubí, všechna patra naší lodi. Stále jsem trochu překvapen co jsem viděl. Když jsem zabloudil opravdu hodně daleko, otevřel jsem dveře jedné velké kajuty. Jen jsem tak lehce škvírkou nakoukl dovnitř. Dost jsem se bál, protože jsem slyšel nepříjemné a hrubé hlasy, ale proti tomu co jsem zahlédl to nic nebylo. Kajuta byla plná jakýchsi otrapů, špinavých a zanedbaných. Pohled na některé z nich byl zvlášť otravný. Mnozí byli tetovaní po celém těle a očividně o sebe moc nepečovali. Byly tam i ženy, které své ženství již dávno ztratily. Bývalé prostitutky, pouliční zlodějky, vražedkyně. Prostě pěkná sebranka. Bál jsem se jen vstoupit mezi tu lůzu, ten odpad lidské společnosti. Raději jsem chtěl rychle odejít někam jinam, ale má zvědavost byla silnější. Všichni v oné místnosti totiž hleděli na muže uprostřed nich, který jim něco vyprávěl. Ten muž seděl zády ke mě a očividně poutal pozornost všech v místnosti. Má zvědavost dostoupila vrcholu. Kdo je ten muž a co jim to povídá. Kdo se to zahazuje s takovou bandou. Náhle se otočil a podíval směrem ke dveřím, za kterými jsem byl ukryt. Kapitán. Nemohl jsem v tu chvíli překvapením ani dýchat. Jeho laskavé oči se dívaly směrem ke mě a já v tu chvíli věděl, že o mě ví. Srdce mi bušilo, jako snad nikdy předtím. Pěknou chvíli mi trvalo než jsem se trochu uklidnil. Mezi tím se Kapitán otočil k nějakému otrhanci a svým mírným hlasem s ním promlouval. Vydal jsem se hledat cestu do našeho patra a stále přemýšlel o tom co jsem viděl. To největší překvapení mě teprve čekalo. Kdo myslíte, že mě přivítal, když jsem se utmácen vrátil do své kajuty. Kapitán. Tytéž laskavé oči na mě hleděly a já v tu chvíli věděl, že On miluje ty podivné lidi, kterými jsem opovrhoval. Došlo mi to. Kapitán je zároveň ve všech patrech lodi a stará se o všechny pasažéry. Už tolik nepochybuji o naší lodi. Posádku sice tvoří nedokonalí a problematictí lidé, ale Kapitán je dokonalý. S Ním nemůžeme ztroskotat to On nás dovede k cíli naší cesty. To On mě usvědčuje z toho jak přemýšlím, to On mi dává poznat můj charakter. Je velké štěstí se plavit na této lodi. Přes každodenní problémy, které tady zákonitě budou do konce plavby je velkým darem tady být. Sám jsem problematický a nemohu po svém spolucestujícím chtít, aby byl lepší. Mohu to chtít jen po sobě. Opět se dívám na moře, přemýšlím o Kapitánovi a cítím, že naše loď je bezpečná. Tak bezpečná, že nás dopraví k cíli naší cesty. K samotnému Otci Kapitána.

Věř Bohu I.

Velký žralok pluje vytrvale podél naší lodi a příjemně se usmívá. Dávno už vím, že ten milý úsměv je jen maska. Je to skutečný mistr klamu. Nejednou v životě jsem mu naletěl a byl bych neupřímný, kdybych tvrdil, že se mi to ještě dnes občas nestane. Žralok je odvěký nepřítel Kapitána a Jeho Otce. Protože na ně nemůže snažit se alespoň zničit jejich obraz.

“ I řekl Bůh : Učiňme člověka, aby byl naším obrazem podle naší podoby. Ať lidé panují nad mořskými rybami a nad nebeským ptactvem, nad zvířaty a nad celou zemí i nad každým plazem plazícím se po zemi. “ “ Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, muže a ženu je stvořil. “

1M. 1, 26-27

V největší bitvě dějin Ježíš slavně nad Satanem zvítězil. Zemřel na kříži a třetího dne Jej Bůh vzkřísil , aby po několika dalších dnech vítězný Kristus vystoupil k Otci. Poražený Satan nám ale dál otravuje život. Jak to ? Je to pro to, aby se naplnilo Písmo. Odvěký Boží nepřítel, autor prvního v Bibli popsaneho hříchu, čeká zatím na svoji mzdu. A nelení, právě naopak. Snaží se odvést od Boha co nejvíce lidí a celkem se mu to daří. Základem Satanovy strategie je přesvědčit člověka, že Bůh není spravedlivý. Kolikrát jsem se už jen setkal s lidmi, u kterých se mu to podařilo. Věty typu : “ Kdyby byl Bůh nebyly by války, nemoci, neumíraly by nevinné děti. “ můžeme dnes a denně slyšet. Na člověka, který je říká se nemůžeme zlobit. Vždyť pro něj jsou vysoce logické, navíc , když on žije takzvaně slušný a bezúhonný život. To Satan zatemní člověku mysl pohladí lidskou pýchu a ješitnost a je to. Jak lehoučké. Vskutku mistrovské dílo, chce se mi říci. Pro úplnost musím na tomto místě dodat, že ten pravý Mistr je v tomto vesmíru jen jeden. A je to právě Ten, na kterého Satan nemůže. Dlouho jsem přemýšlel nad tím, jak to vlastně je. Proč já jsem uvěřil evangeliu a jiný ne. Vycházím z toho, že Bůh je spravedlivý. Bůh není nespravedlivý kruřas, který si libuje v týrání lidí. Naopak, tak jak mi bylo dáno poznat Boží charakter, jsem pevně přesvědčen, že Bůh miluje každého člověka. A o každého člověka trpělivě bojuje do konce jeho dní. Do poslední vteřiny tvého života o tebe Bůh bojuje. Tak tě miluje.

Věř Bohu II.

Nepochybuji o tom, že Bůh miloval Hitlera. Ta věta zazněla - co ? Je tomu tak, Bible nám říká, že Bůh miluje hříšníka, ale nenávidí hřích. Proto miloval Hitlera , ale nenáviděl jeho hřích. Umím si představit co mohou udělat tyto řádky s člověkem, kterému Hitler poslal do plynu celou rodinu. A pochopím, když mi rozhořčeně řekne : co to blábolíš ty blázne. Ani v nejmenším nesnižuji zlo, které Hitler napáchal. I pro mě je to nepochopitelné co ten člověk udělal. Když bych si měl představit demony zla, byl by to Hitler a jeho parta. I přesto jsem přesvědčen, že kdyby se Hitler pět minut před smrtí obrátil, vyznal své hříchy a činil opravdové pokání byl by spasen. I na něj se vztahovalo a i pro něj bylo připraveno smíření se s Bohem. Tak veliké bylo dílo Ježíše Krista na kříži. Tak hodně tam Ježíš udělal. Zemřel tam za každého člověka tedy i za Hitlera. Na příkladu hrůzného člověka Hitlera lze demonstrovat velikost Boží milosti. Nejsem soudce a ani nevím jak to s Hitlerem dopadne. Pravděpodobně se před smrtí neobrátil, nevím. Soud patří Bohu. Ale zpět k otázce, proč jsem uvěřil evangeliu a třeba můj soused ne. Myslím si, že se to láme v srdci každého člověka. Věřím, že každému se Bůh nabídne, někomu v mládí, jinému na sklonku života. Věřím, že tak činí opakovaně. A způsob jakým to udělá je Bohu samotném. Stejně tak jak je na člověku samotném, jak s touto nabídkou naloží. Zdali potlačí svou přirozenou pýchu a ješitnost a pokoří se před Bohem. Hodně jsem to zjednodušil, ale tak to prostě je. Nevěřím v nespravedlivého Boha. Můj a tvůj Bůh je spravedlivý. Každý dostane šanci a každý si je sám odpovědný jak s ní naloží. Máš svobodu volby, ale máš i odpovědnost jak s volbou naložíš. To v tvém srdci se odehrává tvé rozhodnutí. I když jsi nikdy nic neukradl, nikoho jsi nezabil, živiš rodinu a jsi takzvaně hodný člověk – tak přesto si sám musíš odpovědět. Ta otázka zní : Jsem hříšný ? Ano vím jsi vzorný člověk v mnoha ohledech obdivuhodný, ale nikdy sis něco nepředstavoval s jinou ženou ? Opravdu nikdy jsi nezalhal ? Nikdy jsi nikoho trošičku nepomluvil ? Mě to neříkej odpověz si sám, odpověz to svému Bohu. Já jsem možná větší hříšník než ty. Sám jsem si to mnohokrát představoval s jinou ženou, zalhal jsem tolikrát, že to ani nespočítám. A pomlouval jsem a jak mi to šlo. Ještě dnes denně v myšlenkách hřeším a nejen v myšlenkách. Ale neříkám ti to, že bych se tím chlubil, na hříchu opravdu není nic hezkého. Hřích je špatný a je k smrti. Já tě vůbec neodsuzuji, protože bych nejdřív musel odsoudit sám sebe. Sám bojuji denně s hříchem. Já ti jen říkám podívej se pravdivě do svého srdce až přijde Boží nabídka. Zahod' svou pýchu a ješitnost a zvedni si odpuštění svých hříchů. Je pro tebe přichystáno. Satan ti bude nalhávat své lži, ale rozhodnout za tebe nemůže. To jenom ty volíš. To je nejdůležitější volba tvého života. Víím jak je pyšné srdce člověka a kolik zla je v něm ukryto. Mám taky jedno takové a mnohdy žasnu nad čím přemýšlím. Díky mému srdci jsem ublížil mnoha lidem a je mi to upřímně líto. Proto ti říkám, nevěř svému srdci, nevěř Satanovi. Věř Bohu.

Očišťování

Dnes ráno se mi dostalo veliké milosti. Uchopil jsem jeden z mnoha darů, kterými nás Nebeský Otec zasypává. Mluvil jsem s ním a nově se s ním smířil. Hned po probuzení, ještě v teple své postele schoulený pod peřinou jsem vyznal Bohu své hříchy a poprosil jej za odpuštění. A Bůh mě očistil. Jednoduše jsem mu svými slovy vyznal hříchy, na které jsem si vzpomněl a poprosil Ho aby mě očistil. Požádal jsem o to ve jménu Ježíše Krista. A byl jsem okamžitě zalit nesmírně příjemným, uvolňujícím a radostným pocitem očišťujícího odpuštění. Děkuji Bohu a jsem Mu vděčný, že to funguje, už třicet let to v mém životě funguje. Ano ty můžeš kdykoliv přijít za svým Stvořitelem a říci mu čeho jsi se dopustil. Můžeš se mu svěřit se vším co tě tíží, není nic co bys mu nemohl říci, vždyť On je tvůj Bůh. A pokud tě trápí, že opakovaně děláš něco co je ošklivé před Bohem co je hříšné, máš jedinečnou možnost to Bohu vyznat a okamžitě od Něj přijmout odpuštění. Bůh v ten moment doslova vymaže tvé hříchy a zapomene na ně. Neexistují, už nejsou. Ty jsi v tu chvíli očištěn samotným svatým Bohem a můžeš se cítit vítězně a radostně. Proč to tak funguje ? Protože to samotný Bůh pro tebe připravil. To není něco co si vymysleli lidé. Už rozumíš ? To nepřipravil člověk, člověk tě nemůže očišťovat a posvěcovat. To je Boží terapie pro tvůj život. Díky Ježíši Kristu, který zástupně za tebe vzal všechny tvé hříchy a s nimi zemřel. Pro Boha jsou všechny tvé hříchy mrtvé v Ježíši Kristu. Tak velikou věc Ježíš Kristus na kříži vykonal. A na nás se chce abychom uchopili to co nám Bůh podává a začali to používat. Bůh připravil jednoduchou technologii – odpuštění hříchu na každý den. A já věřím, že Bůh touží po tom, abychom se každý den očišťovali. Vždyť jsme jeho děti a On je náš Tatínek. Je to Jeho dar nám. A dar můžeš přijmout nebo odmítnout. K něčemu se přiznám. V minulosti jsem několikrát jel na velkém žralokovi a je mi to moc líto. Potají jsem opustil naší loď a skočil z paluby na záda velkého žraloka. A bylo to vždy v době, kdy jsem nevyužíval výše uvedeného Božího daru a denně se s Ním neusmiřoval. Byl jsem zavalen hříchem a setřel se mi rozdíl mezi naší lodí a velkým žralokem. Jen díky velké Boží milosti jsem zase na lodi zpátky. To On ve mě mi vždy v pravý čas ukázal, jak se dostat zpět do lodi. To díky Jemu, díky tomu, že je v mém srdci se tak mohlo stát. Protože On tam potřebuje svůj prostor, který obsadil. Kdyby na místě toho obsazeného prostoru byla má lidská pýcha tak opravdu nevím. Už tak jsem dost pyšný, a ani nechci pomyslet na situaci, kdyby On vyklidil Svůj prostor v mém srdci. Ale jsem klidný, protože znám jeho charakter a vím co mi slíbil. On jenom tak neopouští svůj prostor, protože Jeho slovo platí. Každý kdo pozve Ježíše do svého srdce má jistotu, že On se tam zabydlí. On bude v tobě bydlet a to bude mít vliv na tvé srdce, na tvůj dům. Nechodí po tomto světě člověk, na kterého by se tato nabídka nevztahovala. Platí pro každého. Samotný Spasitel tohoto světa, samotný Boží Syn ti tluče na srdce a chce dovnitř. Pustíš Ježíše Krista dovnitř ?

Klidná karta

Těším se na závěr plavby naší lodi. Sice netuším jaké to bude u Otce, ale v On ve mě mi dosvědčuje, abych se ničeho nebál. Jeho pokoj, mír a jistota mě uklidňuje. Už dávno jsem pochopil, že nejsem schopen naplnit vše, co by mě kvalifikovalo ke vstupu do Nebeského království. Při sebevětší snaze být dobrým křesťanem jsem stále jakoby obrovským magnetem přitahován ke své lidské dimenzi. Stále hřeším a nejsem hoden Božího království. Naštěstí On mě tam vede, On má klíče, On za mě prošel kvalifikací. V dnešním sportu se hojně užívá termín divoká karta. Ta se přiděluje například při turnajových sportech jako je tenis. Hráč, který ji obdrží nemusí projít kvalifikací. Je mu jednoduše řečeno odpuštěna. Důvody proč, mohou být různé, ale nikdo z hráčů po nich moc nepátrá, zkrátka je to výsostné právo organizátora. Před dvěma tisíci lety prošel na kříži Ježíš Kristus největší kvalifikací a pro každého z nás vybojoval kartu. Zde z úcty k Bohu pouze zaměním termín divoká karta za termín klidná karta. Ano, každý jsme obdrželi klidnou kartu a je jenom na nás, jestli ji neztratíme a prokážeme se jí u Otce. Klidná karta je tvoje víra, kterou si neseš celý život, abys ji jednou položil před svého Boha. A tvou základní povinností je opatrovat ji a chránit. Bez klidné karty tě pořadatelé dovnitř nepustí. Řeknou ti : znal jsi pravidla, zdarma jsi dostal kartu tak co tady chceš ? Kde ji máš ? Ty se přece sám rozhoduješ zdali tady budeš nebo ne. Pokud chceš být v Nebeském království, přestože jsi se svým životem nekvalifikoval, tak sřež jako oko v hlavě svou klidnou kartu. Opatruj svoji víru, protože je to nakonec to jediné co máš. Až budeš opouštět tento svět tak tady zanecháš úplně všechno. Svou rodinu, své známé, svůj majetek a dokonce i své fyzické tělo. Nic ti nebude dovoleno si vzít sebou, kromě jedné jediné věci. Ta věc je tvá víra. Ta věc je tvá klidná karta, kterou pro tebe v mukách vybojoval tvůj Spasitel. To samotný Bůh ti v Kristu odpustil kvalifikaci pro Nebeské království. To jediné tvůj Stvořitel měl svaté právo tak udělat. Proto se drž své víry a neztrať ji. Znovu musím myslet na ty, kteří svou víru ztratili a přemýšlím proč. Jsem přesvědčen o tom, že ten hlavní důvod proč člověk ztratí víru je, že si neváží toho co dostal. A je to nezávislé na tom, jakým způsobem jsi víru obdržel. Je jedno zdali jsi o víru musel bojovat a dlouhé roky volat k Bohu, aby ti ji dal, nebo jsi naopak víru dostal příjemně a pohodlně naservírovánu. V každém případě jsi něco dostal a nějak s tím nakládáš. Pravděpodobně ten, který o víru dlouho bojoval si ji z počátku více váží. Nevím. Ale každopádně to nemá mnoho společného s tím, jak ji dál rozvíjíš, jak si denně připomínáš cože to cenného máš ve vlastnictví. A jak se z toho raduješ a jak jsi vděčný tomu, kdo ti to dal. Čím víc si budeš připomínat co jsi dostal, tím víc si toho budeš vážit. Proto ti říkám, važ si toho, že jsi Bohem vyvolený, a že jsi držitelem klidné karty pro Boží království.

Obrana před žralokem

Nechávám se unášet západem rudého slunce a zároveň vnímám plnost vůně mořského vzduchu. Jak úchvatné představení mi zde Otec připravil. Bez vstupenky a bez placení mohu sledovat velkolepé představení. V hlavní roli samotný Stvořitel. Fantastické. Úžasným způsobem drží pohromadě miliardy kubíků vody nad nimiž se azurově modré nebe loučí s tou velkou žlutou koulí. Tohle představení mám tolik rád a chodím na něj často a pravidelně. Vlastně celý svůj život. Vždy vím jak dopadne, ale pokaždé je jiné a pokaždé mě něčím překvapí. Každý den je premiéra, kdy mohu čerstvě a nově vidět tentýž děj. V těch přenádherných chvílích by se mi snad jen blázen opovážil říct, že Bůh není. Jen bláhový člověk může tvrdit, že tohle vzniklo náhodou. Že člověk se svými myšlenkami, pocity, svou duší a svým duchem je produktem náhody. Že nekonečný vesmír se svým řádem vznikl jen tak z ničeho. Ležím na přední palubě, vnímám jak se naše loď důstojně pohupuje po vlnách a můj duch je pupeční šňůrou pevně spojen s Bohem. Odpoledne jsem viděl zvláštní výjev. Zrovna z tohoto místa jsem zahlédl někoho na zádech velkého žraloka. Ten člověk důstojně seděl a četl si bibli. Uvědomil jsem si, že ho znám, protože se před časem plavil na naší lodi. Dokonce jsme spolu trávili dost času v rozhovorech o Kapitánovi a jeho Otcí. Měl jsem ho rád hlavně pro to, že mluvil hezky o Kapitánovi a Jeho díle. Považoval jsem jej za svého přítele a bylo mi s ním dobře. Ale vždy, když přišla řeč na naši loď bylo zle. Viděl na ní tolik chyb, že jsem až žasl, že ještě vůbec plujeme. Podle něj byla loď špatně postavena a špatně spravována. Od vedení lodi, přes personál až po samotné cestující všechno bylo špatně. Bylo mu na ní tak nepříjemně, že jednoho dne rozčileně usedl do malé loďky a zmizel. Musím o něm moc přemýšlet, protože jsem jej měl opravdu rád. Byl mi blízký svým netradičním pohledem na nejrůznější věci. Zároveň mě však dokázal doslova šokovat. Zvláště na jednu událost nedokáži zapomenout. Jednoho večera Kapitán pověřil lodního důstojníka aby se nám věnoval. Ten si připravil hezkou řeč, ve které nám objasňoval a popisoval jakousi událost z lodního deníku. Zatímco nám všem se řeč líbila, můj přítel se běžel zesinalý vztekem hádat s důstojníkem o nepodstatnou maličkost. A když nepochodil tak o něm mluvil velmi vulgárně. Vztekle mi líčil, jak se ten důstojník plete, a i když jsem se ho snažil uklidnit bylo to marné. Nedokázal pochopit, že na lodi se plavíme pro to abychom dopluli k cíli. To je hlavní důvod proč jsme tady. A že jeden druhého máme právě pro to, abychom se navzájem povzbudili a posílili. Vše bylo marné. Ještě párkrát jsem jej pak viděl na společných nedělních setkáních s Kapitánem. Pokaždé se mu něco nelíbilo a vždy to bylo stejné. Kapitán je prý v pořádku, ale důstojníci a my všichni ostatní jsme prý zaslepeni a špatně chápeme co nám Kapitán chce říct. Přemýšlím proč tomu tak je. Proč člověk, kterého mám rád, a který mluví hezky o Kapitánovi, sedí na zádech velkého žraloka. Co je to za sílu, která ho vytáhla z lodi ven do světa ovládaného žralokem? Naše loď se sice plaví tímto světem, avšak do lodi žralok nemůže. Takový má respekt z Kapitána. Proto se uchyluje k celkem logické strategii. Odlákat cestujícího a pak jej sežrat. Ale než tě sežere, tak tě před tím ještě využije ke své propagandě. Satan ti nevyrvé násilím bibli z ruky, on udělá něco lepšího. Nasadí ti jiné brýle, které ti pootočí význam a smysl toho co ti říká Bůh. I mně se je snažil nasadit. Mockerát o to usiloval a dokonce se mu to několikrát podařilo. Naštěstí to spolucestující viděli a upozornili mě na to. To je jeden z hlavních důvodů proč jsme na lodi. Ale když jsi ve světě Satana tak tě lidé z tohoto světa na to, že je něco špatně upozornit nemohou. Jednoduše proto, že to nemohou vidět. Vždyť mají na nose tytéž brýle. Obrana před tím je přitom jednoduchá. Nedej se vylákat z lodi a nenechej se oddělit od Kapitána.

Nenechej se oddělit od toho co ti říká Ježíš. Můžeš namítnout, že to nejde, že On je v tobě, že v tobě bydlí. Ano souhlasím, ale nestačí se spokojit jen s tím, že ve mě bydlí. Ty mu musíš naslouchat, ty s Ním musíš komunikovat. Satanův svět je příliš hlučný na to, abys slyšel tichý a laskavý hlas svého Pána. Onen můj přítel přestal slyšet a nechal se oklamat. Nechal si nalhat, že loď spolu s pasažéry není v pořádku. Zapomněl na to základní co říká Bůh. Bůh říká : “ Ježíš Kristus tě ke mně dovede “ Bůh tady nemluví o tom, že je církev dokonalá, že jednotliví členové církve jsou dokonalí. Pouze tě ujišťuje, že hlava církve, to je Ježíš Kristus, je dokonalá a svatá. Ten zbytek, to tělo, je nedokonalé a problematické. Můj přítel se trápí stavem těla a zapomíná na hlavu, která nás přes všechny nedostatky těla dopraví jako celek k cíli. A tady se to láme. Ve chvíli, kdy nebudeš soustředěný na Hlavu církve, ale na církev samotnou, právě v tu chvíli zaútočí Satan. V tu chvíli jsi zranitelný. Proto zde na lodi je dobré se co nejvíce navzájem povzbuzovat a posilovat. A hlavně co nejvíce času trávit s Kapitánem. Budeš-li přemýšlet o tom co říká Kapitán, nemůžeš zároveň v tu chvíli naslouchat lžím žraloka. A pokud je někdy zaslechneš nemohou ti uškodit, protože jsi plný toho co ti řekl Kapitán. Musíš se smířit s tím, že do konce naší plavby tě bude žralok pokoušet. Popluje kolem naší lodi a bude tě lákat k sobě. Ale ty se nemusíš bát. Jednoduše zůstaň na lodi u svého Kapitána. Jen u Něj jsi v bezpečí.

Necht' ve vás přebývá slovo Kristovo v celém svém bohatství: se vši moudrostí se navzájem učte a napomínejte a s vděčností v srdci oslavujte Boha žalmy, chválami a zpěvem, jak vám dává Duch.

Koloským 3, 16

Křest

Píše se rok 1977 a Václav Havel s ostatními disidenty dává dohromady Chartu 77. Zhruba v týž dnech se na kraji malého městečka v horách na severu Moravy odehrává vskutku bizarní výjev. Uprostřed prázdného kostela stojí tři postavy a odříkávají modlitbu Páně. Za zdmi chrámu je ještě zima. Nejen ta skutečná, daná přírodou, ale hlavně ta šíleně neskutečná – zima komunismu. Ten chlad totalitního režimu, který v této nádherné zemi nastolili a vojenskou silou drží jakýsi novodobí blázni z východu je neúnosný. Lidem zohýbal páteře i svědomí a zem je mrtvá. V pozdním večeru, kdy šedivé ulice městečka ulehly ke svému spánku, probíhá v zapomenutém kostelíku tajná schůzka tří mužů. Tajná před světem, veřejná před Bohem. Na ty chvíle nikdy nezapomenu. Před svým Stvořitelem a všemi mocnostmi jsem se nechal pokřtít. Vědomě jsem se odevzdal moci duchovního světa, kterému vládne můj Nebeský Otec. V tu chvíli nebylo svobodnějšího člověka. Vnější svět pro mě přestal být důležitý. Jak jen lehounce a volně jsem se cítil. V jednom okamžiku jsem zemřel pozemskému světu abych se narodil do toho opravdového. Dobrovolně jsem přijal vládu Ježíše Krista nad svým životem. Tehdy jsem neměl rozsáhlé biblické znalosti, ale věděl jsem, že samotný Spasitel tohoto světa ustanovil křest na znamení mého rozhodnutí stát se dítětem Božím. Sám Ježíš, když chodil po této zemi se nechal pokřtít, aby lidem jasně ukázal důležitost křtu. Od té chvíle je pro člověka křest něco absolutně nezpochybnitelného. Křest je výsostná událost mezi tebou a samotným Bohem a není až tolik důležité, kdo tě křtí a na jakém místě se tak stane. Rozhoduje stav a poslušnost tvého srdce. Uvěřil-li jsi, že Ježíš Kristus za tebe a za tvé hříchy zemřel na kříži a smířil tě tak s Nebeským Otcem a jsi-li ochoten to veřejně před lidmi ústy vyznat, pak jsi kvalifikován ke křtu. Tehdy v onom kostele jsem dobrovolně přijal křest jako znamení vlády Ježíše Krista nad mým životem. Asi po roce, kdy se mi Bůh dal poznat, mi poslal do cesty studenta teologie, který mě pomalu na křest připravil. Vzhledem k mým tehdejšími znalostem, možnostem malého městečka a době ve které jsem žil, jsem křest podstoupil v katolickém kostele. I mé první kroky a první kontakty s věřícími lidmi se odehrávaly v tomto prostředí. Přesto, že se již mnoho let pohybuji mezi tzv. charismatiky a jsem členem letniční církve, mám v srdci velikou lásku ke katolíkům. Vždyť mnoho pater naší lodi, na které se plavíme k Otci obývají právě oni. Nedávno jsem byl přítomen křtům v našem sboru. Křest ponořením probíhal v bazénku jedné mateřské školky. Ještě před ním jsme mohli svobodně zpívat a chválit Ježíše Krista a děkovat Nebeskému Otcí. Nikdo z křtěnců se nemusel bát, že jej někdo za to vyhodí ze školy či zaměstnání. Mě tehdy vyloučení ze studia reálně hrozilo, ta doba byla vskutku jiná. Důležité je však, že Ježíš Kristus – ustanovitel křtu je stále stejný. Stejná byla pro mne i atmosféra této události. Jako bych slyšel potlesk v nebi, tehdy před třiceti lety tak i dnes. Nepochybují o velké radosti v Nebeském království z každého nového Božího dítěte, které podstoupí křest.

“ Když se všechen lid dával křtít a když byl pokřtěn i Ježíš a modlil se, otevřelo se nebe a Duch svatý sestoupil na něj v tělesné podobě jako holubice a z nebe se ozval hlas : Ty jsi můj milovaný Syn, tebe jsem si vyvolil. “

Lukáš 3, 21-22

Věčný život

Naše loď vytrvale pluje k svému cíli. Někomu to může připadat jako nuda. Dívám se z paluby na vlny, které zpívají svou nekonečnou píseň. Daleko na horizontu se objímají s modrým nebem a mě přepadá otázka, kdy už tam budeme. Zároveň si uvědomuji, že není důležité kdy, ale jestli vůbec doplujeme. V zárodku tyto pochybné myšlenky zaháním. Mám sice lehkou depresi a ten zlý na mě dotírá, ale nevadí. Zavřel jsem se do své kajuty a zahájil osvědčenou léčbu. Soukromě jí říkám fascinace křížem. Když mám problémy a starosti, zkrátka když nemám dobrý den tak nasazuji vysoce účinný lék. Zabere vždy a nemá vedlejší účinky. Jako zrovna teď. Skrze malé, kulaté okénko mé kajuty pozoruji dění na moři a v myslí si promítám onen pahorek, na kterém se odehrálo drama s dobrým koncem. Doslova jsem fascinován tím, co se na kříži stalo. Už léta o tom přemýšlím a ani bych už nespočítal kolikrát jsem obrazně řečeno stál pod křížem a hleděl na svého Spasitele. On nepřijel v luxusní limuzíně, aby v dokonale padnoucím obleku slavnostně zlatým perem podepsal důležitou smlouvu. On kolem toho nedělal humbuk, nekalkuloval kolik slávy mu to vynese. Naopak, tiše a pokorně jde na smrt a pokud na něco poukazuje a na něco se odvolává, tak jedině na svého Otce. A zprvu to vůbec nevypadá na nějaké slavné vítězství. Právě naopak. Naprosto bezvýhodná situace končící totální prohrou. Ježíš je zesměšněn, potupen, krutě mučen a nakonec nemilosrdně popraven. A to vše se odehrává v přímo strašidelné atmosféře, kdy se mu posmívají kolemjdoucí, velekněží, zákoníci, starší, vojáci a zločinci. Nedávno jsem viděl poslední verzi filmu Ježíš. Přiznám se, že jsem se ani nemohl dívat na některé drastické scény. Chtělo se mi odejít z kina pryč a ještě dlouho jsem byl doslova otřesen tím co jsem viděl. Jsem přesvědčen o tom, že nikdy nikdo netrpěl tak jako Ježíš na kříži. Jen ten pohled musel být příšerný, vždyť i já jsem odvracel oči od plátna. Prostě jsem neměl sílu se na to dívat. A přesto je úžasné, že to všechno náš Spasitel podstoupil. Přivlekli Jej zmučeného v poutech a On v roztrhaných šatech, přibit na kříž podepisuje největší smlouvu dějin. Přímo svou krví podepsal novou a věčnou smlouvu, doslova ji stvrdil sám sebou. Tím, že na kříži Ježíš sám sebe zmařil, nám vybojoval velkolepý život v Božím království. Nejen, že On zemřel, abychom my mohli žít, Ježíš udělal na kříži víc. Znovu se vracím ke slovu zmařil. Je důležité pochopit co to slovo znamená. Především zmařit se je víc než obětovat se. Je to totální vymazání se. Ježíš to udělal právě pro nás, abychom se my naopak mohli totálně znovu narodit do duchovního světa. Znovuzrodit se je mnohem, dokonce neporovnatelně víc než se narodit pozemské matce. Je to víc než diametrální rozdíl - je to absolutní rozdíl. Rozdíl mezi tělem a duchem. Ježíš sám sebe vymazal pro to, abychom my nikdy vymazání nebyli. Až tak daleko zašel na kříži. Ty máš věčný život a nikdy vymazán nebudeš. Pokud jsi Ježíše přijal a věříš v jeho jméno tak ses stal Božím dítětem - tedy jsi duchovní osoba. Ty ses narodil přímo z Boha. Zatím, dočasně máš ještě pozemské tělo, ale už máš duchovní dimenzi. Proto můžeš jednou přijít k Otci do království, přijít domů a být královsky uvítán.

" Ježíš odpověděl : amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božího. Co se narodilo z těla, je tělo, co se narodilo z ducha je Duch. „

Jan 3, 5-6

Útok

Dnes velký žralok zaútočil na naši loď. V noci, kdy jsme všichni spali se přiblížil a udeřil. Vyrhнул, doslova svými zuby vyrval kus páte paluby s desítkami kajut a zmizel v hlubinách. Jsem konsternován. Ani se neopovažuji představit zoufalství lidí, které uprostřed noci probudí hrozný hluk praskajícího dřeva, aby byli v zápětí taženi do černé a ledové hlubiny. Jen omráčeně zírám na obrovskou díru na pravém boku lodi. Je to tak neskutečně reálné. To jsme opravdu nečekali. Vždyť dosud se velký žralok, až tak neuvěřitelně zákeřně nikdy nezachoval. Sice jsme byli mnohokrát varováni Kapitánem, ale stejně jsme to brali na lehkou váhu. Přiznám se, že jsem žil v domněnání, že se mě to netýká. Víím o nebezpečí, ale nepřipouštím si jej. Jedna ze základních vlastností člověka. Je to spíše jakýsi obraný mechanismus každého z nás. Dokud na tebe nesáhne např. rakovina, tak děláš, že se tě netýká. A přitom statistika nám říká, že každý třetí z nás má v životě přímou zkušenost se zhoubným bujením. Se Satanem je to horší, dokonce si troufám tvrdit - mnohem horší. Spíš tě pustí ze svých spárů rakovina než ten Zlý. Říká se, že psi, kteří štěkají nekoušou. Něco na tom snad bude. Satan je mnohem zákeřnější, protože místo štěkání tě chválí a místo kousání rovnou nemilosrdně zabíjí. Dobře ví, že na církve jako celek nemůže, ale občas se do ní zakousne a trhá. Říkám ti, proti Satanovi jsou Bin Ladin, Stalin nebo Hitler se svými armádami nevinní sladoučcí andělci. To je síla, co? A přesto je to tak. Satan tě může duchovně zabít. Může udělat to, co není v moci žádného člověka. Může tě odvést od Boha. Jediná zaručená obrana je samotný Kristus. Toho se drž. Jeho svaté jméno zná celý vesmír. Všechny planety, hvězdy, komety. Celé galaxie a mlhoviny, celé nekonečné prostory. V každém atomu vesmíru je známo jméno Ježíš Kristus. Před Ním každé koleno poklekne, protože On je první u samotného Hospodina. Mezi Otcem a Kristem nic nestojí. Tam v tom svatém prostoru není nic rušivého, nic znesvěceného. To je území, kde je tak nepředstavitelně koncentrována energie lásky, že si to ani vzdáleně netroufám představit. Tam je pravý vztah Svatého Boha a jeho Svatého Syna. Ryzí, láskyplný vztah, který přetváří celé světy, celé námi dosud nepoznané vesmíry. A z tohoto prostoru, z tohoto svatého vztahu se Kristus dobrovolně a pokorně snižuje, aby se všeho vzdal a zemřel bez naděje na vzkříšení. Stává se člověkem a nechá se zavrhnout samotným Bohem. Nemá sebemenší jistotu, že bude vzkříšen. Má jenom víru. On je opuštěn, zavržen a absolutně zapomenut. Jako člověk je vymazán. Ale jeho víra vymazána není. A Bůh ji potvrzuje, když Jej vzkřísí, aby nás v Něm přivinul k sobě. V Kristu ti Bůh říká, že nikdy tvou víru nevymaže. Proto, když věříme tak se nemusíme ničeho bát. Kolikrát nám to už Bůh ukázal. Mojžíš, Abrahám, Job, David, Jan Křtitel. Ale také i tvůj pastor, tvůj starší, tvůj bratr ve sboru. Dívej se kolem sebe a drž se Krista, Jeho charakteru, který je ryzí. Všichni jsme byli pohnuti žralokovým útokem na naši loď. Zdrčeně a bezradně jsme čekali na Kapitána. Když přišel na palubu a viděl tu spoušť, víte co udělal? Bez zaváhání se vrhl do studených hlubin a vyrval žralokovi z chřtánu ty nebohé lidi. A pak, když je měl zpátky na lodi plakal radostí. To je ryzí charakter Ježíše. Pokud na tebe Satan neočekávaně zaútočí, On s ním bude o tebe bojovat.

Ochrana

Každý máme občas slabou chvíli, kdy jsme zranitelní. Díky Bohu máme ochranu, to samotný Kristus tě chrání. Ale pozor, když vědomě jdeš do hříchu, když jezdíš na zádech žraloka tak to neplatí. Ježíš o tobě samozřejmě i v těch chvílích ví a miluje tě pořád stejně, jeho láska k tobě není o nic menší, než když žiješ svatě. Dokonce si troufám tvrdit, že je ti mnohem blíž. On tě volá k sobě a pláče, protože vidí nebezpečí. Přirovnám to k rodičům mladého narkomana, kteří milují svého syna, vidí co se s ním děje, trápí se a pláčou nad ním, ale nemohou mu pomoci. Protože droga mu narušila vnímání a on přestal chápat souvislosti, tak je neslyší. Poslouchá totiž drogu a její diktát. Je pod jejím vlivem. A čím déle je pod jejím vlivem, tím více oslabuje naději, že se jí jednou pustí. A reálně hrozí, že už se jí nikdy nepustí a ona ho dostane. Pokud vědomě jedeš na zádech žraloka, těžko smysluplně uslyšíš to, co ti říká Kristus. Proto ti s láskou radím, nekoketuj s hříchem, nezahrávej si sním. Hřích je totiž nesmírně zákeřný. Sám jsem dlouhé roky měl problém s ironizováním a mnoho lidí jsem tak ve svém okolí zranil. Až Bůh mi musel ukázat, že jsem zaměnil zdravý humor, za lehkou ironii v kombinaci s posměvačstvím. Zatímco zdravý humor je opravdový Boží dar, tak naopak ironie a posměch má původ u Satana. Vždyť vnímavému čtenáři Nového zákona nemůže uniknout Ježíšův radostný smysl pro humor. A stejně tak mu neunikne posměch a ironie lidí, kteří se vysmívali našemu Pánu, když krácel směrem ke Golgotě. Musel jsem činit velké pokání a dodnes v tom procesu stojím a bojuji s tím. Principiálně je to stejné jako s tou drogou, hřích posměvačství a ironizování mi zatemnil mysl. Zpočátku jsem to pokládal za něco nevinného, co s hříchem nemá nic společného. Ach jak jsem se spletl. Až když jsem v tom takzvaně jel naplno a začali se ode mě odvracet lidé, které jsem měl rád, zjistil jsem, že se něco špatného děje. A když mi někteří z nich projevili velkou milost a napomenuli mě, mohl jsem jít do kolen, vyznat to Bohu a poprosit Jež o odpuštění a zároveň o Jeho sílu s s tím bojovat. Ježíš Kristus přišel, aby mařil skutky ďáblů. On tě očisťuje, vysvobozuje z pout hříchu a bojuje za tebe. Když jdeš vědomě do hříchu, tak Mu jednak hodíš do tváře to, co za tebe vybojoval na kříži, ale hlavně se oslabuješ. Zříkáš se toho Jež slyšet, když ti říká : pozor žralok kouše! Ty sice za Pánem přijdeš s prokousnutou nohou, On tě pohladí, vyléčí, ale jizva ti zůstane. A to ještě mluvím o tom lepším případě. V tom horším tě žralok slupne jak malinu. Rada je jednoduchá a zní : využij péče našeho Pána. On se s tebou plaví na lodi ke svému Otcí, chce tě tam bezpečně dovést a proto se o tebe stará. Dovol mu o tebe pečovat. Lepší pečovatelskou službu tady na lodi nenajdeš. Co pro nás asi připravil v Nebeském království, když už tady na zemi se o nás tak stará ? Ani na to nemohu pomyslet.

Probuzení

“ Dokud nevybuchne tvé srdce, nepoznáš to, po čem tolik toužíš,“ řekl mi Kapitán u snídaně. Ta slova byla pronesena laskavě a mírně, ale v tu chvíli jsem doslova zkameněl. Jako by mě šlehl bičem přes obličej. Dojeda jsem a odešel na horní palubu naší lodi. V její zadní části mezi starými dřevěnými sudy mám svou skrýš. Sem se uchyluji, když chci být sám a nikým nerušen. Jako právě teď. Vnímám důstojné pohupování lodi, klid a pohodu nedělního rána. Mořský vzduch voní solí a Bohem, přivírám oči a jdu po té vůni. Přitom ležím na zádech a přemýšlím o tom co mi řekl Kapitán. Už tolikrát mě překvapil, když odkryl víko mého srdce a dal mi nahlédnout dovnitř. A já viděl jak jsem nevěrný a ubohý. Jak jsem ztracen a jak mě má nepravost a pýcha naprosto neomylně táhne do hříchu. Vždy jsem v tu chvíli překvapen tím, kdo vlastně jsem, jak prázdně a ztraceně bych žil bez Jeho milosti. To On byl proklán pro mou nevěrnost a zmučen pro mou nepravost. Tolik mě to uklidňuje, když si to teď uvědomuji. To Jeho klid a pokoj, za který byl tehdy trestán mě uklidňuje. Vracím se k těm slovům, které mi ráno řekl Kapitán a musím si přiznat, že do mě vidí, a že mě přesně odhalil. Jak jen toužím po duchovním probuzení naší země, kolik toho jen oněm namluvím a napřemýšlím. Víím, že žijeme v období nebývalé spirituální revoluce, že žijeme v posledním čase. Blíží se příchod našeho Spasitele. Všechna biblická znamení tohoto příchodu ještě nebyla naplněna, ale rozhodně se tak už začíná dít. Jsem přesvědčen, že se jedná o několik příštích desítek let. Tím jak svět v čase akceleruje, jak se jeho vývoj neustále zrychluje, tím bude urychleno plnění biblických znamení příchodu. Bůh má svou vlastní rychlost, chce se mi říci, Stvořitel nespěchá. On se nebude podřizovat světu, který se zbláznil a především v té duchovní oblasti se řítí do zahynutí. Bůh má svůj přesný čas. Tedy na jedné straně šílený svět, který zrychluje své šílenství, protože ví, že se blíží konec. A na straně druhé, svatý a trpělivý Bůh. Ale pozor! Mezi tím je prostor, kde stojím já, kde stojíš ty. Stojím tady a toužím po duchovním probuzení ve své zemi. Skutečně po něm toužím. Ale to nestačí, vždyť my obýváme onen prostor mezi nemocným světem a svatým Bohem. Samotný Kristus nás postavil na toto místo. Ty si nemůžeš stěžovat, že se nic neděje a čekat, že za tebe někdo udělá tvou práci. Tys byl povolán jít do světa a rvát se s ním o své budoucí bratry a sestry. To je tvoje práce, tvoje požehnaná práce. Říkám ti tvrdou, a zcela obnaženou pravdu. Není čas na to, abys seděl na zadku a v diskusích se sourozenci se duchovně ukájel, prázdně teoretizoval o tom co by se mělo v tvém sboru změnit, jak by se to dalo dělat lépe. Ne, tohle tě vrací zpět. Ty musíš naopak jít dopředu. Spirituální revoluce právě začala – to ty jsi ten duchovní revolucionář. To naše srdce musí vybuchnout pro Krista a pro Jeho probuzení v naší zemi. To bude Jeho probuzení, ne tvoje nebo moje. Už na nic nečekej, protože už to začalo. A kdybych psal tyto řádky před sto lety, řekl bych ti to úplně stejně, protože tehdy to platilo stejně jako dnes. Každý křesťan, v každém čase tady na zemi, je u toho. Je přímým svědkem a aktérem probuzení. Pokud do toho nepůjdeš se mnou, nebo se se svým bratrem ve sboru, nebo se svým pastorem, tak ti zbyde jenom tvá nenaplněná touha a smutek ze stavu naší země. A dokud nevybuchne tvé srdce pro Jeho probuzení v naší zemi, tak to neuvidíš, nepoznáš to, po čem tolik toužíš.

Voní mi homosexualita ?

Jistěže nevoní, mě teda ne, ale stejně jsem přesvědčen o tom, že můžu milovat každého člověka postiženého tímto hříchem. Právě proto, že na lidské rovině nejsem o nic lepší. Jen jsem měl štěstí, že jsem jiný, odlišný ...Odlišný v Kristu. S pojmem homosexualita se náš národ bude setkávat daleko častěji než tomu bylo v minulosti. Zasloužil se o to dnes již notoricky a nechvalně známý zákon o registrovaném partnerství a je celkem logické, že si začne vybírat svou daň. Častěji uslyšíš, že tu dva chlapci uzavřeli jakýsi prapodivný svazek, tam dvě děvčata vychovávají dítě, a onde otevřeli nový gay klub. Je to smutné, ale lze to také vzít jako pozitivní výzvu. Především, že kompromisní postoj ke hříchu je mnohdy horší než hřích samotný. Hřích a kompromis je vskutku satanská a smrtící kombinace. Na druhé straně mlátit biblí do hlavy homosexuálně orientovaného člověka je skoro zločin. Co tedy dělat ? Jak se k tomu všemu správně postavit, a jak tímto postojem oslavit Krista? Tím, že budu pokrytecky kritizovat v bezpečí své domácí skupinky výše uvedené jevy, ničemu nepomůžu. Stejně tak, když se budu ve sboru bít v prsa a zdůrazňovat, jak je homosexualita špatná. Ano je špatná, protože homosexualita je hřích. Připomínám, že Stvořitel Adamovi a Evě požehnal a řekl jim „Plodte a množte se a naplňte zemi“ Gn 1,28.Hospodin tedy stvořil člověka jako sexuální bytost, a sexualitu jako takovou, člověku dává jako svůj dobrý Boží dar. Prvním hříchem pak byl porušen člověk a s ním byla porušena i lidská sexualita.Sodoma atd.Tolik pro připomenutí stačí.Víme tedy jak to je , co je dobré a co je špatné. Dokonce víme o své povinnosti milovat homosexuálně orientovaného člověka. Ani tvá nenávisť k hříchu, kterého se tento člověk dopouští, tě nemůže, a v žádném případě nesmí ovlivnit natolik, abys jej nemiloval a nemodlil se za něj.Pokud si spojíš hřích a člověka nemocného hříchem, pak ti říkám, že jsi horší než on.K hříchu za žádných okolností nesmíš být tolerantní, naopak k člověku za každých okolností tolerantní být musíš.To samotný Kristus oddělil na kříži hřích a člověka, to samotný Boží Syn je vrcholem tolerance. Naší povinností je rvát se se světem o každého nového bratra o každou novou sestru.To není tak, že ty se budeš rvát o lidi, kteří jsou ti příjemní a kolem homosexuálů projdeš a dopředu je odsoudíš.Podívej se do svého srdce a odpověz si co tam vidíš.Já v tom svém vidím především svůj velký dluh Bohu, a taky tam vidím svoji velkou hříšnost, vidím tam, jak bídne jsem se v životě choval.Sám jsem mnohokrát myslel na jiné ženy, já přece, ač jsem heterosexuálně orientován,nejsem o nic lepší.Lidské srdce je zvláštní zařízení a je dobře, že je máme, minimálně pro to, že ti vždy ukáže, kdo vlastně jsi.Ale v tom svém vidím i Kristovu lásku ke každému člověku, tedy i k homosexuálně orientovaným lidem.Řekněme jim, že ta láska existuje, že člověk může být v Kristu obnoven 2K 5,17 , a že může být obnovena i lidská sexualita. K tomu nás povolal samotný Spasitel.To je přece naše práce. Není tedy jediný důvod, proč nevyužít situaci k lepšímu.Vždyť je to nakonec naše poslání.Chápu prosazení výše uvedeného zákona ne jako prohru, ale především jako výzvu pro nás křesťany. Milujme homosexuály, ale nenávidíme homosexualitu jako hřích. S láskou jim ukažme Ježíše Krista a to, co pro ně udělal tehdy na kříži.Věru, mějme lásku k těmto lidem a bojujme za ně. Bojujme tak, jak bojoval za nás náš Vykupitel.Ty, já, můj pastor, my všichni jsme bojovníci Kristovi. Máš Jeho sílu. Tak proč ji nepoužít, proč nepozvednout prohru k vítězství, proč do toho nejít ? Vždyť samotný svět odsuzuje homosexuály, svět jim neřekne : Bůh tě miluje a touží mít s tebou společenství natolik, že i za tebe dal život svého svatého Syna. Ne tohle jim svět nikdy neřekne – to jim musíme říci my. To nás k tomu povolal náš dobrý Bůh.

On je ta cesta

Nedávno jsem studoval, jak se plaví po moři bezmotorové lodě. S překvapením jsem zjistil, že loď, na které ty dlouhé roky plujeme, nemá motor. Alespoň ne ten viditelný. Celý den jsem pátral, prolézal všechny patra lodi, nakláněl se z paluby jestli neuvidím lodní šroub a nic. Zhola nic. Z oné studie jsem pochopil, že nezáleží tolik na směru a síle větru, jako spíše na seřizení plachet. Jednoduše směr lodi neurčuje směr větru ani jeho síla, ale citlivé nastavení plachet. Já ale na naší lodi žádnou plachtu nevidím. S úžasem zírám na stožáry, a kromě vyprané zástěry lodního kuchaře, kterou si tam dal sušit, nevidím zhola nic. Opravdu mi to vrtá hlavou a při první příležitosti se na to zeptám Kapitána. Naše loď je zvláštní svou velikostí a mocí. I samotný Titanik, kterého kdysi potopila lidská pýcha, vedle ní vypadá jako dětská lodička na hraní. Jdu do své kajuty, pokládám své unavené tělo na postel, zavírám oči a přemýšlím o naší lodi. Jde na mě dřímota. Právě, když začínám usínat, vyruší mě velký křik. " Trosečníci na pravobokú „ volá jeden z lodních důstojníků. A skutečně, když se konečně vyhrabu na palubu, vidím jak se záchranných člunů vylézají unavení lidé. Všichni jsme si oddechli, protože moře je dnes zvlášť neklidné. Prohlížím si naše nové spolucestující a ihned pozoruji, že jsou jiní než my. Jinak mluví, jinak se chovají, jsou jakoby z jiného světa. Neznají Otce, ke kterému se plavíme, neznají ani Kapitána. Hlavně abychom se o ně uměli dobře postarat, říkám si v duchu. Po pár dnech, když jsme se s trosečnicí trochu blíže seznámili, překvapeně zjišťuji, že všichni z nich jsou nábožensky nastaveni. Ač zatím neznají Stvořitele a Jeho Syna, mají v sobě vtištěno Boží zaslíbení, jsou nastaveni na to uvěřit. Když to řeknu počítačovou řečí, jako by byli naprogramováni věřit. Vše je v nich od narození připraveno a jen oni se rozhodují, zdali spustí instalační program. To je jejich svobodná vůle, jejich osobní rozhodnutí, ve kterém je nikdo nemůže zastoupit. To je ten důležitý moment, který rozhoduje o věčnosti. Kapitán se trosečnicům s láskou věnuje víc než nám ostatním, až na Něj trošičku žárlím, a trpělivě jim vysvětluje principy království svého Otce. Oni se pak po čase rozdělí na dvě skupiny. Ta první začíná uctívat Otce a ta druhá modly. To mě nepřekvapuje tolik, jako fakt, že žádný z nich nezůstal neutrální. Trosečníci jakoby si promítali svou životní zkušenost na plátno Božího zaslíbení, porovnávají to a sami se rozhodují, zdali budou věřit Bohu, nebo zůstanou u svých model. Hovořím s každým z nich a skutečně nenacházím ani jednoho, který by mi řekl, že stojí uprostřed. Mezi tím, že je Bůh a mezi tím, že není Bůh. Ono to totiž nejde. Tam do toho prostoru se nic nevejde. Hospodin je ve své lásce naprosto úžasný, to už dávno vím, ale nově mě překvapuje, když si uvědomím, jak to dokonale jednoduše připravil. Až triviálně jednoduše. Buď se rozhodneš, že ve mně uvěříš, to je znaménko +, nebo se rozhodneš ve mně nevěřit a to je znaménko -. Zkrátka plus je vždy plus a mínus je vždy mínus. Jen na okraj poznamenávám, že tvar kříže na kterém vybojoval Ježíš největší bitvu dějin má rozhodně blíže k znaménku +. Nedávno jsem slyšel nádhernou větu : Ježíš na kříži změnil znaménko mínus ve znaménko plus. Pod to se můžu podepsat, protože to platí v těch nejširších souvislostech. Ano lidstvo jako takové se po celé své dějiny odklání od Boha. Nejinak je tomu dnes. Ale Bůh geniálně řeší situaci, že sám ve svém Synu jde za lidmi a říká jim: jsem tady, záleží mi na vás. A nechává živého Krista, aby byl každý den s tebou. Aby tě potěšoval, aby ti odpovídal na tvé otázky. Jako zrovna teď. Když se ptám Kapitána, kde že jsou plachty naší lodi s úsměvem mi klidně odpovídá : „ Věř mi, že tě dovezu k Otci a nestarej se o plachty. “ A vskutku je to tak. Často se zcela zbytečně staráme o nepodstatné věci, bádáme nad souvislostmi, kterým stejně nerozumíme a zapomínáme na to hlavní. On je ta cesta, to On je podstatný v našich životech, to o Něm musíme přemýšlet a bádát. Už nebudu přemýšlet, proč naše loď nemá motor a plachty, a jaká je síla a směr větru. Když jsem v Něm, tak už to není moje starost.

Naše touhy, představy a sny

V devatenácté kapitole jsem uvedl, že základem Satanovy strategie je přesvědčit člověka, že Bůh není spravedlivý. To se mu, jak můžeme kolem sebe vidět, celkem úspěšně daří. Týká se to především lidí, kteří hledají Boha. Jaká je ale Satanova strategie, když chce zaútočit na bratry a sestry přímo v církvi. Tam přece neřešíme zdali je Bůh spravedlivý. Dobře víme, že Jeho spravedlnost je dokonalá. Satan na to tedy jde ještě rafinovaněji. Předesílám, že útočí ve dvou úrovních. Ta první je oddělit tě od těla Kristova, tam jsi izolován a tedy slabší, zranitelnější, a ta druhá - efektivnější, je rozložit tělo zevnitř, tedy zasít nákazu přímo uvnitř církve. Tam pak útočí na to nejpodstatnější – to je na tvůj vztah s Bohem. Nejvyšší meta, kterou můžeš v tomto životě dosáhnout, je živý vztah s Kristem. Samozřejmě, že souběžně útočí i na vztahy mezi sourozenci, což s tím celkem logicky přímo souvisí. Musím přiznat, a vím to z vlastní zkušenosti, že mu to mnohdy usnadňujeme tím, že náš vztah k Bohu není v pořádku. Léta jsem byl hodně zaměřený sám na sebe, na své představy a sny. Vedle pravidelných účastí na nedělních bohoslužbách, domácích skupinkách, modlitebních setkáních, studia Bible, jsem pochopitelně chtěl mít v pořádku i svůj osobní život. Na tom, že chci skvělého životního partnera, hezký dům, zdravou dceru či skvělý sbor, ještě není nic špatného. Je to zcela legitimní, lidská touha mé přirozenosti mít se již zde na zemi dobře. Kolikrát ale mé představy, touhy a sny byly doslova rozmetány. A kolikrát jsem se divil, že mě Bůh v tom nechal, a přestože jsem k Němu úpěnlivě a vytrvale volal, nic neudělal. Dopustil několik tak bezvýchodných situací v mém životě, že jsem v nich stál a měl pocit nejtemnější tmy. Nikde jsem neviděl ani záblesk naděje. V těch dnech jsem nemohl ani jíst, natož se z něčeho radovat. To bylo méně než přežívání. Kládl jsem si otázku proč já, křesťan, který tolik let věří ve svého Otce, je nakonec v situaci, kdy akutně potřebuje jeho zásah, oddělen od Jeho moci. Ano, Bůh mlčel, když jsem k němu po dlouhé dny a noci volal. Říkal jsem si, jak to, jak je to možné? Copak mě Bůh nemiluje, copak jsem mu tolik lhostejný, že mě ani nepotěší? A to je přesně okamžik, kdy Satan zaútočí. Začne ti našeptávat, že to vlastně nefunguje, že se na svou víru, na církev a nakonec na svého Boha nemůžeš spolehnout. Protože jsem tím prošel a vím, že je to trochu jinak, než se nám to takto jeví, nepřekvapuje mě v jakém stavu jsou křesťané dnes ve svých církvích. Tady na naší lodi, na které se plavíme k Otci je to stejné. Spousta mých sourozenců je jiná při nedělních setkáních s Kapitánem, než když se potkáme přes týden v osobním životě. Ne, vůbec je neodsuzuji, jsem stejný. Ale kladu si otázku, čím to je? Čím to, že věci, které dlouhá léta budujeme, na kterých si zakládáme, se najednou zbourají. Doslova, jako domeček z karet. Že naše vztahy, naše zdraví, náš majetek, naše práce, jsou najednou v troskách. Přece si na tom všem tolik zakládáme a je to pro nás důležité. A právě v tom slovu „zakládáme“ je odpověď. My sice víme o prioritě našeho života – to je bezpochyby, hledání Boha, vztah s Bohem a setkání s Bohem. Ale kam jsme naši prioritu postavili? Je tvá touha po skvělém životním partnerovi, či po pozeňnané práci před prioritou tvého života, nebo za ní? Věnuješ více času prioritě svého života nebo naplňováním svých pozemských potřeb? Už to chápeš? Pokud Bůh dovolí, aby byly rozmetány věci, které tě brzdí. Její blíže poznat, nemůžeš se na něj pak zlobit. A můžeš se na Něj zlobit, když pláčeš nad troskami své pozemské potřeby, a Bůh tě nepotěší a nijak ti nepomůže? Pokud Bůh rozmetá cokoli, co mezi vámi stojí, tak je to přece k tvému dobru. Víím, někdy je to drsně kruté, alespoň nám to tak připadá. Je těžké chodit

se svým dítětem na onkologické oddělení, nechat ho ozařovat a zároveň děkovat Bohu. Je těžké umírat sám, opuštěn vlastní rodinou a velebit Boha. Je to těžké, ale zároveň v tom cítíme, že jsme se trefili do priority našeho pozemského života. A trefili jsme se do ní, bez ohledu na to, jak se při tom v tu chvíli cítíme. Je jedno, zdali v tu chvíli pláčeš, nebo se raduješ. Stejně tak je jedno, zdali se raduješ nebo pláčeš, když se necháš odvést od Boha. Satan na nás útočí ve chvílích, kdy jsme zranitelní – to je jeho hodina. A zranitelný jsi ve svých touhách, představách a snech. Ty nejsi zranitelný ve své životní prioritě – v Bohu. Pokud ty sám rozmetáš, vše co stojí před prioritou tvého života, jsi v bezpečí.

***Utištění ubožáci hledají vodu, ale žádná není; jazyk jim žízni
prahne. Já Hospodin jim odpovím.***

Izaiáš 41, 17

Boží laťka

Za ty léta tady na lodi jsem poznal stovky spolucestujících na té osobní rovině. Díky Bohu za to. Jedním společným rysem nás všech je , že žijeme hluboko pod laťkou, kterou nám Bůh připravil k přeskočení. Proč to? Copak jsme slyšeli málo kázání a málo jsme četli Bibli ? Copak jsme se málo povzbuzovali a málo si předávali své zkušenosti s Bohem ? Příčina je v naší soběstřednosti. Za tu se nemusíme stydět, nebo omlouvat, ta je nakonec celkem přirozená. Problém je v postoji k ní. Dobře vím, že mám své soběstřednosti, svému Egu odumírat a dokonce se o to celé roky poctivě snažím. Ale činím tak dostatečně ? Vycházím z toho, že prioritou pro můj pozemský život je poznání Boha, setkání se s Bohem a živý kontakt s Bohem. Pokud ale denně v této prioritě nežiji a doslova všechno své počínání přes ní nepřesívám , tak je něco špatně. Minimálně to, že sám sebe odsuzuji k životu pod Boží laťkou pro můj život. A pokud takto žijeme, pak jediný rozdíl mezi námi a nevěřícími, je naše poznání Krista a přijmutí Jeho oběti. My se ve svém všedním životě honíme za stejnými prioritami, jako nevěřící svět. To nikomu nemohu vytýkat, protože jsme pořád v těle, uprostřed materiálního světa a musíme nějak zajistit svou rodinu, sebe. To samotné ještě není tak smutné. Doslova tragické ale je, když se spokojíš z životem pod laťkou, když to dopředu vzdáš. Když se ani nerozběhneš ke svému pokusu. Pak sice jsi členem elitního Božího klubu, protože Ježíš Kristus ti zaplatil věčné členství. Vztahují se na tebe biblické zaslíbení určené Božím dětem. Ale pokud nechodíš na stadion, nepřevlékáš se do tepláků a neusiluješ o překonání Boží laťky pro tvůj život, pak si nestěžuj. Nestěžuj si na to, že život většiny nevěřících je kvalitnější než ten tvůj, že jim Bůh více požehnal v práci, ve zdraví, v majetku, v dětech atd. Naše starost není porovnávat se se světem a plakat nad slabou kvalitou svého života, ale naopak. Naše starost je porovnávat se a dorůstat samotnému Kristu a radovat se s obrovské kvality věčného života. A dělat to způsobem viditelným a oslovitelným pro svět. Není to složité. Pokud budeš usilovat o přeskočení Boží laťky, tak to svět uvidí a bude muset na to zareagovat. Skáčeš-li na stejné výšce se světem, míšíš se s tím, k čemu tě Kristus jako křesťana povolal. Na tobě musí být vidět, že jsi členem elitního Božího klubu. Ty se nesmíš smířit s pár hodinami týdně na nedělním shromáždění. To ti nesmí stačit, tvá laťka je umístěna výš. Nikterak se neopovažuji snižovat význam a smysl nedělních shromáždění - bohoslužeb. Právě naopak. “ A sedmý den Bůh požehnal a posvětil, neboť v něm přestal konat veškeré své stvořitelské dílo.“ 1M 2,3 Účast na bohoslužbách se svými sourozenci je velký Boží dar. Ale další velký Boží dar pro ostatní dny v týdnu je praktický život s Kristem, který ti říká : „ Kdo chce jít se mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne“ Marek 7,34 Tady je odpověď na otázku, proč žijeme hluboko pod laťkou, kterou nám Bůh připravil k přeskočení. Tady je dokonce i návod na odstranění příčiny, která nám brání k mohutnému odrazu. Ta příčina je naše soběstřednost a tu rozbiješ jedině , když zapřeš sám sebe. Jinak to nejde, vždyť ti to říká samotný Kristus. A On je v rozbíjení lidské soběstřednosti pravý mistr. On rozbil svou lidskou soběstřednost v Getsemanské zahradě a poté na kříži takovým způsobem, který je až nepopsatelný. Je to těžké, ale uklidňuje mě, že Kristus po nás nechce nic, čím On sám již před námi neprošel. Proto ti říkám, nespokoj se s životem pod laťkou – tam nemůžeš zažít opravdovou radost, kterou dává Bůh sám. Mineš se s tím, co je pro tebe připraveno už tady na zemi. Rada na tento a každý následující den zní : připomeň si, co je prioritou tvého života, rozběhni se a skoč. Vždyť ty jsi v Kristu předurčen k vítězství.

Mé dítě patří mému Tatínkovi

Naše loď si pluje svou správnou, Bohem danou rychlostí směrem k cíli své plavby. Všichni, kdo jsme na palubě žijeme své osobní životy a jen bláhově si myslíme, že nám patří. Plně mi to dochází právě v těchto dnech, kdy se nám každou hodinou má narodit děťátko. Ptám se sám sebe: „copak jsem to já, kdo zkonstruoval v bříšku manželky ledviny, játra, srdíčko či hlavičku tvorečka, na kterého se tolik těším? Copak já jsem mu vdechl život?“ Jsem jen nástroj, který si samotný Hospodin použil k vytvoření svého vrcholného díla. To nebeský Otec nám brzy svěří do opatrování své nové dítě a já se už teď se učím zaujmout k němu ten správný postoj. Uvědomuji si, že můj život patří Bohu a tak celkem logicky i to malinké stvoření Mu patří také. Jsem přesvědčen, že když ve svém dítěti uvidím především Boží dítě, tak jej mohu milovat tak, jak si zaslouží. A ono si zaslouží být milováno jen a jen pro to, že existuje. A existuje jen a jen pro to, že jej stvořil Bůh. Prožívám sice nejrůznější lidské obavy, zdali dítě užívím, zdali mu budu dobrým tátou. Na druhé straně cítím, že to není až tak docela moje starost, že jsem jen jeho jakýsi opatrovník, který respektuje, že hlavní odpovědnost za dítě nese Bůh. Zdá se ti to trochu bláznivé, nebo si myslíš, že se chci rafinovaně a alibisticky vyvlíknout ze svých rodičovských povinností? Může to tak sice vypadat, ale pravdou zůstává, že je to skutečně všechno na nebeském Otci. Tou základní pravdou pro život mé malé holčičky je její vztah k Bohu. Její Tatínek ji stvořil a brzy mi ji svěří do výchovy. Já, její pozemský tatínek ji samozřejmě už teď v tom bříšku miluji a těším se na ni. Mohu jí milovat právě pro to, že ji vidím, jako vrcholné Boží dílo. A je to tak dobře a správně. Neštěstí mnohých lidí, kteří si nerozumí se svými dětmi je právě v tom, že se netrefili do toho, co jim Bůh v jejich dětech chce říci. Trápení zklamaných rodičů často spočívá v tom, že nikdy nepochopili, že jejich děti jim nepatří. Víím, pořád to zní jaksi surově, ale skutečnost je taková, že nám naše děti nepatří. Dokonce je to nutný předpoklad pro jejich šťastný život. A bude – li život mé malé holčičky šťastný a požehnaný, pak budu i já spokojený s tím, že jsem Bohu jen nepatrně vrátil to čím mě celý život zasypává. A můj nebeský Tatínek mě krmí tak obrovskou dávkou lásky a požehnaním, že dobře víím, že si to vůbec nezasluhuji. Že si spíše zasluhuji být odsouzen a zatracen pro to, jaké je moje srdce, pro to jak jsem vědomě hříšný člověk. To je ta opravdová láska, kterou mi na kříži vybojoval Ježíš Kristus a pro to o ni nechci a vlastně ani nemohu připravit mou malou holčičku. Nikoho nelze oddělit od lásky Kristovy, vždyť On učinil všechny věci nové, v Něm je všechno dokonalé a čisté. Včera jsem v televizi viděl dokument o výměně manželek. Odpustím si komentář, co si o takových pořadech myslím. Ale přesto to byla největší evangelizace, kterou jsem za poslední léta mohl vidět. Pražská nevěřící / a ani nehledající / manželka si vyměnila na deset dnů svou roli se svou slezskou kolegyní. Ta je naopak hluboce věřící a své čtyři děti vede po celý svůj život ke Kristu. Divák měl možnost vidět dva naprosto odlišné světy a také to, jak působil na Pražskou maminku praktický život s Bohem. Jak nadšená byla návštěvou sboru oné věřící rodiny. Ve finále dokumentu ale tvrdě zaútočil satan, když nevěřící manželka projevila přání vypít si nějaké to víno. Z počátku to byl trochu problém, protože v domě ve kterém po deset dní přebývala se žádný alkohol nepije. Ale jak už to bývá – dáš ďáblu malíček a on tě pak sežere celého. Její dočasný, věřící manžel, po krátkém vnitřním boji, jí to víno zakoupil a přinesl. Satanova režie často bývá hodně krutá. Onen muž, ač mu věřím, že alkohol skutečně nepije a vzorně se stará o svou rodinu,

podlehl. Podlehl našeptávání toho zlého, že se nic nestane, když si dá decku. Ale z deci byla půlka láhve a on navíc začal hladit svou dočasnou manželku po vlasech a něco více si chtěl dovolit. Šílené. V tu chvíli jako by popřel vše co tvrdil a čemu věřil, zdálo by se. Navíc rozhodně prokázal medvědí službu oné Pražské manželce. Přesto však celý ten dokument byl obrovskou evangelizací, velkým Kristovým vítězstvím. Celý národ mohl vidět, že věřící lidé jsou jen hříšní a slabí tvorové. Skoro jsem plakal, když jsem viděl odpuštění a nadhled nad věcí jeho pravé manželky poté, když se vše dozvěděla. To odpuštění a neochvějná víra byla úžasná a tisíckrát přebila jeho selhání. I já jako otec toho našeho děťátka pravděpodobně mnohokrát selžu, ale vím, že Bůh, jeho pravý Otec nikdy za žádných okolností neseleže. A Jeho neochvějná víra v to co do mě Ježíš na kříži vložil tisíckrát přebije mé selhání. Děkuji Ti dobrý Bože, že jsi Tatínek můj i Tatínek mé maličké, ještě nenarozené holčičky.

Přinášeli mu i nemluvnátka, aby se jich dotýkal. Když to učedníci viděli, zakazovali jim to. Ježíš si je zavolal k sobě a řekl jim: "Nechte děti přicházet ke mně a nebraňte jim, neboť takovým patří království Boží."

Lukáš 18, 15-16

Jak jsem se stal prorokem

Na úvod předesílám, že prorokem v uvozovkách. Za opravdového proroka považuji bratra Biskupa. V den termínu porodu naší holčičky jsem napsal článek s názvem : „ Mé dítě patří mému Tatínkovi „ Zde popisuji jak mi dal Bůh poznat, že je pravým otcem mého dítěte. V tu chvíli jsem zdaleka netušil za jakých dramatických okolností Hospodin potvrdí své otcovství a zapečetí je svou mocí. Je půl čtvrté ráno a právě chirurg rozřízl mé ženě břicho. Sedím u její hlavy, hladím ji po vlasech a uvědomuji si jak moc ji miluji. Máme za sebou týden porodních bolestí, který vyvrcholil dnešní nocí. Už od večera se lékaři snažili vyvolat porod klasickou cestou, poté co nám praskla a odtekla plodová voda. Nekonečné hodiny jsem seděl u mé lepší poloviny, držel ji za ruku a prožíval s ní každou kontrakci. Protože manželka už fyzicky odcházela, rozhodli se lékaři pro chirurgický zákrok – tzv. císařský řez. Na operačním sále je běžný cvrkot. Slyším typickou lékařskou terminologii jako : odsávejte, připíchněte 10 miligramů toho a onoho , a tak podobně. Když tu najednou hrobové ticho. Vnímám jen vrnění monitoru, tikot hodin na stěně a hlavně šílené napětí té chvíle. Stále nekonečné ticho ... Uplynulo snad 15 vteřin, když jeden z lékařů říká : „ Pane Bože, to snad není možné ! „ a druhý na to : „ No to je unikát, to jsem ještě neviděl. „ V tu chvíli jsem byl přesvědčen, že prasknu nebo se rovnou zblázním. Do toho navíc slyším sestru jak říká : „ To je určitě pětkrát nebo šestkrát.“ Začal jsem plakat a připravoval se na nejhorší, když tu slyším dětský pláč. Rajská hudba nemůže být krásnější. Vyskočil jsem a běžím se podívat do vedlejší místnosti na děťátko. Zdá se být v pořádku. Lékař se ke mně nakloní a říká : „ Modlete se , stal se zázrak, holčička měla šestkrát omotanou pupeční šňůru kolem krku a navíc na šňůře byl pravý uzel.“ V tu chvíli se Neratovická porodnice zatřásla pod tíhou balvanu, který mi spadl ze srdce. Ve stejný okamžik se mi vše propojilo. Nevěřící lékař tady mluví o Božím zázraku ! Jeho ústy mi Hospodin potvrzuje, že je pravým a výsostným Tatínkem našeho děťátka. Ještě dlouho diskutuji s lékaři a prohlížíme si naší holčičku. Do toho přichází další Boží triumf. Ve vedlejším sále se takřka současně narodilo další děťátko. Je celé promodralé, přidušené a hned jde pod kyslík. A to se jednalo o naprosto přirozený a rychlý porod bez komplikací. Znovu kroutíme hlavami. Jak jsi jen mocný a velký můj Bože. A jak je dobře, že Ty jsi pravý Otec naší holčičky. Ty jsi ji stvořil, Ty jsi ji vdechl život, Ty jsi ji pomohl na svět. Ty jsi ji ochránil před útokem toho zlého. Patří Tobě stejně jako já. To Ty jsi mi ji svěřil do výchovy a já věřím, že s Tvou pomocí ji vychováme pro Tvé království. Holčičku jsme pojmenovali Markétka Viktorie, protože zvítězila hned při svém příchodu na svět. Nemohu se na ni vynadávat jak je krásná a děkuji našemu Stvořiteli, že se na ní oslavil. Uvědomuji si, jak je život křehoučký a zranitelný. Naštěstí samotný dobrý Bůh chrání své výtvořky, své děti. Jak musí být veliká Jeho láska k nám, že se o nás tolik stará. Člověk nikdy nedoroste tomu to plně pochopit. Vždyť Bůh obětoval život svého svatého syna za tebe i za mne.

Masky

Často si tady na lodi nasazujeme masky a vyrážíme v neděli dopoledne na horní palubu na setkání s Kapitánem. Ten do nás samozřejmě vidí a nějaká ta naše maska na to nemůže mít nejmenší vliv. Proč to však vůbec děláme? Proč my, sourozenci v Kristu, Boží děti jsme někdy k sobě tak neupřímní? Nemyslím si, že by za to mohlo v první řadě naše pokrytectví a farizejství. Sám, když se upřímně podívám do svého srdce, objevuji tam, že jsem skutečně do jisté míry pokrytec a farizej. Přestože na sobě pracuji a opravdově se snažím být lepším křesťanem, musím si přiznat, že je ve mně stále cosi ošklivého a zavrženého. Přesto důvod, proč si někdy nasazujeme pokryteckou masku, nezávisle na tom, zdali tak činíme vědomě či nevědomě, je jinde. V duši každého člověka je hluboká bolest a prázdnota. Zjednodušeně řečeno: „O to se kdysi postaral Adam s Evou, když zhřešili.“ Původním Božím plánem pro člověka nebylo utrpení a bolest naší duše, ale poté co se člověk ztotožnil s hříchem, začal problém. A velký. Naší lidskou přirozeností je bolest otupovat, kdo by taky chtěl trpět. Ptám se však, zdali je správné potlačovat bolest nebo ji rovnou zasunout na dno své duše a přikrýt ji instantní, nepravou a umělou radostí. Vždyť my přece víme, že nám náš dobrý Pán připravil příbytky v lepším, dokonalém světě. Míra této bolesti a prázdnoty odpovídá tomu, jaký je tvůj Kristus, nebo ještě lépe řečeno, jaký si myslíš, že je tvůj Kristus. Původně byl člověk stvořen k radosti a opravdovému štěstí, po kterých naše duše prahne a žízní. Hříchem pokřivený člověk však prožívá více bolesti než štěstí. Nastává konflikt, když se naše duše původně stvořená pro radostné, opravdové štěstí topí v prázdné bolesti. Jak je to možné a co se s tím dá dělat? Je obrovsky důležité si odpovědět na tyto otázky, protože pak nás už tak nezarazí vysoká rozvodovost křesťanských manželství, velký počet duchovních pádů našich bratrů a sester nebo tristní stav některých sborů. Pozorně si všímám svých sourozenců tady na lodi a vidím, že tento konflikt duše se řeší dvojím, diametrálně rozdílným způsobem. První skupina sourozenců vypadá navenek v pohodě. Nakolik předstírají či hrají roli vítězího křesťana, kterému neustále Pán něco ukazuje, kterého každým dnem Duch Svátý buduje, nechám na nich samotných. Pozor, to není kritika, navíc se tak nemusí chovat vědomě. Nejsem soudce, ale jejich bratr v Kristu a do srdce jim nevidím. Mám je rád a vskutku miluji každého svého duchovního sourozence. Vždyť i ten, ve velkých uvozovkách nejhorší, uvěřil a přijal to, co pro nás náš Pán učinil. Chci jen poukázat na to, že Kristus této skupiny je trpělivý, vstřícný a poslušný služebník, který je vždy nablízku se svým svatým anestetikem. Poskytuje totiž okamžitou úlevu od bolesti a tlumí naší prázdnotu. Vzpomínám si jak jsem si před lety vždy v neděli dopoledne nasadil masku pohodového a zapáleného křesťana a vyrazil do shromáždění. Vzorně jsem chválil Pána, zvedal ruce, zapáleně hovořil se sourozenci o Božích věcech. Přitom má duše byla vyprahlá, prázdná a bolela. Pravda, na dvě hodinky jsem se cítil lépe, aby následoval další utrápený týden. Přesto si nemyslím, že v tom bylo něco pokryteckého, farizejského. Spíše v tom byla zoufalá snaha něco v sobě přebít, utlumit, zasunout to hlouběji. Vzpomínám si také, že jsem později patřil i do druhé skupiny, kde bratři a sestry neumí lehce přehánět a předstírat něco, co až tak hluboce neprožívají. Jakoby v tom byli poctivější a spíše trpí jakýmsi křesťanským komplexem méněcennosti. Jejich Kristus pak je ten, na kterého v bolesti a trápení ať trpělivě, či netrpělivě očekávají. Přitom se opravdu nedá říci či objektivně posoudit, zdali na to jedna skupina jde lépe než ta druhá. Objektivní je pouze fakt, že pro obě skupiny je

zde Kristus stejný. Předstíraný duchovní život není opravdový duchovní život. Stejně tak depresivní obviňování se, že mám slabou víru jen pro to, že nemluvím neustále o Pánu, o svých prožitcích s Bohem a neposkakují s rukama nahoře na shromáždění, nikomu neprospěje. Jsem přesvědčen, že důvod, proč si občas nasazujeme masky je ukryt v určité deformaci našeho vnímání Boha. Pro jednoho je Hospodin trpělivý služebník, který okamžitě přiběhne a ochotně vyřeší tvůj problém, druhý pak se ani neopovází o pomoc požádat. Oba by si měli položit stejnou otázku. Chci sestoupit až na dno své duše, pravdivě se podívat na svou bolestnou bídu a tam na tom území se setkat s Bohem ? Nebo se k tomu nikdy neodhodlám a spíše ve chvíli, kdy je to třeba si nasadím masku. Job, v okamžicích svého největšího utrpení masku na obličeji neměl, stejně jako Ježíš v Getsemanské zahradě. V situaci, kdy stojíš doslova na dně své duše a kdy cítíš, že už ti hůř být nemůže, tak přesně v tu chvíli se objímáš se samotným Hospodinem. Tam se trefuješ do toho, co pro tebe připravil Bůh. Tam na tom území se nemůžeš netrefit, protože tam stojíš jen ty se svou lidskou bídou a bolestí. A vedle tebe tvůj Bůh. Do toho prostoru se už nic jiného nevejde a je to dobře, protože tím jsou připraveny ideální podmínky pro změnu. Tam se vždy setkáš se svým Hospodinem, který tě může změnit. A skutečná, opravdová změna začíná odhozením masky.

Ty jsi, Pane, dobrotivý a milostivý, a hojný v milosrdenství ke všichni, kteříž tě vzývají.

Žalm 86, 5

Tisíc let

Dnes ráno přišel Kapitán do mé kajuty. Sedl si ke stolu a řekl : „ tisíc let budeš se mnou kralovat “. Podíval jsem se do jeho laskavé tváře a v tu chvíli jsem věděl, že je to pravda. Já obyčejný, slabý a hříšný člověk se stanu Kristovým a Božím knězem , který bude tisíc let kralovat s naším předobrym Pánem. Před očima mi přelétl celý můj duchovní život, celých těch třicet let. Znovu jsem se viděl jak sedím u stolu na faře malého venkovského kostelíku. A nesedím tam sám. Vedle mě moudrý vesnický farář a tím třetím je samotný Hospodin. Na takové věci se nedá zapomenout. Vidím kolik zázraků učinil Kristus v mém životě a také vidím kolikrát jsem jej zradil a choval se tak jako bych Ježíše neznal. Přesto, co jsem s Bohem zažil, jsem stále zavrženíhodný a špatný člověk. Uvědomuji si, že jsem po té lidské stránce moc nevyrostl. Naštěstí po té duchovní ano. To samotný Duch svatý ve mně roste a pracuje. A činí tak nezávisle na mě. Ted' mi Kapitán lodi plující do nebeského království oznamuje, že s ním budu tisíc let kralovat. Jak je to jen těžko stravitelné a přece je to pravda. Někdy se trochu bojíme toho co přijde. Ne proto, že bychom tomu nevěřili, ale pro velikost Božích zaslíbení. Žijeme doslova v posledních dnech dějin. Brzy se slavně vrátí náš Spasitel. Přijde nečekaně v impozantní slávě své a slávě svého Otce. Každý, kdo bude v tu chvíli žít na zemi jej uvidí a uslyší. Jeho příchod odstartuje tisíc let pokoje. Vzkřísí spravedlivé mrtvé, aby společně s námi, kteří v Něj věří jsme byli už navždy s Pánem. To není žádná pohádka, to je skutečnost. My musíme vědět co nás čeká, abychom se tím mohli vzájemně potěšovat. Ty nemůžeš věřit jenom napůl nebo na devadesát procent. To nejde. Ty musíš věřit plně a těšit se na to co nastane. A Boží slovo nám to říká jasně. My máme občanství v nebesích. Ty se jednoduše nesmíš smířit s tím, že to nějak doklepeš do nebe. Naopak, ty se musíš nedočkavě těšit na okamžik, kdy si pro tebe přijde Kristus, promění tvé ponížené tělo a vezme si tě na nebesa. Nic menšího tě nečeká. Tvoje nejbližší vyhlídka je tisíc let s Kristem v nebi. Pokud si tohle každé ráno připomeneš tak ti garantuji, že tvůj den bude jiný než když vstaneš a budeš z vlastních sil bojovat se světem. Miluji svou ženu a miluji naši sladkou dcerušku. Jsem šťasten, že je mám a oni mají mne. Ale zároveň já i oni máme víc. Máme lásku Kristovu a zaslíbené nebeské království, kam se moc těším. Žijeme v době nebývalé Boží milosti. Tento čas skončí druhým příchodem Ježíše Krista na tuto zem. Pak už nikdo nebude mít možnost se obrátit a vírou přijmout Ježíšovu oběť na kříži. Změní se situace, nastane opravdový konec našich dějin, konec tohoto času. Pán zničí bezbožníky a sváže satana na této zemi na tisíc let. Bezbožníci budou mrtvi, my v nebi a satan spoután na pusté zemi. Nebude zde žádný člověk. Po uplynutí tisíce let sestoupí na zem Svaté město, bezbožní budou vzkříšeni v tzv. druhém vzkříšení a satan bude uvolněn, aby je znovu klamal. Spolu pak obklopí Svaté město aby je dobyli. Všichni bezbožní jsou však zničeni a země je obnovena. Tak takhle nám to říká Boží slovo a takto mi to Kristus potvrzuje. Hodně jsem to zjednodušil, ale je nanejvýš potřebné si to připomínat. V porovnání s tím co nás čeká je náš současný život trapný zdálo by se. Ale pozor, my jsme nebyli povoláni k víře abychom stříhali metr, cítili se trapně a pasivně čekali na příchod našeho Pána. My jsme tady pro to, abychom zvěstovali světu Evangelium. Každý máme svého hledajícího, kterému jsme povinni říci radostnou zvěst, dobrou zprávu. Přece nechceš zahanbeně stát před Hospodinem, když se tě jednou zeptá : „ co jsi udělal se svým životem ? „ Vím, je to těžké dnes nevěřícím zvěstovat o Kristu. Je k tomu třeba hodně odvahy. Zlom v sobě svou pohodlnost a dej se do boje. Čekají tě urážky, posměch a nepochopení. Budeš možná odmítnut nebo ti někdo rovnou vynadá. Ale přece nejde o nás a naše obavy – jde o Krista a jeho věci. Vždyť nakonec je úžasné večer říci v modlitbě svému Pánu : trpěl jsem pro Tebe Ježíši, a udělal jsem to rád. Je to osvobozující pocit vědět, že budu trávit věčnost u svého Boha, a že nejbližších tisíc let mám připravený zajímavý program. Chvála tobě Pane.

Jaký je Bůh, jací jsme my a jaký je mezi námi rozdíl

O tom, jaký je Bůh, jací jsme my a jaký je mezi námi rozdíl se můžeme dočíst na mnoha místech v Bibli. Včera, když mě v poledne zastavil na horní palubě Kapitán jsem o tom byl nucen opět silně zapřemýšlet. Už od rána jsme kotvili ve velkém přístavu a nakládali zásoby potravin k další plavbě. Kapitán se mě zeptal, zdali si nechci vydělat nakládkou beden 5000 korun. Byl jsem po obědě, neměl jsem zrovna co na práci a tak jsem souhlasil. Navíc odměna byla více než dobrá. Na místě jsem se letmo pozdravil se sourozenci, kteří zde pracovali již od rána a pustil se s chutí do práce. Miluji zdravý mořský vzduch, zpěv racků, fyzická práce mi taky nevadí a tak mi to krásně utíkalo. Ve tři hodiny odpoledne jsme měli krátkou přestávku na občerstvení, během které se k nám přidalo několik nových bratrů, které přivedl Kapitán. Stejně tak jich několik přišlo ještě v šest večer, kdy už jsme s nakládkou beden finišovali a v osm hodin bylo hotovo. Vyčerpaní, ale s příjemným pocitem dobře odvedené práce jsme si sedli na palubu a čekali na svou odměnu. Než jsem stačil dopít limonádu byl tady Kapitán se svým účetním, kterému poručil aby nás vyplatil v pořadí od těch posledních k prvním, přesně tak jak jsme přišli. S údivem jsem sledoval jak ti, kteří přišli v šest večer, tedy odpracovali dvě hodiny obdrželi 5000 korun, stejně jako ti , kteří přišli ve tři a stejně jako já, který pracoval od oběda. Když nakonec přišli na řadu ti, kteří se dělali od rána a obdrželi stejnou sumu, nastalo reptání. Ukřivděně obklopili chudáka účetního a dožadovali se vysvětlení. V tom promluvil sám Kapitán : „ Přece jsme se ráno dohodli na 5000 korunách a ty tady jsou. Je přece mojí věcí, že chci dát stejně každému z vás nezávisle na tom jak dlouho kdo pracoval. Se svým majetkem si mohu nakládat jak chci a své slovo jsem splnil. Může snad někdo říci, že jsem nespravedlivý ? “ V tu chvíli bylo jasno a nikdo z nás se nezmohl na jediné slovo. Spíše jsme byli zahanbeni jak přemýšlíme a jak nám lidem často uniká podstata věci. Na tomto jednoduchém příběhu / viz. Matouš 20, 1-16 / lze názorně demonstrovat jaký je Bůh, jací jsme my a jaký je mezi námi rozdíl. Člověk přemýšlí omezeně, nedokonale, nespravedlivě a mnohdy mu uniká i ta základní podstata věci. Naproti tomu Boží myšlení je neomezené, dokonalé a spravedlivé a vždy se přesně trefuje do podstaty. Vždy, když čtu ono podobenství o dělnících na vinici, opakovaně mě napadá jedna otázka. Jak by to dopadlo, kdyby Ježíš v době, kdy chodil po této zemi a připravoval se na svou oběť na kříži, přemýšlel jako my lidé ? Nikdy si však raději na tuto otázku neodpovídám a nedomýšlím ji. Naštěstí celistvost našeho drahého Pána nebyla porušena hříchem. Proto, ač se narodil jako člověk měl Boží myšlení – neomezené, dokonalé a spravedlivé. Přiznám se, že upřímně toužím mít Boží myšlení, ale vím, že to nelze. Lze však skrze molitbu a užší vztah s Bohem odumírat lidskému myšlení a alespoň se přibližovat tomu Božímu. Řeknu to ještě přesněji – lze v sobě oživit Boží myšlení tím, že dovolíme Duchu Svatému aby za nás myslel. Máš-li s Kristem živý vztah tak mu jednoduše dovol aby za tebe myslel. Nemusí se ti to zdát divné, protože tady nejde o to zbavit se odpovědnosti za své myšlení. Tady jde o tvou důvěru v samotného Krista. Dokonce je to jeden z nutných předpokladů pro tvůj úspěšný křesťanský život. Přitom pořád platí, že máme svobodnou volbu se rozhodovat, svobodně myslet. To je velký Boží dar, se kterým je třeba opatrně zacházet. Ty ale můžeš v situaci, kdy něco potřebuješ vymyslet a dojdeš ke hranici,

kdy už na to lidsky nemáš, říci : „ Ježíši, prosím tě vymysli to za mě.“ Pokud jsi v Kristu tak jsi duchovní osoba, ty už nejsi obyčejný člověk. Víím, zaznělo to namyšleně, skoro by někdo mohl říci pyšně. Ale nenechme se satanem, který je prvním autorem tohoto hříchu – hříchu pýchy, oklamat. To, že jsme se stali duchovními osobami není projevem pýchy, ale naopak projevem velké pokory. A tuto pokoru do nás vložil samotný Kristus, kterému důvěřujeme. To Jeho pokora zařídila, že jsme dnes duchovní osoby a vítězíme v NĚm nad světem. Možná si řekneš ano jsem duchovní osoba, ale cítím se jako ubohý a ušláplý křesťánek. Pak je dobré si uvědomit co je důležitější : zdali to, jak se cítíš, nebo to, co skutečně jsi. Často přemýšlím o naší plavbě k Otci. Víím, že mě nic lepšího nemohlo potkat. Dávno jsem pochopil jak omezené, nedokonalé a nespravedlivé je mé myšlení a jak omezený, nedokonalý a nespravedlivý jsem ve své lidské – pozemské dimenzi. Ale nezoufám si, protože víím, že můj zachránce Ježíš Kristus proměnil na Golgotě mou lidskou pozemskou dimenzi ve svou slávu. A právě Jeho sláva definitivně řeší otázku : jaký je Bůh, jací jsme my a jaký je mezi námi rozdíl. V Kristově slávě se totiž rozdíl neřeší – tam se v NĚm přímo setkáváme se samotným Hospodinem, naším milujícím Tatínkem

Ale vy ne tak. Nýbrž kdož větší jest mezi vámi, budiž jako nejmenší, a kdož vůdce jest, budiž jako sloužící.

Lukáš 22, 26 Kral.

Poděkování Bohu za Markétku Viktorii

Ve chvíli, kdy jsem poprvé uviděl tvář Markétky jsem si uvědomil, že vidím výsostné Boží dílo. Přitom v době těhotenství jsem se lidsky obával, zdali jsem ještě schopen se uspokojivě postarat o zázrak, který mi posíláš. Za tři roky mi bude padesát a už dávno si nehraji na nějakého Hera. Stávám se pomalu realistou, protože mi čím dál tím víc dáváš poznat, kdo vlastně jsem a jaké jsou mé hranice. Bez vědomí, že Ty řídíš můj život, a že se stejně jen jaksi vezu, bych se do otcovství asi znovu nepustil. Ale to, co jsi mi při porodu Markétky ukázal, překonalo všechny mé představy o Tvé Milosti a Lásce. Děkuji Ti můj milovaný nebeský Tatínku a moc se těším na to, až mě přivítáš ve svém království. Tam je můj domov, kam patřím. Zatím Tě prosím o sílu zvládnout to tady na zemi. Sláva Tobě Hospodine.

Proč důvěřuji Nebeskému Otci

Satan je silný nepřítel. Dokáže se velice rafinovaně zamaskovat a geniálním způsobem člověka oklamat. Je třeba si uvědomit, že je to nerovný soupeř a my prostě nejsme schopni v zápase s ním obstát. To ovšem neznamená, že bychom před ním měli stát v posvátné hrůze a pasivně čekat co zase s námi provede. Naštěstí dobře víme, že naše životy vede samotný Spasitel. Pokud jsi v Kristu pak dobře víš, že náš předobrá Pán satana slavně na kříži porazil. My křesťané máme od nebeského Otce mnoho zaslíbení a některá z nich jsme již skrze Ježíše Krista přijali. Ten, kdo žije poctivě v onom nádherném každodenním vztahu s Pánem ví, že satan nad ním již nemá plnou moc v pravém slova smyslu. Pakliže se přece jen něco stane o čemž jsme přesvědčeni, že je to od toho zlého, je třeba zkoumat příčinu. Z vlastní zkušenosti vím, že zpravidla jsem na vině já sám. Nějakým způsobem jsem vlastním svévolným chováním dopustil, aby byla porušena jakási pomyslná ochranná vrstva, kterou Bůh přikrývá nás všechny, kteří žijeme v souladu s jeho vůlí. Připomínám, že pokud jsi v Kristu, tak žiješ v souladu s Boží vůlí. To znamená každodenní tvrdý boj se svou tělesnou dimenzí, se svým Egem. Přesto přitom padáme do hříchu. A to je právě ten okamžik, kdy satanovi otevíráme vědomě či nevědomě své dveře. Nebezpečí, které nyní reálně hrozí je umocněno inteligentní schopností toho zlého brát na sebe nejrůznější masky, které není člověk schopen prohlédnout. Viděl jsem to na svém sourozenci v Kristu v době jeho hluboké duchovní krize, kdy si od něj nechal namluvit, že občas pár piv v pěkné hospůdce není vůbec žádný hřích. Dokonce, že sem tam nějaká cigareta a slovní špásování s děvčaty je v pořádku. Prý už nejsme pod zákonem a tak je to naprosto přirozené a normální. Marně jsem mu vysvětloval jak se mýlí a marně jsem jej zval k společným modlitbám. Krutě se mu vše vymstilo a satan sklízal svou žeň. Z občasných dvou piv se časem stalo alkoholové zjetí trvající zpravidla několik dní, z několika cigaret celé balíčky a ze špásování s děvčaty opakované cizoložství. Díky Bohu, že je dnes zpět na lodi plující do nebeského království. Je nemoudré otevírat satanovi dveře. Pokud otevřeš své dveře dokořán Bohu, ujišťuji tě, že jimi satan nevstoupí. Bůh je pravdivý a spravedlivý dárce života. Satan je lhář, zloděj a vrah. Není proto možné, aby ti dva vstupovali stejnými dveřmi. Mám přirozenou dětskou důvěru ke svému Tatínkovi v nebi a velice intenzivně cítím, že pro mě chce jen to nejlepší. Vždy si to nově uvědomuji při jedné pasáži v Nové smlouvě. Jedná se o situaci, kdy Ježíš nepředstavitelně trpí na kříži a Bůh se ke svému Synu, obrazně řečeno, otáčí zády. / Matouš 27, 46 / Ten, na kterého Ježíš nejvíce spoléhal, jej opouští ! Nebeský Otec to nedělá proto, že by si liboval v krutosti, nebo snad, že by nemohl vstoupit do situace a zasáhnout. Dělá to proto, že nás miluje svou nekonečnou láskou. Dobře ví, co by jeho zásah znamenal pro všechny lidi tohoto světa. I pro tebe milý bratře, milá sestro. Proto důvěřuji svému nebeskému Otci.

V zajetí těla

Cíl naší plavby je už na dohled. Sluníčko mě příjemně šimrá na tváři, slyším kouzelné šumění vln. Ležím na zádech na horní palubě naší lodi a pozoruji bílé obláčky na azurově modrém nebi. Tolik se těším domů, do Nebeského království. Jaké to bude Tatínku, až se Tebou setkám ? Asi to překoná všechny mé představy. Pak teprve plně poznám, kdo jsi a jaký jsi. Je zvláštní, že spolucestující často mluví o tom, jaký mají vztah s Ježíšem. Vždy je potichu poslouchám a pokaždé mne napadá, že já tomuto vztahu hodně dlužím. Přiznám se, že vztah s Tebou Otče mám silnější, jaksí pevněji vybudován. Je to dobře, nebo špatně, nebo je to v pořádku ? Nevím. Ale věřím, že vy dva jste jedno a to mě uklidňuje. Kristus mi vybojoval věčný život, nadpřirozeným způsobem mě chrání a vede. Zalévá mě svou milostí a láskou, dokonce mě bude obhajovat, až stanu před Tebou. A já mu přitom nedokážu být vděčen tak, jak On si zaslouží. Vím, že zatím žiji v zajetí svého těla, a že až u Tebe přijdu sám k sobě, pak pochopím. A hlavně budu schopen Kristu vyjádřit svůj vděk, protože nyní je můj vděk jen jakýsi odlesk vděku. Opravdu nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance ... 1.Kor.13,12 Děkuji z celého srdce, že mohu být na této lodi a plavit se k Tobě. Děkuji, že mohu být v zajetí svého těla. Vždyť má tělesná, lidská dimenze mi připomíná Adamův pád a mou hříšnost člověka. A proto se mohu radovat ve své duchovní dimenzi z Kristova vítězství, kterým definitivně napravil Adamovu chybu. Tak takhle si uvažuji během plavby. Uvažuji o svém Stvořiteli, o jeho svatém Synu, o Duchu svatém, který se mnou pracuje. Bude to velmi zajímavý přestup z tohoto života do toho pravého. Jeho plnost a ryzost ve mně vyvolává silnou touhu. Na straně druhé vnímám, že jsem ještě nevykonal to, co pro mě Bůh připravil pro tento pozemský život. Vím, že žiji stále hluboko pod tím, co pro mne Hospodin naplánoval a nechci se s tím minout. Kdo jsem, že mě dokonalý Bůh miluje ? On, všemohoucí, svatý a věčný se s nekonečnou láskou sklání k omezenému, slabému a hříšnému člověku. Sklání se lehce, jemně a tiše. Zároveň v tom cítím nesmírnou energii, kterou může disponovat pouze ten, který stvořil tento vesmír. On, svrchovaný vládce všech světů mě miluje takového jaký jsem. Čím víc nad tím rozjímám, tím jsem klidnější. Uprostřed nemocného hříšného světa, v zajetí vlastního těla, a přesto se mohu již teď radovat. Protože už teď jsem s Bohem. Sláva tobě Otče a sláva tvému božskému Synu.

Jak poznat světlo

Je skoro půlnoc. Nějak se mi ještě nechce spát a tak si oblékám svetr, zavírám dveře své kajuty a jdu na horní palubu. Je naprostá tma a musím si svítit baterkou, abych našel své oblíbené místečko, kde tak rád přes den odpočívám a rozjímám o svém Bohu. Přesto mám v sobě jakési světlo, které se pokusím popsat. To světlo prozařuje celý vesmír, dokonce i jiné, námi dosud nepoznané světy a vesmíry. Je téměř nemožné k němu přijít na rovině rozumového poznání. Rozum se sice z našeho pohledu může jevit jako nekonečný, přitom je ošidně nedokonalý a neúplný. V důsledku nic neřeší, protože v podstatě blokuje sám sebe. Proto je lepší postupovat po rovině, která přesahuje hranice vědomí a poznání, tedy po rovině transcendentální. Jen tak můžeme zjistit, že naše světlo má spoustu zajímavých vlastností. Například, že svítí celé věky, že je pořád stejné a vůbec nestárne. Čas, pro nás tak důležitá veličina, nemůže před naším světlem obstát ani v těch absolutních hodnotách. Naše světlo je trvale přítomno všude a má všechny atributy věčnosti, tudíž se nemění v čase. Je stejně tak nadčasové jako nadpřirozené, nadskutečné či nadsmyslové. V minulosti jsem se snažil přijít k tomuto světlu po rovině rozumového poznání a zabředl jsem ještě do větší tmy. Později ke mně světlo samo přišlo, vysvobodilo mě z této tmy a zůstalo už napořád u mě. Poznal jsem, že tyto mechanismy takto vskutku fungují a kdybych jimi neprošel, nikdy bych se neopovážil napsat tuto knihu. Jsem přesvědčen, že se každý člověk na své pozemské pouti minimálně jednou zastaví, aby se svobodně rozhodl. Rozhodl poznat a následovat světlo, nebo zůstat ve tmě. Proto jsou tyto řádky určeny především tobě, který jsi ještě nepoznal Boha. Já ti Stvořitele neumím popsat, ukázat. Nejsem ani zastáncem toho, hned tě pozvat na nedělní shromáždění našeho sboru. Jistě by jsi spoustě věcí, které tam děláme nerozuměl a spíše bych tě odradil. Dokonce mi nejde ani o to, získat tě pro nějakou církev. Chci se podílet na záchraně tvého života. Ujišťuji tě, že za to nemám žádné peníze či body v našem sboru. Nejsem ani soudce abych posuzoval jak jsi žil nebo žiješ. Dost možná jsem větší hříšník než ty. Chci ti jen říct : můžeš poznat světlo, můžeš být spasen a zachráněn. Jdi rovnou za tím světlem a řekni si o to. Je to pro tebe připraveno. Bůh ti při tom žehnej. Vždyť to světlo je Ježíš Kristus, jediný syn Boží. Dovolíš mu aby byl i tvým Pánem ? Chceš si vzít to, co je pro tebe přichystáno ? Chceš být prozářen tím světlem ?

„To světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila.“

Janovo evangelium 1, 5
Ekumenický překlad

Nejvyšší meta

Plavba naší lodi je úspěšná. Záměrně neříkám, zatím úspěšná, protože o tom, že zdárně a slavně doplujeme do cíle ani na okamžik nepochybuji. Tedy už teď je úspěšná. Je pravda, že přicházejí přeháňky, bouře a někdy dokonce uragány, ale rozhodně je více období bez větru a deště, kdy je obloha modroučká, kdy je teploučko a nám je prostě fajn. Věřím, že těch hezkých dnů bude do konce plavby většina. Ale i kdyby tomu tak nebylo, nevadí. Vždyť to, co nás čeká v cíli plavby nelze popsat, to nelze dokonce ani pochopit. A dostaneme to úplně zadarmo. I když nás to stojí určitou obětí, tak věčný život v Nebeském království u našeho milovaného Tatínka je zdarma. Zaplatil za to jednou a provždy Ježíš Kristus. A zaplatil dobrou cenu, řekl bych, že lépe zaplatit nemohl. Nás to sice taky něco stálo a ještě stát bude, ale to je jen malé poděkování Bohu z naší strany za to, co pro nás udělal a co pro nás přichystal. Vzpomeň si na den, kdy jsi se nalodil na naši loď. Obdržel jsi lodní lístek a přišel jsi včas do přístavu na domluvenou schůzku s Kapitánem. Lodní lístek byl zdarma, dokonce se nedá za žádné peníze koupit. Přesto však něco stál. Stál nás naše opravdové rozhodnutí nalodit se a plavit se k cíli, který si nemůžeme osahat, ohmatat nebo jej jen vidět. Stál nás vnitřní boj opustit to, v čem jsme dosud žili a co jsme tak důvěrně znali. A to všechno jen na základě naší víry. Navíc Kapitán ještě před vyplutím lodi každého upozornil, že si bude muset mnohé odříci a rozhodně nesliboval příjemnou a pohodlnou plavbu. Tedy museli jsme si něco odříci, být odvážní a věřit. Ale to je jen naše malá, přesněji řečeno dokonce radostná obětí za to, co je pro nás připraveno na konci naší plavby. Zajímavé je, že Kristus po tobě nechce nic čím by sám před tebou neprošel. On tvé pocity zná. Vzpomínám si na okamžik, když se má noha poprvé dotkla paluby. Také jsem v sobě musel leccos zlomit, být odvážný a hlavně věřit smyslu plavby. Byl jsem zvláště rozpolcený. Na jedné straně jsem už tušil, že se opustím pevninu. Bolelo to, protože jsem na ni byl zvyklý, ale na straně druhé mě Kapitán hlasitě volal na svou loď. V té době už jsem měl vztah s nebeským Otcem, protože se mi dal poznat a posiloval mě, když jsem k němu v modlitbách volal. Už jsem věděl, že Bůh existuje, miluje mě a vede můj život. Krista jsem poznal až když jsem vstoupil na loď. Ten okamžik byl neskutečně krásný a zvláště naplněný. V těch pár okamžicích, kdy jsem se osobně setkal s Kapitánem se stalo něco, co mě posunulo do jiné úrovně vnímání. Kapitán okamžitě rozpustil mé obavy, můj strach, mou nejistotu z nepoznaného. Během vteřiny mi dal poznat, že všemi mými pocity již dávno přede mnou prošel, že je zná. Jsi-li v Kristu, tak se mění tvoje úroveň vnímání okolního světa a dokonce vnímání sama sebe. V Kristu už to nejsi ty – jsi jiný. V Kristu už nejsi svobodný, už si nemůžeš dělat co chceš. Doslova se stáváš otrokem a podřizuješ se Božím zákonům, Božímu řádu. Ale to otroctví je sladké, řekl bych na výsost požehnané. Říká nám to sám Pán : „ Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží „ / Matoušovo evangelium 11, 30 / Když tě Kristus zavolá na svou loď a ty poslechněš, nalodíš se a navážeš se Spasitelem vztah, pak jsi získal to nejlepší co tě mohlo v tomto životě potkat. Vyšší mety není.

Satisfakce po třiceti letech

„ My už z tebe to pámbíčkářství vymlátíme ! „ Zařval na mě obtloustlý vyšetřovatel Veřejné Bezpečnosti. Uvědomil jsem si tragédii této chvíle. V hlavě mi šumělo, tváře mě pálily po několika silných fackách a hlavně jsem pociťoval intenzivní strach. Bylo mi sedmnáct let, už rok jsem patřil Nebeskému království a poprvé jsem seděl u výslechu. Věděl jsem, že ty facky a urážky snesu, ale čeho jsem se skutečně obával bylo, že mě vyloučí ze střední školy, kde jsem tehdy studoval. Tolik úsilí mě stálo se vůbec na nějakou tu střední školu jen dostat. Protože můj otec v r.1968 nesouhlasil se vstupem sovětských vojsk a následnou okupací naší vlasti , bylo mi zapovězeno soudruhy studovat. Zkrátka jsem to měl ve svých kádrových materiálech. Jen díky velké Boží milosti jsem se po roce čekání dostal na studia. V roce 1977 nebylo jednoduché být křesťanem. Ostatně není to jednoduché ani teď, ale přece jen vás nikdo nevylije ze školy nebo zaměstnání jen pro to, že jste věřící. Dávno jsem onomu příslušníkovi VB odpustil, taktéž spolupracovníkovi STB, který na mě donášel. Přece jen už uplynulo třicet let. Ale jedna myšlenka, která mi probleskla hlavou při prvním výslechu mi zůstala po celou tu dobu pevně vtištěna v mysli. Napadlo mě jaké by to bylo, kdyby se ten surový vyšetřovatel místo bušení do mého obličeje, raději vyptával na Pána Boha a jeho království. Tehdy v době komunistického útisku v časech tzv. normalizace ta má myšlenka byla téměř absurdní. Nikde nebyl ani záblesk naděje, že komunismus v Rusku padne, a že naše země jednou bude svobodná. Nebylo myslitelné, abych na Václavském náměstí rozdával Bible a hovořil s kolemjdoucími o Ježíši Kristu. Okamžitě bych skončil v tom lepším případě na psychiatrii v tom horším ve vězení. Ani se mi nezdálo o tom, že jednou napíši a zveřejním knihu o Božích věcech. Dnes se ale stala obrovská věc, mám svůj velký a požehnaný den. U nás ve sboru stojím v jedné malé službě. Ona to není služba v pravém slova smyslu, je to spíše velká radost. Jednoduše stojím na chodníku před budovou, kde máme bohoslužby a vítám všechny, kdo k nám přicházejí. Už jsem takto sloužil několik let ve Victory Church International, takže to pro mne není nijaké novum. Co se však dnes nestalo. Stojím před venkovními dveřmi, vítám, rozdávám bonbóny, když si to ke mně namíří policista. Chlap jako hora v uniformě a s pistolí na opasku. Rozbušilo se mi srdce. Znáte to, i když jste nic neprovedli, člověk vždycky trošku znejistí před uniformovaným příslušníkem. A už je přede mnou a já se mu dívám do jeho milé a usměvavé tváře. Rázem jsem klidnější, takto se přece nechová člověk, který by mi chtěl ublížit. Opatrně, až pokorně a stydlivě se mě začíná vyptávat na to, jaká jsme církev a v co věříme. Během necelých pěti minut mu mohu svědčit o naší víře. Nejlepší přichází na konec. Dojatě mi vypráví, jak věří, že je jeden pravý a dobrý Bůh. Že sice mnoha věcem vůbec nerozumí, ale že je rád, že existuje Hospodin. Dychtivě se mě vyptává na spoustu duchovních věcí a já cítím jak je hladový po poznání. Domlouváme se, že se někdy zastaví na naše shromáždění. Teď mám pro změnu slzy v očích já. Před třiceti lety ze mě chtěli policajti víru vymlátit, dnes se mi policista na ulici svěřuje se svou vírou v našeho Stvořitele. Úžasné. Náš Bůh je velký a krásný ve všem co činí.

Rotace v Kristu

Neustále přemýšlím o Kapitánovi naší lodi. Kolik jen jsme odrazili útoků během naší plavby a Kapitán byl vždy klidný. I v těch nejdramatičtějších chvílích, kdy my se třeseme hrůzou, tak On tichým a mírným hlasem hovoří o Otcí. Ač je Hospodinovi roven neustále na něj poukazuje. To je ta skutečná a pravá Boží láska. Ježíš na své rovnosti nelpí, protože není pyšný. Dokonalý vzor pro nás. Právě, když jsem dnes nad ránem takto přemýšlel, dotklo se mě na chvíli Nebeské království. Na chvíli jsem byl doslova zalit dokonalou pohodou a v těch vteřinách mi blesklo něco hlavou. Něco, co dokonale rozřálo mou chvilkovou duchovní schizofrenii. Pokusím se to vysvětlit. V posledních letech mě tady na lodi silně trápil fakt, že drtivá většina z nás, kteří jsme takzvaně v Kristu, stagnujeme. Jako by jsme se motali na místě. Rotovali v Kristu. Na jedné straně jsme samozřejmě každým dnem blíže Nebeskému království. Dokonce na mnohých vidím veliký duchovní růst. Ovšem na straně druhé se třeseme hrůzou a často řešíme doslova šílené životní situace. Přitom, podstupujeme-li každodenní upřímný boj sami se sebou, se svým Egem, a usilujeme-li v Boží bázni být v Kristu, tak proč se bát ? Kde se bere náš strach naše hrůza, která nás nutí kolaborovat a duchovně smilnit se světem ? Vždyť strach z utrpení není slučitelný s následováním Ježíše Krista. Ty nemůžeš být smysluplně v Kristu a přitom se zároveň bát , cože ti to zase provede svět. A jsme u toho. Pokud nevyhlásíš válku lásce ke světu, tak se ho budeš bát, bude tě svazovat a budeš s ním chtě nechtě smilnit. Ty sice budeš číst Písmo, chodit na shromáždění svého sboru, modlit se a sloužit. Dokonce budeš bojovat sám se sebou, se svou tělesností, se svou soběstředností. Budeš i v Kristu – a to doslova. Ale pokud jsi nepřestal milovat svět a nevyhlásil té lásce světu totální válku, tak v Kristu pouze rotuješ na místě. Navíc se odsuzuješ k životu víry bez moci. A ten je mnohdy smutný. Z vlastní zkušenosti vím jak je smutný. Také jsem rotoval v Kristu a ještě dnes někdy rotuji. Díky velké Boží milosti jsem však poznal, že kořeny mých obav, především strachu z utrpení, jsou v mém zkresleném pohledu na mou hříšnost a v kolaboraci se světem. Láska ke světu, stejně tak nekritický pohled na vlastní hříšnost jsou ultra nebezpečné hříchy. A pokud v nich stojím, tak jen velmi těžce jsem schopen nést kříž, který na mě můj dobrý Pán naložil. Jak mi bude ve jhu, do kterého mě Pán zapřáhl, když se brodím po kolena ve svých hříších a pokukuji po světě? Cítíme v tom zřetelnou neslučitelnost. Pokud se však naučíš žít a žít pro Boží království , pokud budeš v permanentní válce se svou láskou ke světu, pokud budeš hořet pro Kristův kříž, který je i na tvých zádech, pak ti garantuji, že skončí strach z utrpení. A skončí i tvá duchovní schizofrenie a tvá rotace v Kristu. Pak budeš v Kristu skutečně žít, a tento pravý život bude v moci. Věř, že tě tvůj Bůh miluje nekonečnou a dokonalou láskou, a že tě na této cestě ochrání právě svou svatou mocí.

Povrchní svatost

Mezi tím kdo skutečně jsme a tím, kdo si myslíme, že jsme, je často obrovská propast. Propast povrchní svatosti. Často se navenek světu jevíme jako věřící křesťané, ale uvnitř jsme zaneseni pýchou, pokrytectvím a lží. Jsem také takový. Denně se přistihuji při tom jak zvráceně přemýšlím. Dá mi hodně práce abych včas zastavil a nerozvíjel nejrůznější soudy o druhých, abych nedával průchod své hořkosti a zlobě. Je-li něco, na čem si odvěký Boží nepřítel dává mimořádně záležet, tak je to naše pokrytectví. Jakási povrchní svatost. Ta naplňuje opravdovou propast mezi tím, čím poctivě usilujeme být a tím, kdo skutečně jsme. To je prostor, který je nesmírně škodlivý hned ze dvou důvodů. Zaprvé tím ukazujeme světu svou temnou, horší tvář. A svět vždy raději uvidí naše slabosti a pády než sílu, kterou máme v Ježíši Kristu a z ní odvozený duchovní růst. Za druhé tím škodíme především sobě. Ale proč vůbec nastoluji tyto otázky a proč se tak ostře zabývám povrchní svatostí. Celý svůj křesťanský život si kladu jednu základní otázku. Na její správné odpovědi závisí naše věčnost. Jsme zde, na pozemském světě na krátké návštěvě, která ale zásadně rozhoduje o naší budoucnosti. Nějakým způsobem se zde ocitneme, proletíme touto zemí a opustíme ji. Přitom náš opravdový domov je mimo tento svět. V prostoru, který nemá nic společného s tímto světem. Naše domovina je více než diametrálně jiná - je absolutně jiná. Jde o to, jak prožijeme ten relativně krátký čas pozemského života. Zdali poznáme Pánův záměr s našim životem, ale stejně si v pohodě budeme žít v hříchu. Sice cítíme, že to není úplně v pořádku, ale na druhé straně víme, že jako obrácení křesťané jsme spaseni. Tečka. Zalepíme to lacinou milostí a hotovo. Jiná možnost, jak prožít ten vskutku nepatrný okamžik zde na zemi / nepatrný samozřejmě ve srovnání s věčností / je skutečně se utkat s hříchem. Skutečně začít nenávidět hřích a pustit se do přetěžkého boje s ním. Jsem přesvědčen, že je to jediná cesta, jak se přiblížit živému Kristu. Celá dlouhá léta jsem žil v marné iluzi. Mylně jsem se domníval jaký že to jsem duchovní křesťan, kolik už toho znám z Bible, jak se umím krásně a vroucně modlit, jak umím fundovaně a zapáleně diskutovat o Božích věcech. Ale to nejpodstatnější a nejdůležitější jsem odkládal na někdy potom. Nevěnoval jsem tomu pozornost, protože jsem cítil, že to bude bolet. A skutečně. Diagnostikovat hříšnost – a především tu svoji, skutečně hodně bolí. A ještě horší to je, když s tím začneme něco dělat. Tam si totiž saháš sám na sebe. Je jednoduché vidět hřích druhého a je snadné mu radit, co by měl dělat. Ale u sebe samého je to jiné. Naše lidská přirozenost je totiž od základu hříšná a právě zde je kořen problému. Ty musíš začít odstraňovat něco, co je ti přirozené. Ty doslova ničíš sám sebe. Je to hodně podobné jako chemoterapie. Abys přežil, tak se musíš vlastně skoro zabít. Osobně věřím, že až jednou stanu před svým Stvořitelem, tak mě bude obhajovat samotný Kristus. Jinak bych musel na místě shořet. Ale jak to bude vypadat, když tam vyjde najevo, že celý můj křesťanský život byl založen jen na povrchní svatosti pramenící z umrtveného dogmatu. Opravdu ruku na srdce : neudělal jsem si ze svého obrácení a spasení jakési prázdné dogma ? Vždyť Ježíš Kristus mě na kříži vysvobodil od hříchu, abych mohl být skutečně svobodný od hříchu. On mi na kříži podal svou ruku, abych se k Němu mohl přiblížit. On dokonce chce, abych se mu podobal. Ježíš nenáviděl hřích až na smrt. Doslova. Proto, pokud nebudu nenávidět hřích, nemohu se mu podobat. Hluboce jsem se zastyděl, že si stále málo vážím Boží milosti, která

přivedla Spasitele až na kříž. A zbolelo mě, když jsem si uvědomil, jak Pána urážím svým životem. Tady se mohlo začít rodit jedno z největších pokání mého života. Mé tolik hříšné srdce začalo najednou plakat. Uvědomil jsem si, že na mém životě nemůže být vidět živý Kristus, protože jsem ho v sobě dávno znovu zabil. Ano, já jsem jej podruhé ukřižoval. Opravdu jsem se zhrozil. Najednou mi vytryskly slzy a bylo mi jasné, že místo toho, abych ukřižoval svou hříšnou pozemskou dimenzi, učinil jsem pravý opak. Bylo to jednodušší, protože lacinější. Přirozenost člověka vždycky raději šáhne po laciné milosti, která pak vytváří propast povrchní svatosti. Ale tady nejde o laciné a povrchní věci. Tady jde o drahou krev Ježíše Krista a hlubokou podstatu jeho díla. Tou podstatou je dokonalá svatost. Právě ta Jej udržela na kříži. Pro každého z nás.

Jděte vy raději a učte se, co jest to: Milosrdenství chci a ne oběti. Nebo nepřišel jsem volati spravedlivých, ale hříšných ku pokání.

Matouš. 9, 13 Kral.

Jak se ukřižovat

Stává se ti, že tě občas přepadne beznaděj z toho jaký vedeš život ? Na jedné straně víš co bys měl dělat, dokonce znáš návod, ale na straně druhé tě něco silně a neomylně táhne právě opačným směrem. Znáš to velmi dobře a rozumím ti. Všechny tyto naše nepříjemné pocity se rodí z jednoho. Z odvěkého konfliktu našeho starého já s naší novou nebeskou dimenzí. Přesněji řečeno z toho, jak se k tomuto konfliktu umíme postavit. Naše stará, pozemská dimenze je plná pudové smyslnosti a žádostivosti. Jakmile ji pustíme z řetězu, začne okamžitě z neomylnou dokonalostí plodit hřích. Oddáš – li se své tělesné žádostivosti, vždy bude výsledkem přestoupení Desatera. Smilstvo, cizoložství, krádež, pomluva ... Naproti tomu naše nová, nebeská dimenze je plná Kristovy láskyplné svatosti a čistoty. Logicky je zde zaděláno na problém. Jakoby starý a nový člověk v nás byl spojen a bojují spolu. Jako bys se stal siamským dvojčetem. Každé si chce jít svou cestou, ale jsou srostlé a proto dopředu odsouzené k tomu vlastně se nikam nedostat. Ale pozor, tak to není. Možná po pocitové stránce ano. Ale ty jsi se přece nenarodil jako siamské dvojče. Přesto, že jsi se narodil hned dvakrát, máš jedno tělo. Při druhém narození jsi přijal novou duchovní dimenzi a teď jde o to, aby se u tebe cítila dobře. Ale co to, vždyť ta stará tělesná dimenze se cítí ohrožená a brání se. Nyní stojíš před úkolem, který za tebe nikdo nevyřeší. Ty musíš jedné z nich odumřít, doslova ji v sobě zabít. A toto je tvůj pravý a nefalšovaný duchovní boj. Troufám si říct, že nejtěžší. Vždyť se musíš rozhodnout, koho, že to v sobě zabiješ, a také to musíš udělat. A pokud nechceš znovu ukřižovat sám v sobě našeho předraženého Pána, pak ti zbývá jediné. Ty musíš ukřižovat sám sebe. To je síla, co ? Ale neděs se, protože tě nic lepšího nemohlo potkat. Pokud jsi došel až k tomuto bodu, pak jsi se přesně trefil do toho, co pro tebe milující Bůh připravil. A navíc, samotný Kristus už tento tvůj boj před tebou vybojoval, takže i v této oblasti platí, že na to nebudeš sám. S Jeho pomocí se to dá zvládnout. Pusť se do toho a brzy poznáš, že existuje léčba na tvou beznaděj, kterou cítíš, když děláš něco co vlastně dělat nechceš. Pak teprve budeš úplně zdrav, protože vyhubíš příčinu choroby a zvítězíš.

Církev : požehnání či prokletí ?

Přesně v momentu, kdy Hospodin vdechl Adamovi život, byly položeny základy církve. Té církve, která je nejproblematičtější institucí na tomto světě, ale naštěstí je zároveň nejsvatější. Proč ale má dvě tváře ? Jsi – li nábožensky orientován, pak vsadíš v církvi na člověka a dříve či později prohraješ. Je - li v tobě živá víra, pak tě v církvi zajímá především její hlava. Tou je samotný Kristus. Volba je na tobě. Naprosto svobodně se denně rozhodujeme, zdali inklinujeme více k tělu nebo hlavě. Člověk je tvor problematický a hříšný, proto tělo církve za moc nestojí. Silná slova, zdálo by se. Nicméně je tomu tak. Díky obrovské Boží milosti však to tělo řídí a posvěcuje náš dobrý Pán. A ten, jak dobře víme je dokonalý a svatý. To v církvi se potkalo nebe se zemí, Bůh s člověkem, svatost s hříchem. Skoro mě láká říci, že církev je výcvikový tábor, jakási přípravka pro ten opravdový život, ale nechci se rouhat. Vždyť náš Spasitel je svatý a dobrý. Zklamal tě někdy tvůj pastor, tvá žena, tvé dítě či přítel ? Mě mockrát a i já jsem spoustu lidí zklamal. Zklamal jsem dokonce samotného Boha a pravděpodobně ještě zklamu. Ale v tomto poznání je přece ta síla, která drží tělo Kristovo pohromadě. Vždyť Kristus mě nikdy nezklamal, naopak mi odpustil a ještě mi navíc slouží. Tak proč bych se měl pohoršovat nad faktem, že církve jsou plné problematických lidí. Jsem přece stejný a hlavně to není můj problém. Ten problém za mě vyřešil na kříži Ježíš Kristus. Navíc dokonalá církev neexistuje a ani existovat nemůže, právě proto, že se skládá z nás lidí. Proto si dobře vyber : bude pro tebe církev požehnáním, nebo prokletím ? Tvůj sourozenec v Kristu, který ti tolik leze na nervy a o kterém víš, že se topí v hříchu, pro tebe může být stejně dobře požehnáním jako prokletím. Pokud tvůj vztah k církvi bude založen na její hlavě je tvé tělo v bezpečí. Pokud si zakládáš na lidech, pak se divím co vlastně ještě v církvi děláš, ale hlavně se odsuzuješ k zbytečnému trápení. Satan ti vždy obratně podstrčí něco negativního na tvých sourozencích a ty je nevidíš pohledem milujícího Vykupitele, ale pohledem toho zlého. Moc mi pomáhá, když si uvědomuji, že mé bratry a sestry miluje Bůh stejně jako mě. A že oni jsou svatí v tom, že uvěřili v jediného Božího syna. Pak jsou mi velkým požehnáním i přes to, že jsou problematictí a slabí. Jsem přece stejný, dost možná horší. Když se upřímně podívám do svého srdce je tomu tak. Naštěstí tam ale také vidím Kristův kříž, na kterém bylo zlomeno prokletí, proto si mohu přivlastnit požehnání. Církev je požehnaná instituce, protože ji neustanovil člověk ale Bůh. To náš milující Tatínek touží mít s námi vztah. A ta jeho touha byla tak silná, že poslal svého jediného a svatého Syna na smrt. Proto, pokud reptáš na cokoli, co ti v církvi nevoní, reptáš proti Bohu. Ano jsou to tvrdá slova, ale jsou postavena na lásce Toho, který je sám tou Láskou. Pokaždé, když v neděli překročíš práh svého sboru, uvědom si, že jsi vkročil do lásky Kristovy, a že hlava církve o tobě ví a miluje tě. A nezapomeň, že jsi požehnan a posvěcen. Nikoli proklet.

Cesta

Kristus nám vydobyl nový způsob života, který je tolik odlišný od toho co vidíme okolo sebe. Mnohé věci tohoto světa nás lákají. Přestože jsou pomíjivé, někdy po nich dychtíme. A dychtit budeme do chvíle, kdy nezačneme skutečně žít novým způsobem života, který je založen na odříkání, nikoliv na dychtění po něčem. Vždyť nám sám Ježíš, když chodil po této zemi, ukázal nový způsob života. Pán byl spokojen s tím co měl, nikde jsem v Bibli nenašel, že by si snad stěžoval, že nemá lepší boty, šaty či vyšší životní úroveň. Naopak, neustále poukazoval na to podstatné. Na Otce v nebesích. Ve chvílích, kdy pokukujeme po lákadlech světa, uniká nám to nejdůležitější. Nelze prostě sedět na dvou židlích. Jednoduše nemůžu usilovat o Nebeské království a zároveň o pozemské věci. Pokud budeme spokojeni s tím co máme, ani nás nenapadne pošilhávat po tom co nemáme. Vždyť v Kristu jsi absolutně zabezpečen, v Něm máš vše co potřebuješ ke svému životu. Abys šel za svým sousedem a svědčil mu o Boží lásce, na to nepotřebuješ luxusní limuzínu a dokonale padnoucí oblek. Na to potřebuješ jiný typ bohatství. To se jmenuje Boží požehnání – to je to pravé bohatství, které je pro tebe připraveno. A je na tobě, abys z něj čerpal, vždyť Kristus tě vykoupil, abys byl skutečně vykoupený. On za tebe zaplatil proto, abys podruhé platit nemusel. Ve chvíli, kdy položil svůj život, zemřel s ním i tvůj starý způsob žití. Ty máš nebývalou šanci začít žít nově, vždyť ses znovu narodil. V okamžiku, kdy Bůh vzkřísil Ježíše Krista z mrtvých bylo připraveno tvé znovuzrození. Nestačí abys o tom jenom věděl, mluvil, děkoval za to. Ty to musíš přijmout a ztotožnit se s tím. Pak ti garantuji, že začneš toužit po Kristu samotném. Už v tobě nebude prostor pro pozlátka tohoto světa. To nejdůležitější pro náš život je neviditelné. Je zvláštní, že nás nejvíc naplňuje to co nevidíme. Někdy se mi stane, že celý den přemýšlím o Kristu a Jeho věcech a jsem tím tak nasycen, že mi nic nechybí. Ten den je zvláště naplněný, protože jsem jej prožil se svým Spasitelem. Mám z toho vždy upřímnou radost a cítím v tom navíc jakýsi příslib věcí budoucích. Jaké to asi bude až se s Pánem setkám osobně. Neumím si to ani představit, ale jsem přesvědčen, že to překoná všechno, co jsem dosud poznal. Když už teď, uprostřed satanem ovládaného světa, mohu zažívat hluboký vnitřní mír s Kristem, pak v Jeho království to bude nepopsatelné. Tohle mě fascinuje a zároveň motivuje skutečně usilovat žít nově. Pravda, moc se mi to nedaří, je to těžká řehole. Ale chci povzbudit každého, kdo se opravdu vydá následovat Pána. Stojí to za to. Chceš—li opravdu zakusit vysvobození a vykoupení, nesmíš se zaleknout cesty, kterou před tebou už prošel Boží syn. Ta cesta je opravdu trnitá a úzká a čeká tě na ní odříkání a pokořování. Trpělivě bojuj svůj boj víry a věz, že Ježíš je vítěz. Dovolíš mu aby šel s tebou ? Pak se nemusíš ničeho bát. Zcela jistě ztratíš lákadla tohoto světa, určitě přijdeš o své pohodlí, ale budeš skutečně žít. Okusíš možná poprvé, jak chutná nový způsob života, jak chutná Kristus. Ta chuť je tak zvláštní, že ji neumím popsat, neznám ta pravá slova. Ti, kteří ještě do tohoto procesu nevstoupili, mi stejně nebudou rozumět. Ostatní, kteří po cestě Kristově jdou tu chuť znají. Přeji ti abys ochutnal také.

Boží změny

Za ta dlouhá léta co se plavíme na naší lodi se přece jen trochu měníme. Vidím to na ostatních i na sobě. Míra té změny je přímo úměrná tomu, nakolik do procesu proměny svého JÁ zapojíš Krista. Jednoduše řečeno, do jaké míry dovolíš Bohu samotnému, aby s tebou pracoval. Silně jsem si to uvědomil dnes odpoledne, když jsem náhodně vyslechl zvláštní rozhovor. Pomáhal jsem lodnímu kuchaři škrábat brambory, když jsme zjistili, že to do večera nemůžeme stihnout. Proto nám přišli pomoci dva mladí muži z jiného patra lodi. Byli příjemní, usměvaví a hlavně pracovití. Loupání brambor jim šlo skutečně od ruky a navíc se z nich vyklubali znamenití a vtipní vypravěči. Sdíleli se s námi o společenství do kterého chodí a byli na to patřičně hrdí. Bezvadný pastor, skvělé staršovstvo, živí členové. Vyslechli jsme spoustu barvitých historek ze života onoho sboru, ze společných akcí, z dovolených. A právě k jedné z prázdninových rekreací se několikrát opakovaně vraceli. Byli tehdy na společném pobytu se sborem z jiné denominace. Horší dovolenou prý ještě nezažili. Například při společných bohoslužbách jim mohly doslova potrhát uši jakési prehistorické chvály, které zpívali členové onoho sboru z ušmudlaných knížeček. Naší mladí muži nemohli pochopit téměř vše, co zde během čtrnácti dnů viděli a slyšeli. Počínaje kázáním pastora, přes způsoby uctívání až po trávení volného času. Vše bylo jakési podivné a strnule mrtvé. Zeptal jsem se jich, zdali si myslí, že ten „podivný“ sbor věří ve stejného Boha jako v jejich domovském. To prý ano, dokonce jejich členové vyznávali, že Ježíš Kristus vykoupil a spasil svět. Stejně ale by do takového prostředí nemohli chodit, necítili by se tam dobře. Nezaslívám jim jejich pocity, ale přes to jsem měl chuť jim něco ostřejšího k tomuto tématu říct. Naštěstí jsem se ovládl. Vždyť už jsem to slyšel tolikrát. Jakoby v každé denominaci byla nenápadně sycena představa, že my to děláme nejlépe. Kdo ji sytí je nasnadě. Satan skutečně nenávidí církve a usiluje o její zničení. Zasévat jed v podobě netolerance mu jde velmi dobře. Vždyť cílem toho zlého je zasít nákazu přímo v jednotlivých společenstvích, sborech, denominacích. Ta nákaza má za cíl odvrátit naši pozornost od podstaty – našeho vztahu s Bohem. Budeš – li se starat a kritizovat, že to někde dělají hůře, nebo naopak lépe, pak tě dostal. To není naše starost, to nás oslabuje a vyčerpává, nehledě na fakt, jak tím negativně svědčíme světu. Poznal jsem, že ti sourozenci, kteří mají vybudovanou pevnou vazbu s Kristem, tyhle žabomyší války neřeší. Ti, kteří každodenně podstupují svůj boj víry, jednoduše nemají čas řešit to nepodstatné a navíc mohou čerpat z Pánovy tolerance. Pokud jinde stojí společenství věřících na Božím slově – Bibli, pokud vyznávají, že Kristus je hlavou církve, pokud milují Hospodina a v bázni dodržují Desatero, pak není mou věcí je kritizovat. Vzpomínám si, jak mě kdysi unavovalo a vysilovalo mé vlastní kritizování ostatních. Přiznám se, že kořenem mé kritiky byla má pýcha v kombinaci s něčím, co jsem v sobě nesprávným způsobem řešil. Jakási vnitřní nespokojenost se svým duchovním životem, která pramenila z nenaplněného vztahu s Kristem. I teď tomu vztahu hodně dlužím, ale již je to jiné, protože On ve mně žije. A proto nedovolí, abych se zdržoval prázdňím kritizováním, které nikam nevede. Kritizování se drží za ruku se sudičstvím a k tomu nám přece Ježíš jasně říká : „ **Nesuďte, abyste nebyli souzeni . Neboť jakým soudem soudíte, takovým budete souzeni, a jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám. „ /Mt 7, 1-2/** Dovolíš – li Kristu, aby v tobě kraloval, pak ti pomůže zbavit se zátěže, kterou sebou

vláčíš v podobě kritiky a sudičství. Z vlastní zkušenosti vím, jak to osvobozuje. Jaký velký balvan ze mě spadl ve chvíli, kdy jsem si s Boží pomocí uvědomil, že lidé okolo mě nejsou mým problémem. Tím problémem jsem byl já a moje pokrytectví, které bylo živnou půdou pro kritizování a vynášení soudů. Jednoduchá rada na konec. Pokaždé, když budeš mít chuť někoho zkritizovat či rovnou odsoudit se zhluboka nadechni a zavři ve svém pokojíku. Řekni nahlas : „ Pane Ježíši, ukaž mi prosím, jak si stojím já sám ve věci, která mi tolik vadí na mém bližním, a kterou mu chci vytýkat ? Jak je to se mnou ? “ Uděláš – li to skutečně upřímně, v tu chvíli jsi pevně v Kristu a Jeho světlo, Jeho moc ti nedovolí zhřešit sám proti sobě ani ostatním. A najdeš – li v tu chvíli sílu k pokání, pak jsi se na chvíli dotkl nebe. A právě odtud přichází změna, ta Boží.

Příkázání nové dávám vám, abyste se milovali vespolek, jakož já miloval jsem vás, tak abyste i vy milovali jeden druhého.

Jan 13, 34

Jediná věta

Nedávno jsem zažil Boží akci v přímém přenosu. Dokonce jsem se stal ne náhodným aktérem v této věci. Přesněji řečeno, Hospodin si mě použil jako nástroj ve svém vrcholně úžasném představení. Ještě teď cítím tu sílu a přitom jsem pouze vyslovil jednu jedinou krátkou větu ... Jel jsem svědčit o Božím království ženě středního věku, která byla léta zabředlá v učení zvaném Budhismus. Protože bydlela přesně na druhém konci Prahy než já, nechal jsem před domem auto a jel raději metrem. Měl jsem pro to hned dva důvody. Zaprvé je to při dnešním dopravním přetížení Hlavního města mnohem rychlejší a zadruhé se člověk lépe soustředí na modlitbu, když pohodlně sedí ve vlaku, než když musí řídit. Mám totiž ve zvyku při těchto cestách volat v modlitbě k Bohu, aby mi dal moudrost jak s hledajícími lidmi mluvit. Ostatně nic jiného mi nezbyvá, protože nic lepšího neumím. Ze zkušenosti vím, že je to nakonec to jediné co mohu udělat. Nebýt Boží moci a toho, že samotný Stvořitel režíruje tyto rozhovory, nikdy bych se na tyto cesty nevydával. Nemělo by to zkrátka smysl ani cenu. Usedl jsem tedy do vagónu, poděkoval Bohu, že mi přidal tento den a začal se modlit. Šlo to ztuha. Přesto, že jsem úpěnlivě a opravdu upřímně prosil o pomoc na této misi, a přesto, že jsem skutečně měl na srdci onu ženu, nedostalo se mi žádné odezvy. Nic. Jakoby dnes měli nahoře zavřeno. Navíc jsem nezažíval obvyklý klid a pohodu. Naopak. Cítil jsem se zoufale, najednou v těžké depresi / i když s těmito věcmi nemívám problémy /, bylo to cosi co jsem neznal. Dokonce jsem se přistihl, jak se přesvědčuji abych to otočil a vrátil se domů. Už dávno jsem tak těžký duchovní boj nemusel vybojovat. Naštěstí z reproduktorů ve vagóně slyším : „příští stanice Luka“. Vystoupil jsem tedy a v tomto zvláštním rozpoložení se vydal na onu návštěvu. Ve chvíli, kdy jsem se ocitl na čerstvém pražském vzduchu se mi v mysli zcela zřetelně mihla věta „ Přiznej se ke mně“. Bylo to jasné, zřetelné a nebylo to ze mne. Po krátkém hledání mezi panelovými domy na sídlišti stojím před bytem oné ženy. Ve chvíli, kdy šahám po zvonku mi znovu v mysli vytanula věta „ Přiznej se ke mně „. V tu chvíli jsem ani zdaleka netušil jak to bude obtížné a co neuvěřitelného to způsobí. Rázem jsem klidnější a nervozita opadá. Paní mě pozvala dál a s vlídným úsměvem posadila do křesla v malém obývacím pokoji. Nenápadně jsem si prohlížel byt a nemohl si nevšimnou velkého množství knih a předmětů s Buddhistskou tematikou. I paní nemluvila hodinu o ničem jiném. Dlouho se mi nestalo, že by někdo tak zapáleně a horlivě hovořil o tom čím žije a co jej naplňuje. První půlhodinu to ještě šlo, se zájmem jsem poslouchal a mohl si doplnit znalosti o tomto náboženství. Navíc paní byla vskutku dobrá vypravěčka a očividně věděla o čem hovoří. Po další půlhodině jsem však pociťoval únavu a opět jsem se přesvědčil, že více jak hodinu v kuse se nedokáži smysluplně soustředit. Naštěstí vyprávění skončilo. Právě jsem přemýšlel jak začít hovor na téma Nebeské království, když se paní zeptala : „A čemu věříte vlastně Vy pane Vlčku ?“ Jako bych v tu chvíli slyšel mocný, ale klidný hlas, až mě to překvapilo. „ Přiznej se ke mně.“ Řekl jsem tedy jedinou jednoduchou větu : „Věřím v Ježíše Krista „ V tu chvíli se odehrálo něco, co neumím popsat a to tak silně, že se paní roztřásla a rozplakala. Bylo zcela jasné, že už nemusím nic dodávat. Ta žena se mi pak v slzách přiznala, že vždy tušila, že křesťanství je to pravé náboženství, ale že měla v sobě těžko vysvětlitelný blok, který ji vždy svazoval a sužoval. Stačilo prý na pár vteřin přemýšlet o Bohu, Bibli, křesťanech a vždy se dostavily nepříjemné pocity a odněkud se vynořila pýcha, která ji zcela nelogicky svazovala. Strávili jsme spolu další hodinu, kdy mi už uvolněná vyprávěla svůj životní příběh a dychtivě se vyptávala na Boží věci. Dodnes jsme v kontaktu a já pevně věřím, že si jí Bůh povede svou cestou. Znovu mi dal můj Stvořitel poznat v jakých situacích On s lidmi pracuje a jaké podivuhodné jsou jeho cesty. Sláva Hospodinu, jedinému pravému Bohu.

Cíl

Konečně nastal největší a nejkrásnější den naší plavby. Jsme u cíle. V dále září přístav. Světlo té záře je tak intenzivní, že kdyby Kapitán nestál na přídi naší lodi a my nebyli schováni v Jeho stínu, na místě shoříme. Zlatý jas přístavu je tak nepopsatelně obrovský, že nevycházíme z údivu. Stejně tak úžasné je to, co se děje okolo naší lodi. Ať se podívám kamkoli, všude vidím tisíce jiných lodí. Všechny do jedné hoří. Mnohé z nich jsou modernější než ta naše, a přesto se zastavily na dohled Nebeského království a hoří. Na jedné z nich poznávám svého souseda. Člověka, který mě v mnoha věcech převyšuje, a který byl dlouhá léta trošku mým vzorem. Obdivoval jsem jej za jeho trpělivou nezištnost s jakou pomáhal jiným lidem. Za to, jak se staral o svou rodinu, jak jsem jej nikdy neslyšel někoho pomluvit nebo si stěžovat. Takový ten opravdu vzorný a slušný člověk. Jsem si zcela jist, že jsem žil mnohem horší život než tento muž. Přesto se nyní plavím do věčného života s Bohem a můj soused zoufale stojí u zábradlí hořící lodi. Vzpomínám si na rozhovor, který jsme spolu před léty vedli. Tehdy jsem mu nabízel zdarma Bibli a mluvil s ním o Spasiteli tohoto světa. Zdvořile odmítl oboje a vysvětlil mi to tím, že je-li vůbec Bůh a je-li spravedlivý, pak musí vidět jeho bezchybný život, jeho poctivou snahu být dobrým člověkem. Snažil jsem se mu vysvětlit, že žádný člověk na tomto světě není dobrý. Kdybychom se sebevíce snažili na sobě pracovat, tak jsme stejně beznadějní hříšníci. I malé miminko, to krásné čistounké stvoření, se rodí s potenciálem hříchu. Ač ještě ani nemohlo zhřešit, přesto je hříšné. Onen muž mi na to celkem logicky odvětil, že to není spravedlivé. Marně jsem mu vysvětloval, že tady nejde o lidskou logiku a lidskou spravedlnost, že když chceme být jednou v Hospodinově království, tak musíme věřit a přijmout tu Boží spravedlnost. I když jí z lidského hlediska nemusíme rozumět. Tehdy jsem z jeho úst poprvé slyšel pyšné odmítnutí Boží nabídky. Že prý raději bude věřit v člověka a jeho schopnosti, než v nějaké pohádky, které se vyprávějí v kostelech. Že prý je to dobré tak akorát pro staré báby, a že faráři stejně parazitují na hlouposti jiných lidí. A že jej urážím, když mu říkám, že je hříšník. Debata skončila. Mockrát mě potom napadla jedna otázka. Proč někdo přijme víru, kterou mu podává samotný Bůh, a jiný ji odmítne? Protože skutečně věřím, že náš dobrý Bůh je spravedlivý, proto jsem přesvědčen, že každému se dostane Boží nabídky. Každý se svobodně může rozhodnout, zdali ji s díky a pokorou přijme, nebo ji pyšně odmítne. Tak krystalicky jednoduché to je. Stejně tak prostý je fakt, že jsme všichni hříšníci, a že jedině skrze Ježíše Krista můžeme k milujícímu Tatínkovi do nebeského království. Když se dívám Kapitánovi do tváře, vidím slzy. Náš dobrý Pán pozoruje ty hořící lodě a pláče. Je plný zármutku. Takový je Kristův čistý charakter. On nekritizuje, ani se nepohoršuje či vysmívá těm, kteří jej odmítli. On pro ně ještě pláče. Na to je moje lidská logika, má lidská spravedlnost krátká. Škoda, že to nechtěl pochopit onen můj soused, jehož hořící loď ztrácíme z dohledu. Vjíždíme do přístavu. Neexistují slova na to co zde vidím. Zalévá mě taková láska, že to opravdu nejsem schopen popsat. Tady jsou stejně všechna slova zbytečná, protože tady je náš skutečný domov, tady je Bůh.

Právě pro tebe

Právě pro tebe přichází
umí milovat bez podmínek
slyší ještě nevyslovené
vidí neviditelné
chápe nepochopitelné
zná konec teprv počatého
prochází každým záhybem tvé duše
zkoumá samotné dno tvého srdce

Právě pro tebe se nechal poplivat
týrat a bičovat
zavrhnout a umučit
sestoupil do pekel
vrátil se ze smrti do života
vstal znovu v těle

Právě pro tebe žije
právě pro tebe zvítězil

Doslov

Kniha, kterou jste právě četli, je podle mého názoru o tomto: „Velké ctnosti se zakládají na tom, abychom udržovali stálost, abychom se velkoryse přenášeli přes příkoří i výčitky a radovali se z toho, když nás shledají nezpůsobilými k jakékoliv práci a jakémukoli zaměstnání v pomíjivém světě.“ Citoval jsem z knihy „Moudrost pouštních otců“ - byli to ti nejhornivější křesťané, kteří ve 4.století, když církev dostala svobodu, napodobili modlitební život Jana Křtitele na poušti. V té době nebyla taková potřeba kázat, neboť tehdy církev díky císaři Konstantinovi prosadila zákonodárství, které se křesťanské morálce přibližovalo. Tak došlo k zákazu zabíjet otroky, k zákazu umělých potratů a k zákazu vražd čerstvě narozených dětí. Muž už nemohl svévolně kvůli jiné ženě vyhodit manželku na dlažbu. Péče o trpící a nemocné byla nařízena zákonem a stávala se v rámci křesťanské charity masovou. Kniha má podle mého názoru připravit ke svědectví Kristu v Evropě, která se vrací do pohanské kultury 2. století. Dnešní církve totiž ztratily Kristovu slavnost, jaksí změkly a přestaly bránit hnilobě dnešní civilizace. Ta má tendenci brzy se změnit v hroznou totalitu. Budoucí modlou bude buď homosexualita, nebo islámský měsíční kámen v Mekce. Ano, tak nějak to v Evropě bude opět vypadat, budou-li křesťané dál zakazovat Bohu, aby jim dal více vlastních dětí a nepřestanou-li zbabělým mlčením podporovat současný kult smrti nemluvňátek před porodem – čili interrupci chirurgickou, hormonální a nitroděložní. To si myslí Mgr. Libor Halík PhD., ženatý duchovní Pravoslavné církve, otec šesti dětí, který denně tři a půl roku protestuje proti umělým potratům a proti potratovému umělému oplodňování IVF před nemocnicí na Obilním trhu v Brně.

Mgr.Libor Halík PhD

O autorovi

Petr Vlček / 1960 /

Je členem 1. sboru Apoštolské církve Praha. Přijal od Boha povolání služebníka v oblasti evangelizace. Je věřícím 30 let a po několika mocných dotycích Ježíše Krista přijal pomazání k službě nevěřícím. Se svou ženou Janou žije v malém domě na okraji Prahy. Petr Vlček má své civilní zaměstnání a službě se věnuje ve svém volném čase. Je autorem básnických sbírek SCHODY NA PROSEK /1987/ , ÚVAHY a VIZE /1996/ a publikace NEJÚŽASNĚJŠÍ DOBRODRUŽSTVÍ : DIETA /2002/

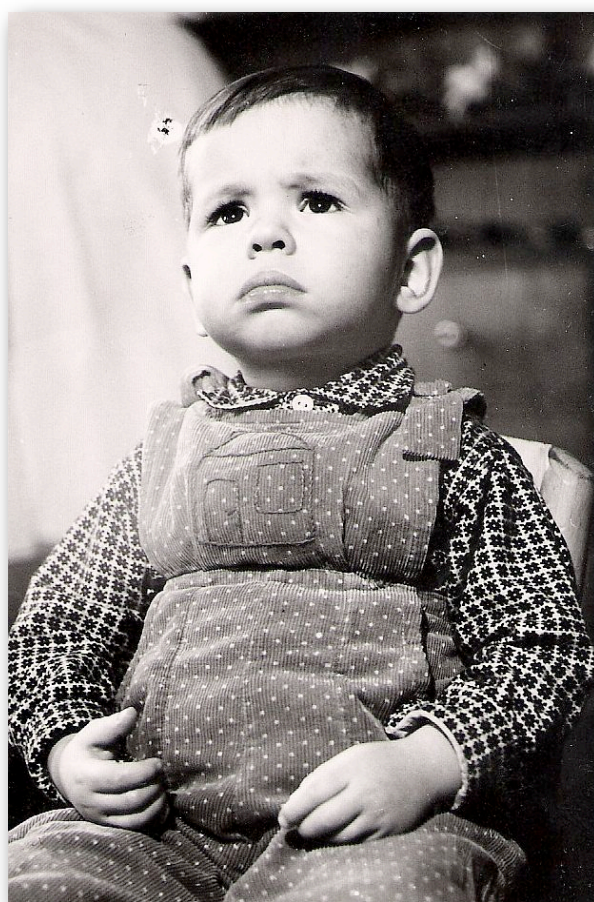
Jestliže moc obětovaného Beránka, kterého tolik cítím, a v kterého tolik věřím, dokáže dělat takové věci jaké dělá, pak je celý Vesmír i můj maličký život v opravdu dobrých rukou. Neopovažuji se ani pomyslet na to, jaký bude ten velký život v Jeho království.

Petr Vlček

Obrazová příloha

autor v popředí r.1962

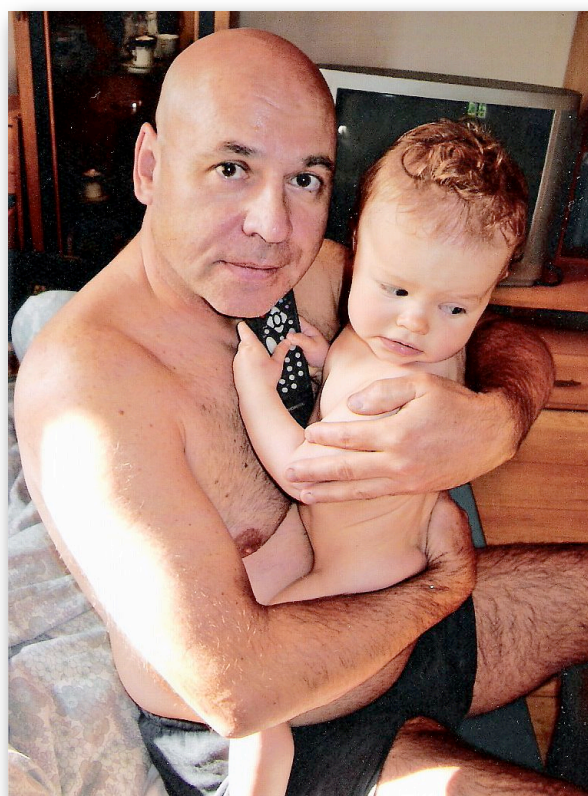
autor r.1963

s manželkou Janou

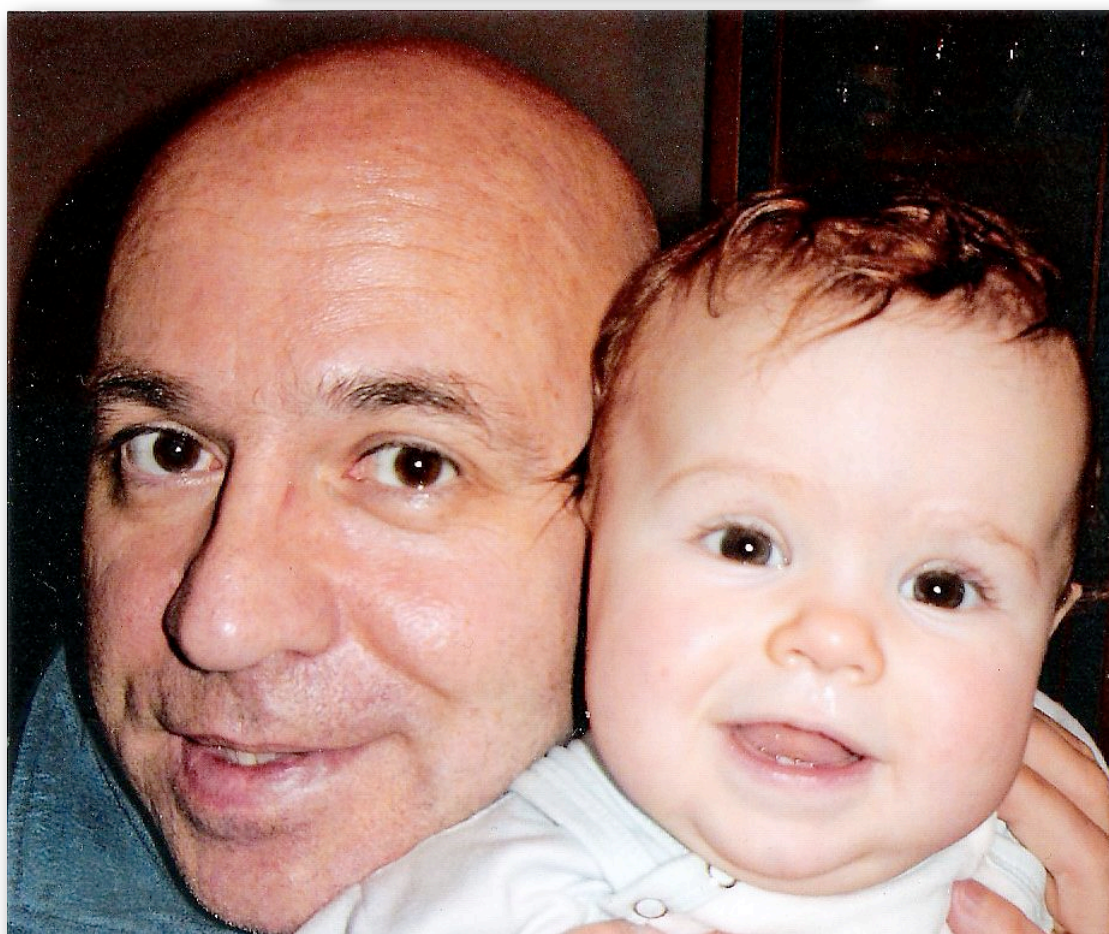
autorův ml.bratr Martin, který uvěřil v Ježíše Krista po 30letech odmítání Boha

s dcerou Markétkou Viktorií

v r.1977 v době Polské cesty

s dcerou Markétkou Viktorií